BIBLIOTECA SCRIITORILOR ROMÂNI

21

George URSA

pe calea de alături...

Editura SOCIETATII SCRIITORILOR ROMÂNI
Bucureşti, 2008.

Culegere text: George Alexandru URSA.
Bun de tipar: Ianuarie, 2008
Coperta şi grafica: Ioana Carolina URSA;
Consilier editorial: George URSA;
Tehnoredactare: George Alexandru URSA.
Editura Societăţii Scriitorilor Români – Bucureşti, 2008.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
URSA, GEORGE
Pe calea de alături... : eseuri, articole / George Ursa. – Bucureşti: Editura Societăţii Scriitorilor Români, 2008
ISBN 978-973-7700-37-7

821.135.1-92

Responsabil de carte : George URSA

ISBN : 978-973-7700-37-7

Nota autorului:

Mi-au zis unii să scriu ceva despre ce urmează să citeşti, dragă domnule cititorule... Apăi, drept să zic, nu am ce să scriu. Eseurile se recomandă de la sine.
Doamne ajută!

feb. 2008.

George URSA.

Românii, popor cu complexul inferiorităţii faţă de unguri şi nu numai. Dar mai ales!

Meditaţia mea pleacă de la întâmplarea cu proiectarea filmului de propagandă „Trianon" în seara de 9 februarie 2005, la „Antena 1", la emisiunea caracaleanului. Invitaţi: istoricul Fl. Constantiniu, ziariştii Ion Cristoiu, Emil Hurezeanu, CT Popescu din partea românilor şi regizorul filmului şi un istoric din partea ungurilor. N-am reţinut exact numele regizorului şi nici al istoricului. Nu mă interesa, nu contează. Toţi gândesc la fel! Acum, eu, de problema raportului români – unguri, sunt avizat din faşă ca să zic aşa. Iar, de pe la 4 ani, am auzit adevărate „prelegeri" printre ţăranii din Ardeal despre ce zic şi fac ungurii, cum ne privesc în realitate, cum ne percepe şi vorbeşte despre noi omul de rând ungur, tânărul, bărbatul matur, moşneagul, intelectualul, ţăranul, negustorul, meseriaşul, femeia tânără, femeia matură, bătrâna unguroaică. Am trăit printre ei, în şcoală cu ei, în sate mixte, în sate 90% ungureşti, am discutat cu ei, m-am confruntat cu unii pe teme şi situaţii de viaţă: de politică, de sport, de artă, istorice. Ce mai? Să adaug la aceasta raportul de familie, istoric, cu acest popor. Adică, concret: deposedarea familiei mele de mica moşioară de către un ungurizat, Aceasta, aproximativ odată cu plecarea turcilor de la sud de Criş. Şi, mai tragic, familia mi-a fost victimă a atrocităţilor ungureşti în tragica toamnă a anului 1918. În jud. Arad, ungurii şi ungurofonii, de disperare şi ciudă, că se va uni Transilvania, Banatul, Crişana şi Maramureşul cu Regatul român, s-au dedat la bestialităţi de nedescris contra românilor. Asasinate rituale, făptuite de bande înarmate - bande tocmite de boiernaşii unguri sau ungurizaţi, de arendaşi de limbă ungară, de cârciumari de aceeaşi limbă (nu şi naţionalitate), de tot soiul de ofiţeri şi soldaţi deblocaţi sau dezertaţi. De aceste atrocităţi istoricii nici nu pomenesc. Cei români. Bine, că, tipii ajunşi la conducerea României, după 1990, le dădură voie ungurilor să-şi planteze statuia la Arad. Acum să mă întorc la film. Poate alte neamuri îmi sunt mai puţin cunoscute. Ungurii îmi sunt familiali. Aceştia au un singur gând, cu toţii, şi anume acela de a deveni ce au fost în Transilvania, stăpâni cu drept de viaţă şi de moarte asupra românilor – popor tolerat. Tolerat să fie rob pe „moşia" ungurului. Aceasta este mentalitatea lor. A tuturor fără excepţie, indiferent de starea socială şi de instrucţie. Privire arogantă, vorbă răstită, refuz de a colabora, de-a ne trata ca fiinţe raţionale, de a asculta ce gândim, refuz de a accepta alt adevăr decât cel unguresc,

dispreţ şi, când se iveşte şansa de partea lor, foc pe casa românului, bătăi, schingiuiri, jaf, profanări, gonirea din locul de baştină. Acu', românul! În faţa ungurului, de obicei, se simte cu un imens complex de inferioritate, îi admiră aroganţa, modul de a se îmbrăca, îi doreşte aprecierea, îl laudă ori de câte ori prinde ocazia. Şi atunci când ungurul îl face „balcanic" şi venit de la sud de Dunăre, se gudură pe lângă el, îşi doreşte o căsătorie cu o unguroaică, îşi doreşte aprecierea ungurului, nu-şi găseşte argumente să-i dea peste nas, când ungurul îl combate în problema transilvană, râde prosteşte şi se lasă dus de nas, devine umil, privindu-l îţi stârneşte mila, te miri cum de nu intră în pământ de ruşine şi spaimă în prezenţa ungurului. Ei, bine, aşa apăreau cei patru românaşi invitaţi la emisiunea lui Tucă. Păreau a avea jar în mâini. Adică, vine ungurul – că nu era nici ungur liberal, nici conservator, nici nimic de altă natură, poate nici masson - şi te înjură în propria casă şi tu, umil, zici: „Da', domnu', da şi eu ling dosul, aici pe lângă mata. Mata eşti erou, te admir, mă simt inferior ţie, da' ai milă de mine şi mă acceptă şi pe mine să-ţi pup mâna..." „*Teşeg!*" zice ungurul. „Linge!" îi răspunde, cu dispreţ, ungurul. „Săru' mâna!" zice românul. Cred că am spus totul despre ce s-a întâmplat în seara de 9 februarie 2005. Am trăit o mare umilinţă privindu-i pe compatrioţii mei făcându-se că nu pricep, că nu înţeleg ce vor ungurii din 1918 încoace şi ce vor ei din anul 896 şi până azi. Istoricul nostru, plimbat pe toate posturile publice, scriitor la „Dosarele istoriei", sta acolo umil, prăbuşit în el. Nici n-a prea scos un cuvânt şi-i lăsa pe cei doi unguri să debiteze ne-adevăruri uluitoare, nu i-a pus la punct când debitau porcării despre noi, nu comenta scenele ilustrate cu fraze degradante la adresa „popoarelor prototigane", a faptului că mocofetul din Caracal le-a dat şansa de-a-şi prezenta filmul şi gândurile în casa ucisului, în faţa rudelor acestuia. *Celebrul jurnalist* cu „pantalonii rupţi în fund" a fost jalnic. Noroc, nu-l simpatizez, că Popescu, călcat pe bombeu de obrăznicia ungurului regizor, şi-a amintit că este un „popiescu" şi l-a pus la locul lui pe „regizor" amintindu-i cine este şi de unde vine din istorie. La fel, Hurezeanu, din perspectiva gândirii dumnealui (globalistă), i-a contrat cât de cât. Ceea ce trebuia să-i întrebe era aceasta: „vreţi Transilvania?" Bine, o vreţi! Nu ştiţi cum s-o luaţi pe cale paşnică? Aşa cum au făcut ucraineni cu ţinuturile răpite de US în 1940. Păi, cereţi-o de la politicienii ce ne conduc. V-o dau! Deja v-au dat-o! Nouă nu ne trebuie. Abia scăpăm de probleme! De Cadrilater am scăpat, Banatul l-om mărita noi cumva, de Basarabia am scăpat, de Herţa, Nordul

Bucovinei, de judeţele de la nord de braţul Chilia am scăpat cu ajutorul preşului Constantinescu. Îndrăzniţi, băieţi! Nu vă fie teamă... Suntem de-acord să v-o dăm. Dar, vrem să rămânem la putere în judeţul Ilfov şi Bucureşti. Împreună cu ţiganii. Că noi suntem toleranţi! „Elită!" Mass-media! Nişte nenorociţi! A doua zi – la emisiunea lui Vartan Arachelian – Ion Cristoiu şi Dinu Zamfirescu (ăl de a semnat ruşinoasa „Declaraţie de la Budapesta".). Bietul Cristoiu – sireacu' – şi-a mai amintit că este român şi a cerut „vigilenţă" aşa cum au şi evreii (vai de capul nostru: noi şi evreii...) faţă de cei ce gândesc precum cei doi unguri. S-a tot scuzat că el nu este „extremist" şi a debitat prostioare despre aşa numita „desuietudine" a filmului de propagandă. Arachelian îi cânta în strună, iar îngălatul de Zamfirescu se lega de Vadim. Asta era problema?... Vadim? Problema este veche între români şi unguri. De 1. 100 de ani! Este un conflict psiho-etnic specific dintre cuceritor şi cucerit. Europa post-romană a fost o Americă *avantlaletre*. Adică, hunii, francii, bulgarii, normanzii, vandalii, tătarii şi, la urmă, turcii, alte neamuri, au năvălit peste localnici, i-au cucerit le-au lichidat elitele religioase, politice, culturale, le-au luat femeile frumoase, pământurile şi i-au pus să muncească pentru ei. Nu-i o noutate în istorie. Nu s-au mulţumit doar cu atât! Le-au pervertit cuceriţilor sufletele, le-au băgat frica-n oase şi le-au inculcat sentimentul că sunt neamuri inferioare iar ei, cuceritorii, sunt „aleşi". Teorie vechi-testamentară! Plăcerea ungurilor este să ne umilească, să arate lumii că înghiţim orice insultă, că suntem lipsiţi de mândrie, „slugi". Seara de 9 februarie şi altele similare au dovedit aceasta. Nu este ultima umilinţă şi nici n-a fost prima şi vor mai fi multe de aici înainte.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 1-3 (88-90)/2005, An IX, pag. 2, semnat **Janoş cel Mândru şi cu pană de cocoş la clop.**)

LUMEA ANULUI 2005

Ei, l-am ajuns şi anul acesta şi primele zile le-am trecut cu oarecare linişte sufletească. Este drept, Cristoiu, *Popiescu*, Boda, Pârvulescu, Preda, Tănase, Hurezeanu, Ursu, [„analistul Codiţă"] alţi de ăştia ne-au „luminat" minţile cu panseurile lor [şi înverşunarea lor partizană]. Da' nu ne-au spus şi ce parale au înşfăcat de la posturile TV care le-au popularizat mutrele şi banalităţile. Bes ăştia la cugetări, păreri, opinii, învârt dovleacul politicii precum o face porcul toamna cu

dovleacul zis „porcesc". Ce nu ştiu ăştia, ăştia şi ştiristele Firea, Esca, Ghiurko, Războiu, Ţopescu et co? Numai pe unde face pisica nu ne spun cei şi cele de mai sus! Poate doar Juditha Schwartzemberg este mai deşteaptă decât ăştia şi astea. Încolo, lume proastă! Da', proastă de îşi bagă deştele în ochi. Io când îi văd *pă ăştia şi pă astea* pe ecran simt nevoia să sparg televizorul. Aşa că prefer să nu-l mai deschid. Că n-am bani să-mi cumpăr altul de-l sparg! Cel mai mult mă intrigă atoateştiinţa acestor palabragii. Sunt atât de importanţi, atât de aşa scorţoşi, încrâncenaţi, de – spun ţăranii – nu le intră un pai pe cur... aşa cum intră la un tăune atunci când îl prinzi dintre picioarele unui bou, atunci de-l muşcă. Ăştia au făcut guverne, le-au desfăcut, au „contactat", au „dialogat", au „luat interviuri", au chemat „personalităţi" pe sticlă (da', au vorbit ei mai mult!), le-au întrerupt în mijlocul expunerii pe acele „personalităţi", le-au tăiat vorba, macaroana, microfonu', propoziţia, fraza, i-au admonestat, au lăudat UDMR-ul şi l-au blamat pe preşedintele Băsescu, şi-au dat ochii peste cap, s-au întrerupt unii pe alţii, i-au întrerupt pe cei pe care-i rugaseră să-i sune în direct. Într-un cuvânt au condus ţara, au luat-o la pumni, au decretat cine-i „democrat", şi cine nu este, cine este „antisemit" (adică anti-iudeu, da' nu se zice aşa!), cine este „extremist" şi cine este „european" ca udemeriştii. Ba, de la Cristoiu, am auzit că „legionarii stăteau cu pistolul la urne". Omul acesta... ori este bolnav ori, poate, cine ştie, ne crede cu totul dobitoci în ale istoriei. Ce secţie de votare, când anume, a permis legionarilor să stea cu pistolul lângă urne? Unde s-a consemnat acest fapt, în ce documente de epocă? În ziare de tipul celor create de dumneata? În „Odivărul" anilor 1937-1938? În „Scânteia" „semitului" Brucan? Ce rost au astfel de minciuni uteciste, **scânteitineriste**, Cristoiule? Astea (ăştia), ştiristele şi „analiştii" cunosc totul. Ce trebuie să facă preşedintele, până unde se întinde puterea lui, a preşedinţilor celor două Camere, a Guvernului, a prefecţilor, primarilor, poliţailor, a noastră a tuturor. Ei ne pot scuipa în obraz de pe sticla TV şi noi nu putem decât să ne ştergem scuipatul şi să suportăm demonizarea ce ne-o aplică aceşti tirani numiţi „ziarişti". Tirania nenorociţilor de le cotidienele şi posturile TV este nelimitată şi se exercită asupra noastră a tuturor; continuu şi cu o forţă satanică. Problema este: cine le dă dreptul acestor tirani să ne tiranizeze şi dacă sunt tirani absoluţi sau tirani subordonaţi altor tirani cu mult mai ticăloşi şi al căror scop ne scapă? Că vedem că tirania ziariştilor se aplică doar asupra românilor, asupra credinţelor şi sărăciei lor. N-am văzut o ştiristă sau un *cristoi* criticând şi

demonizând vreun bancher jecmănitor a milioane pe amărâţi, n-am văzut nici un ticălos de astfel de palavragiu revoltat de crimele înfăptuite de soldaţii israelieni şi americani, nici un jaf de astfel de ziarist nu scormoneşte de unde şi-au adunat averile potentaţii şi bancherii ce conduc, de fapt, gloata umană de pe întregul mapamond. În schimb, alergau ca hienele cu aparatul de filmat după amărâtul de Cozma. Astăzi, *popieştii, firele, escăle şi tănasii* epocii nu deplâng soarta plebei oropsite şi exploatate. Nu! Ei se bat pe burtă cu îmbuibaţii vremii, popularizează tot soiul de „vedete" şi maşinile pe care acestea şi le-au achiziţionat, rânjesc pe sticlă, îşi arată vilele (cum un Stelian Tănase. De unde lovele, „analistule"? Din panseurile şi gogoriţele spuse le TV? Din ciorba de articole belite în „Ziua"?), lampadarele, birourile şi fac guverne. Ei şi moşii din Cişmigiu! V-aţi îmbogăţit, hienelor! Cereţi demnitarilor să-şi publice averile. Faceţi-o voi, şacalilor! Să vedem! Trăiţi din salariul minim pe economie, să vedem v-ar da mâna să trăncăniţi despre „democraţie" şi „Europa" cu un salariu de 2. 800. 000 lei, salariu cu care este procopsit un muncitor român, acel electrician ce a donat din acest salariu 100. 000 lei pentru Teatrul de Operetă? Cât aduni de la emisiunile interminabile pe care le susţii zi de zi, Cristoiule, *Popiescule*, Roşca Stănescule, Vrânceanu-Firea, Esca, Ţopescu, Pârvulescu, Tănase, Preda, Tucă şi toată banda de al de voi, de ameţitori de minţi, de palabragii, de mici tirani de conştiinţe? Pe când un sait cu averile voastre? Lumea anului 2005 ca şi lumea altor ani geme de aceşti tirani ai sticlei. Ei creează atmosfera ce duce la demonizări de indivizi, categorii sociale, personalităţi. Aşa cum în anii comunismului alţi „popieşti" creau atmosfera în care se petreceau arestările şi persecuţiile. Ce vină imensă, ce criminale erau haitele de gazetari de la organele de presă ale PCR, haitele de „activişti" de la editurile PCR, acei popularizatori de ideologie marxist-leninistă. Ele creau terenul propice în care activau organele de represiune. Ele ucideau conştiinţe, striveau persoane, personalităţi, batjocoreau, stigmatizau. Ca şi astea de astăzi, ca şi ştiristele vremii noastre. Marii ucigaşi aceştia sunt! Indirect! Şi nu-i pedepseşte nimeni! Şi nu-i va pedepsi niciodată. Cine-i pedepseşte pe *brucani* pentru îndemnurile de a-i băga la închisoare pe „istoricii" anilor 1950? Cine-i va pedepsi pe îmbuibatele *esche* şi *firea* şi *ghiurko* anilor aceştia pentru palmele trase atâtor şi atâtor personalităţi? Nimeni! Dar pe *tănaşii*, pe *cristoii* epocii? Nimeni! Câtă îngâmfare pe ăştia! Ei judecă pe toată lumea, dau note şi absolvă! Numai pe ei nu se absolvă de nici un păcat, de păcatul cel mare al emiterii de judecăţi

asupra altora şi a gândirii altora, a vieţii altora, a acţiunilor altora. Revoltător, dar adevărat. Poate ziceţi că acest comentariu îl fac din invidie? Nu! Dintr-o profundă revoltă faţă de o stare de fapt. Suntem ţara cu cel mai mare număr de „activişti" pe cap de locuitor. Ideologi cărora le umblă limba mai ceva ca valţurile morilor. De care nu ne mai putem apăra şi care se îmbogăţesc din trăncăneala aceasta pe micile ecrane, care ne întunecă minţile cu părerile lor, cu frazele lor fără finalitate, cu vorbăria interminabilă şi din care scot bani pentru ei şi burţile lor. Se premiază unii pe alţii, se cheamă unii pe alţii la ore de vârf la TV, se iau de gât cu politicieni timoraţi de vorbăria lor pestriţă, râd de noi de fapt. Îşi bat joc de timpul, de buna credinţă a noastră ca spectatori neputincioşi şi în neputinţă de a-i admonesta, de a le răspunde la inepţiile ce le debitează cu suficienţă, cu o mină studiată, doctă, plină de morgă. Cum să ne apărăm de aceşti tirani? Simplu, veţi spune, închideţi TV-urile. Ei, lucrurile nu stau chiar aşa! Că ne-având ce vedea decât realitatea trucată, filtrată şi aranjată a acestora, n-avem altă soluţie. Dar, de unde le vin posturilor astea banii pentru a plăti operatori, camermani, gazetari, slugi ai noii ordinii (care ordine ştim a cui este şi cine beneficiază de ea), să ne dreseze minţile? Păi, tot de la noi! Noi, noi suntem cei care-i plătim ca să ne dreseze. Aşa o făceam şi în epoca comunistă. Aşa o facem şi-n epoca sionistă! Noi ne plătim călăii, jefuitorii, posesorii de vile, maşini luxoase, haine de sute de milioane, noi le plătim vorbele late şi palavrageala, noi sclavii epocii „democratice". Până când?...

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 90 – 91, ian. - feb. 2005, pag. 3, semnat **Ion şi Cristian şi Stelian, Andreea, Gabriela, Monika jr.**)

„ELITELE" POST-DECEMBRISTE!

În 1989 la conducerea României, a românilor, prin lovitură de stat, sprijinită şi de forţe din alte ţări, a acces cea mai trădătoare clasă politică din câte a cunoscut aceste meleaguri. Nicicând Turcul era atotputernic, românii n-au înghiţit într-un timp scurt asemenea umilinţe şi asemenea jaf. Secole le-au trebuit ungurilor pentru a obţine proprietăţi şi a ne exploata în Transilvania, secole, un mileniu le-a trebuit pentru a-şi impune limba. „Elita" politică de după 1989 le-a oferit totul, inclusiv coguvernare pe întregul teritoriu al Daciei în 15 ani. Voievozii români ajunseseră „vasali" dar nu guverna sultanul nici

la Suceava, nici la Bucureşti, nici regele ungar în Transilvania, nici nu participa la şedinţele Divanelor sau Dietei, nici nu ar fi îndrăznit să o ceară, nici nu cereau ciuruirea completă a graniţelor ţării, nu le permitea nici un voievod să-şi trimită supuşii să se stabilească în teritoriile româneşti, să-şi impună limba, să-şi construiască moschei la discreţie, să facă propagandă pentru dezmembrarea voievodatelor aşa cum li se permite astăzi ungurilor în România, ba chiar şi sârbilor şi, evident, cu amândouă mâinile, ţiganilor. Permitea un voievod român ţigănizarea supuşilor lui români? Vai de capul aceluia care ar fi îndrăznit! I-l reteza urgent călăul! Când a îndrăznit Carol Robert i s-a dat peste nas, Matei Corvin n-a scăpat nici el ieftin când s-a obrăznicit. Iată că au venit *ilieştii, constantineştii, băseştii, severinii, geoanele, tăricenii* (titraţii lu' peşte) et co şi au cesionat suveranitatea, averile, pământurile, bogăţiile subsolului, solului, apelor, au cesionat cultura, limba, românii din teritoriile ocupate, au declarat fără să-i strângă nimeni de gât, că „trebuie să facem sacrificii istorice", că „ce vreţi să ne batem cu ungurii (Păi, Ştefan cel Mare, ce făcea Iliescule. Că-l sărbătorişi!)", că „istoria nu ţine de foame", că „nu trebuie să ne mai gândim la trecut ci la viitor". Numai că, Tăricene, ungurii se gândesc şi luptă să-l refacă. O fac şi turcii (sub altă formă), ruşii, evreii mai cu seamă, chiar şi ţiganii o fac, inginerule! De ce numai românii nu trebuie s-o facă, trădătorilor? De ce numai românii nu trebuie să-şi readucă fraţii între graniţe, de ce românii trebuie să cedeze moşii şi case ungurilor, evreilor şi aur ţiganilor? Nu s-au desfiinţat privilegiile? Când au venit din Asia, în fundul gol, au venit cu castele, moşii, păduri, case, lacuri? De ce ungurii au dreptul să zbiere după ceea ce n-a fost a lor şi să facă propagandă pentru a ne lua Transilvania şi noi n-avem dreptul să-i contracarăm, să-i silim să-şi recunoască genocidul practicat contra noastră şi să-i punem la plată. Întreabă-te, Tăricene, cam ce ar fi păţit ungurii de omorau 1. 000 de ani la evrei. Ar mai fi scos nasul din cutie 3 milenii? Nu cred! Şi tu ne vorbeşti să „uităm trecutul". Şti dumneata, inginerule, cât sânge românesc a curs numai în satele din jud. Arad în lunile noiembrie-decembrie 1918? Câţi români au fost asasinaţi. Adică, aceasta ne spui tu, nouă, românilor, să-i uităm pe bunicii noştri, aşa cum ne-a spus-o şi conducerea ce te-a precedat atunci când a permis amplasarea statuii Ungariei Milenare la Arad? Câte statui şi monumente s-au ridicat în memoria românilor ucişii de unguri începând cu anul 1000? Există monumente din belşug pentru ucişii de la Bobâlna, pentru Menumorut şi nobilii săi, pentru Gelu, Glad, pentru sutele de mii de

iobagii ucişii de înaintaşii celor ce-şi cer azi pământurile, pădurile, lacurile, castrele furate de la români? În ce ţară din lume s-au văzut oraşe cu 5 denumirii. Ce, Berlinul este inscripţionat în limba turcă cu denumire turcească numai pentru că trăiesc în el turci? Ce-i aceea Hermanstadt? Adică, oraşul lui Herman? Viena este inscripţionată Vindobonda, astăzi, Iliescule, Tăriceanule et gaşca? Vin, romanii şi cer proprietăţile ce le-au avut în Iudeea, le cer evreilor să inscripţioneze Ierusalimul şi cu numele de Aelia Capitolina? Ce guvernarea diavolului s-a aşezat la conducerea Românie? Îndeamnă premierul ungar ungurii să plece din Ungaria şi din jurul ei spre alte zări cum o fac guvernanţii noştri? Îndeamnă la cu totul altceva. Ba, fostul premier Orban stabilea ca fiecare familie de unguri să aibă minim trei copii. Guvernanţii tuciurii şi de altă culoare de la Bucureşti îi vând şi pe cei care-i au. Guvernele de trădători de pe malul Dâmboviţei ciuruiră graniţa de la Vest şi o închid ermetic pe cea de la Prut. Ne aduseră în cruntă mizerie, **în rumânie pe 90% dintre români.** Şi, în acelaşi timp, posturile de TV subordonate lor ne prezintă petreceri sardnapalice, baluri şi palate ţigăneşti, prezintă concursuri ţigăneşti de miss pirande şi-n care „pirandele" sunt romănce sărăntoace, hrănite cu subcultura ţiganilor manelişti, într-o promiscuitate greu suportabilă pentru un ochi normal de român amărăştean dar nu inginer sau marinar. Bine, că mergi la hochei, dle Băsescu.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 90 – 91, ian. - feb. 2005, pag. 16, semnat **Monika şi Ioşka jr.**)

CAPITALIST = BANDIT! CAPITALISM = BANDITISM!

Mulţi ne vor scoate ochii pentru acest titlu. Nu-i condamnăm, nici nu-i felicităm. Aşa cum creştinismul s-a impus negând un sistem nedrept – sistemul muncii cu sclavi – aşa şi noi nu agreăm sclavajul mascat, modern. Sclavul în antichitate depindea de un nobil ereditar, sclavul de astăzi este dependent de „nobilul" ce deţine băncile, banul. Cum s-a îmbogăţit un „nobil" de azi? Jefuind teritoriile şi bogăţiile celor slabi. Deposedând de pământuri, bogăţii ale solului şi subsolului şi însuşindu-şi munca unor popoare întregi. Pe căi aparent „legale". Căci ce-i aceea oferirea de către stat a unei întreprinderi cu un euro unui „întreprinzător strategic", ce-i aceea scutire de impozite progresive pe venit, ce este aceea „speculaţie" la bursă, pe piaţa

monetară, cu valută, faliment bancar, dacă nu jaf legal al avuţiei şi munci celor mulţi. Cum se numeşte aservirea statului clasei avute şi împotriva claselor sărace? Tiranie mascată! Căci nu poate exista avere din „speculaţie". Cineva trebuie să fi depus muncă pentru ca „speculantul" să poată „specula". Sigur, dacă statul nu ar deveni servul acestor „nobili" ai banului şi industriei, plebea săracă a planetei (95% din populaţie) ar mătura în jumătate de zi toată şleahta aceasta de exploatatori „liberali" în vorbă şi conservatori în acţiuni. Cum ne vom putea apăra de aceşti veritabili tâlhari oficiali care au în mână statul cu imensele lui mijloace de coerciţie? Statul a fost acaparat încă de la naşterea sa de anumite grupuri de oameni. Nu spun o noutate. Odată ce aceştia au pus stăpânire pe el l-au îndreptat împotriva celor care nu erau stăpâni pe acest mecanism. Dispunând de imensele lui posibilităţi, stăpânii acestuia şi-au însuşit bunurile supuşilor; şi-au însuşit însemnate părţi din averea publică în propriul folos. Cum se explică, totuşi, că unele comunităţi – ca de pildă cea evreiască - a devenit posesoare a unei însemnate părţi din averea tuturor popoarelor lumi? Tot prin „favoarea" statelor naţiunilor în mijlocul cărora aceste comunităţi trăiesc. De pildă statul „român". Acest stat este un stat antiromânesc prin ceea ce face cu poporul al cărui nume îl poartă. Este un stat discriminator. Favorizează, „discriminează pozitiv" pe ne-români în orice situaţie. Şi aşa procedează fiecare stat al planetei în parte cu propriul popor. Cel mai evident se observă aceasta în Europa şi cele două Americi. Albul este împins în sclavaj (credite bancare pentru dobândirea de bunuri necesare traiului zilnic). Cum se explică starea de pauperizare a circa 5, 970 miliarde de oameni? Cum se explică polarizarea bogăţiei planetei în mâna a nici 30 milioane de oameni? Cum de aceştia pot ţine în frâu atâta amar de om? Prin acapararea statelor lumii cu mijloacele lor. S-a demonstrat, fără tăgadă, că un neam de 25 de milioane poate fi condus cu uşurinţă şi deposedat de bogăţii de o pătură de nici 800. 000 de oameni înarmaţi şi dispunând de stat. O populaţie dezarmată, şi fără avere, este o populaţie lucrătoare; de animale vorbitoare. Nu se poate apăra şi îndură toate asupririle *păturii deţinătoare de săbii.* Mai cu seamă în aceste vremuri când maşinismul dublat de posibilităţile de comunicare rapidă taie orice putinţă de apărare din partea sclavului. Eliberarea ar putea avea şansă numai prin refuzul tuturor celor 5, 970 miliarde de sclavi de a mai servi cele 30-40 de milioane de „zei". „Zeii" ştiu că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Multe sunt cauzele: psihice, materiale, de instrucţie, de voinţă, din

cauza lipsei de arme performante, din cauză că nu dispun de mijloacele de comunicaţie. Aşa că am ajuns sclavi ai unor indivizi gen Soros, sau Rotschild, Kissinger, sclavi ai unor „zei" ai mass-mediei internaţionaliste. Neamurile sunt dresate pentru a fi supuse, sunt împinse în preocupări minore, sunt împinse în vicii dăunătoare propriei conservări fizice şi psihice: sexualism, droguri, alcool, preocupări pentru modă, vicii contra naturii umane, tabagism, alcoolism. La aceasta se adaugă stimularea îmbolnăvirilor. Acestea toate permit bandiţilor ce şi-au însuşit statul să ne stăpânească şi exploateze conform cu propriile lor fantezii, cu propria lor incultură. Să nu ne lăsăm amăgiţi de vorbele răspândite de „zei" prin intermediul sclavilor de lux ai mass-mediei. Dresajul se face prin aceştia. Aceşti sclavi de lux sunt la fel de periculoşi ca şi stăpânii care-i mânuiesc. Să nu ne amăgim. Suntem sclavi ai patronilor internaţionali, sclavi ai lumpenului interlop. Să nu ne amăgim cu ceea ce se întâmplă azi în lume, să deplângem victoria absolută a patronului (mai ales „chinez"!) asupra sclavului... este un fapt de o gravitate excepţională, un pericol planetar.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 90 – 91, ian. - feb. 2005, pag. 5 şi 14, semnat **Gigel cel tras pe sfoară, cu vorbe late, de capitalişti.**)

„Ţară sfântă", „popor ales", „pământ sfânt".

Popoarele „păgâne", adică europeni în general, albii, au renunţat la tradiţiile lor – fenomen petrecut de jos în sus – începând cu anii 60-70 d. Hr. Cum s-a petrecut aceasta? Prin creştinare! Acesta este adevărul! Zeii, zeiţele popoarelor albe au devenit „idoli", „demoni", strămoşii şi istoriile neamurilor albe au fost abandonate. Prin convertire la noua religie – derivată din iudaism – albii şi-au pierdut capul de fapt. În locul strămoşilor lor au adoptat strămoşi iudei. Pe Avraam, Isaac, Iacob, Moisi, Raşela, Lia, Iudita, Estera, David, Solomon, sărbători şi obiceiuri iudaice, pământul propriei ţări a devenit un pământ oarecare iar cel al Israelului a devenit „sfânt", ţara lui Israel „sfântă", regii lui Israel au devenit şi ei „sfinţi", Ierusalimul a căpătat statutul de „cetate sfântă", numele lor au înlocuit vechile noastre nume şi iată-ne plătitori de bir la Ierusalim. Bir în bani şi bir moral-religios. Zeii sunt israeliţii, fraţilor. Este ceva incredibil, dar adevărat. Şi sunt din anul 313, oficial. Nu văd de ce se mirau nemţii

de această situaţie în 1930? Realitatea era veche. De două milenii! Situaţia este atât de incredibilă că-ţi vine să te întrebi dacă rasa albă nu a înnebunit acum 2. 000 de ani şi, odată cu ea, lumea întreagă. Unii, tot mai puţini, îşi mai pun întrebări şi se miră de ceea ce au făcut un Marx, Trotski, Pauker, Ulbrich în secolele XIX-XX etc. în Europa, sau, ce sânt, azi, în America, Soros, Kissinger, Wolfowitz etc. Realizările lor sunt consecinţa [redacted] a ceea ce au făcut evreii secolului I-III al erei actuale. Roma de mult a apus, Germania este o slugă credincioasă, Imperiul Romanovilor şi Romanovii au fost lichidat(ţi), toate naţionalismele au fost linşate, terciul este pe cale de a se realiza. Numai Israel prosperă şi este ultranaţionalist, ultrarasist, atât în Israelul actual, cât şi în răspândire. El nu este educat, nici obligat să se împerecheze cu negri, cu ceilalţi semiţi, să se metiseze într-un elan de neţărmurit umanism, n-are nimeni voie să ridiculizeze prelaţii lui, clerul, a instituit în fiecare ţară din lume legi şi ordonanţe care pedepsesc gândurile şi opiniile popoarelor acelor ţări, pot batjocori personalităţi naţionaliste ale acelor popoare dar nici un reprezentant al acelor popoare n-are voie să-i tragă la răspundere şi să batjocorească criminali de anvergură ieşiţi din sânul neamului Israel precum Troţki, Pauker, Nikolski, Sverdlov, Kameenev etc. şi nici să ceară israeliţilor daune materiale şi morale pentru această haită de criminali, adepţi ai unei ideologii criminale. Când va fi condamnat ideologul evreu Marx pentru ideologia creată şi impusă încă din secolul XIX, ideologie vinovată de circa 80. 000. 000 victime. Să-şi asume Israel responsabilitatea pentru bestiile comuniste ieşite din sânul poporului Israel! Germania a plătit, biata! Cine plăteşte pentru o bestie ca Troţki? Dar pentru conaţionalii lui din CEKA, pentru ideologii de origine evreiască din presă, literatura, fiolosofia marxist-leninsită care au spălat creierele popoarelor din estul Europei. Cine şi-l asumă pe Răutu, haita de *răuţi* de la Scânteia? Tot poporul român şi numai poporul român? Cine-l înjura pe Cioran în 1957? Nimeni altul decât evreul Wald. Acum, desigur, s-a întors la iudaism, ca şi Banuş. Comunist şi apoi iudaist! Atunci, de ce nu legionar şi român? Crimele comuniste – milioane – nu se pedepsesc şi poţi păşi direct în iudaism şi să înjuri iarăşi pe legionari cum o făceai şi atunci când erai comunist şi să nu dai nici o socoteală şi să ceri socoteală tot legionarilor. Pentru ce? Este ceva de care se cutremură orice minte normală. A dumnealor nu! De la Ştefan Gheorghiu la Institutul de Teorie Socială. La Ştefan Gheorghiu îi înjurai pe legionari, pe gânditorii români creştini. La „teorie socială" – în regimul capitalist de data aceasta – îi înjuri tot pe

legionari. Le interzici să aibă cuvânt, opinii, şi, în schimb, tu, la adăpostul ordonanţelor, îi beşteleşti, înjuri, îi pui la plată pentru „holocaust" şi tu nu plăteşti pentru holocaustul roşu. Normal, eşti „neam ales", adică alt **uber alle**! Adică, **sus!** De ce să plătesc eu, ca şi contribuabil, bir pentru ce s-a întâmplat acum 65 de ani şi Ioanid să nu plătească pentru ce a făcut Ana Pauker şi Răutu? Mi-au luat gospodăria, vitele, la cote, pentru Stalin, mi-au băgat părinţi la zdup, mi-au făcut „dosar" şi am suferit spaima de a nu fi lăsat la şcoală, la liceu pentru că tata nu se „înscria în *GEACE*! N-are Răutu, Chişinevski, Pauker, Nikolski, ideologi precum Brucan, Florian etc. nici o vină? Nu plătesc nimic? De ce, tovarăşe Bush? Nu vii să plângi, Băsescule, pentru victimele lui Răutu, Pauker, Brucan, Nikolski, Weiss, nu verşi lacrimi? Matale, dle Tericeanu, dnă Muscă, nu ne promiteţi bani, reparaţii morale, nu ceri manuale în care să fie încriminaţi criminalii („chinezi!") de mai sus, ideologia lui Marx? Gata, ne-am săturat! Plăteşte, matale, din buzunar, dle Tăricene, Băsescule, Iliescule!...

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 92 – 93, mart. - apr. 2005, pag. 16, semnat **Leon Troţki, Ana Pauker jr.**)

Întrebări pentru guvernaţii mai vechi şi mai noi

<u>Să trăiţi bine! Hă, hă, hă!</u>

În ce sens, şi cum, stimate domnule Traian Băsescu şi *Tericeanu*? Cine să trăiască „bine"? Toată lumea? Numai afaceriştii, ţeparii, traficanţii de mărfuri de proastă calitate, furăcioşii de benzină şi gaz din conductele de combustibil, ţiganii mafioţi, cerşetorii ţigani din Occident, arabii şi evrei veniţi la achiziţionat de bănci şi întreprinderi româneşti, ungurii ce primesc proprietăţi jefuite cu secole în urmă, traficanţii de carne vie, luătorii de taxă de protecţie, ţiganii manelişti (care dau cu banii în mulţime, după o parafrazare a lozincii candidatelor la fostul IATAC)? Cine? Că la tembelizor nu vedem decât cât de „bine" o duc cei enumeraţi mai sus, ce vile au, ce au în ele, cum se îmbracă, ce maşini au, ce-şi cumpără, cum rânjesc la plebea flămândă, se dau în stambă, râgâie panseuri răsuflate şi adună guşi peste guşi şi satisfac capriciile plozilor lor pe cât de laţi pe atât de înalţi. Apoi, cine să mai „trăiască bine"? Şefii din Poliţie, Vamă, judecătorii, din Tribunale, Parchete, cei din Notariate, cei de la Primării? Că numai ăstora li se arată la tembelizor vilele de câte 20-30 de camere? Numai al de ăştia au aşa ceva. Musulmanii din cele patru

vânturi şi nevestele lor romănce? Lămuriţi-ne! Nati Meir, Bitner? Că noi, cei de rând, avem doar salarii de 2. 800. 000 lei pe lună şi câte 12 ore de muncă. Ce vilişoară, ce maşină pot să-mi iau pe o asemenea sumă, stimate dle Băsescu-Tăriceanu? Aud? Domniile voastre scumpesc şi pun impozite pe sărăntoc. Indirect şi direct! Scumpiţi, zi de zi, benzina, căldura, gazele, apa, locuinţele, taxele şi impozitele sporesc zi de zi, zi de zi „restituiţi" proprietăţi la evrei, unguri, ţigani, daţi facilităţi la minoritari, la imigranţi din ţările musulmane, negroide, scutiţi de impozite la stat cohorte de „investitori", daţi afară din întreprinderi români amărâţi, închideţi mine, „privatizaţi", la evrei şi musulmani, păduri, lacuri, heleştee, pământuri, insule, iazuri, bălţi şi ăştia îngrădesc noile proprietăţi, gonesc ţărănuşii de acolo şi vând şi cară în paradisuri financiare milioane de dulăraşi, şi euroi, iar rumânaşul este azvârlit în slugăreală prin Israel şi Europa de la vest de Tisa? Ce aveţi de gând? Să ne lichidaţi cu totul ca naţiune? Să hăhăiţi şi să rânjiţi şi să ne duceţi la dispariţia din istorie? Când sporiţi şi salariile şi pensiile în ritmul în care scumpiţi şi puneţi taxe şi impozite? Cum îşi poate întemeia o familie un absolvent de liceu şi facultate pe care-l angajează un arab, evreu sau ţigan cu mizerabilul salariu de 2. 800. 000 lei pe lună? Răspunde-mi dle. Băsescu-Tericeanu? Ce să facă un pensionar creştin (sinuciderea fiind un păcat de neiertat în creştinism) cu o pensie de 2 mil. lei lună? Poate achita întreţineri de 2. 5.00. 000 lei, poate plăti impozit pe apartament, poate plăti TV, radio, poate plăti curent electric, bilete la RATAB, se poate îmbrăca, cumpăra medicamente, plăti medici, încălţa şi mânca din această sumă? „Să trăiţi bine! Hă, hă, hă!" Da', poate merge la teatru, cinema, vizita o expoziţie, merge la tratamente de recuperare şi odihnă (în România şi nu în Bahamas), poate cumpăra o carte, o revistă, poate apela la tehnică performantă, la autoturisme de sute de mii de euro, poate să-şi construiască vilă, „să trăiască bine" adică? Domniile voastre – candidaţi sub această sintagmă – ce părere aveţi? Nu de alta, da' vreau să ştiu. Aşa, de amorul artei... Ce să spunem de copiii români, talente de excepţie, studenţi la facultăţile de arte (arte plastice, muzică, teatru etc.)? Văd că tot soiul de rromi sunt potopiţi cu miliarde de euroi pentru a-şi etala ghiulurile de aur de pe degete, crătiţele de aluminiu, fustele creţe, kitsh-urile prin expoziţii ţigăneşti, prin emisiuni de popularizare, văd că individe precum Andreea Marin şi altele de genul acesta adună musulmani, negri, evrei pe la emisiunile lor, îi aduc pe banii noştri şi le fac reclamă, îi popularizează, îi împerechează şi plâng de emoţie, iar

copii noştri talentaţi mor de foame şi nu pot să-şi achiziţioneze nici vopselele pentru a-şi picta tablourile? „Să trăiţi bine! Hă, hă, hă!" Văd că de 16 ani tot soiul de aceiaşi se perindă de la un partid la altul şi sunt prin Parlament. De la FSN la FDSR, la PDSR, la PDS, la PNL, la PRM, la ApR, la PAC, la PUNR, la PNLAT şi înapoi şi „trăiesc bine!" Să dăm câteva nume de traseişti: Meleşcanu, Severin, Val. Iliescu, Tabără, Pruteanu, Cazimir etc. Şi „trăiesc bine!" Deci, tovarăşe, actual domn, preşedinte cum să procedăm ca „să trăim bine"? Că aşa ne îndemnaţi domnia voastră. Da', noi vedem că „trăiesc bine" tocmai cei descrişi la începutul acestor suite de întrebări. Pot toţi locuitorii unei ţări – exceptându-i pe minoritarii evrei, ţigani, musulmani, unguri – să ceară şi să obţină un trai decent? Că lor li s-a asigurat prin retrocedări, plăţi holocaust, despăgubiri, aur etc. Că, făcând eu o socoteală, cu cât s-a scumpit o carte din 1989 până azi, am ajuns la socoteala că s-a scumpit de cel puţin 15. 600 de ori. Adică, o carte ce costa în 1989 8 lei costă azi peste 125. 000 lei. Ce părere aveţi dlor Băsescu-Tăriceanu? Desigur, ca român, nu-mi trebuie carte, nici şcoală, nici tablouri, nici concerte, nici solişti de muzici zise „culte", nici studenţi pictori, nici nimic din toate astea. Mie mi-este rezervată numai condiţia de slugă şi eu trebuie să o accept pentru a „trăi bine" „investitorii strategici" şi cei „discriminaţi pozitiv" (adică ungurii, ţiganii, evreii şi minorităţile sexuale)? Spuneţi-o direct! Se poate? De ce atâta discreţie? Daţi un decret de genul acesta: „Românii şi româncele (care nu se mărită cu musulmani, ţigani sau – caz fericit – cu evrei) au dreptul de a plăti impozite, taxe, scumpiri interminabile, restituiri, retrocedări, reaşezări, realinieri, devalorizări de euro, ridicări de euro, pot să trăiască având un salariu de 3 mil. de lei pe lună şi îşi pot cumpăra locuinţă din acest salariu, pot plăti angaralele de mai sus, pot cumpăra medicamente, avea maşini de 300. 000 de euro, pot trăi ca miliardarii, da' numai din salariul de 3 mil. câştigat de la patronul evreu, musulman, ţigan, pot să îşi plătească întreţineri la apartamente, îmbrăca, ţine copii în şcoli, pot chiar procrea, pot lupta contra „antisemitismului", tolera minorităţile sexuale, pot „intra în Europa", pot să viziteze Coasta de Azur şi pot să îşi exercite dreptul de ales, alegător, pot avea dreptul la opinie, la asociere, pot lupta pentru „drepturile omului" (neromân, evident), pot să adune în Parlamentul român (cu numele) turci, ţigani, unguri, evrei, italieni, sârbi, bulgari, ucraineni, sloveni, slovaci, cehi, croaţi, ruteni, polonezi, tătari, ruşi şi ce s-o mai găsi, pot fi muncitori agricoli în Spania şi pot, astfel, **să trăiască bine** şi să privească la bâţâielile madamelor Esca, Judhita

Schwartzemberg, Firea, Ghiurko, Stoicescu, domnii Moraru, Tucă, Cristoiu, Popescu şi să bată din palme, să se minuneze cum un musulman are vile, este în topul miliardarilor şi procreează 7 plozi cu o româncă". Mai puteţi adăuga şi alte „discriminări" negative la adresa românilor şi româncelor. Pentru a „trăi bine". De pildă: n-au voie să porte cizme, pălărie de postav, pantaloni de postav etc. Aşa ca în pactul „trio naţiones". Păi, altfel cum am „trăi bine"? A, mai putem să ne vindem organele interne. Tot pentru a „trăi bine!" Adică, pentru a obţine „profit!" (vezi cazul Orban).

„Să trăiţi bine!" HĂ, HĂ, HĂ! Dumneavoastră, evident!

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 94 – 95, mai – iunie, 2005, pag. 3, semnat **Traian Călin jr.**)

Meditaţii amare

Mi-am zis de multe ori că mă las de mâzgăleli! Dar nu-mi ţin cuvântul. Vorba gânditorului – deşărtăciune şi neluare în seamă de către cei ai neamului din care provine respectivul. Probabil, aşternerea de gânduri pe hârtie este o necesitate a mâzgălitorului şi a nu fi citite, un apanaj al cititorului. Ei, treaba lui – a cititorului! – şi, evident, şi treaba mea. Să ne spunem gândurile. Iată-le: Hărmălaia aceasta cu ziariştii ăştia din Irak este de-a dreptul caraghioasă (de nu se va sfârşi tragic). Tot soiul de individe şi inşi cu microfonul în mână îşi dau cu presupusul. „Luptă!" ... la Bucureşti, la ... poarta Palatului Cotroceni, la bazinul de la Universitate, se dau gravi, îi vezi cu pancarte, trec prin faţa Guvernului etc. Nişte caraghioşi şi ipocriţi, nişte cretinoizi efectiv! În primul rând, nu i-a trimis acolo nici Cotroceniul şi nici Guvernul. În al doilea rând, ce caută trupele americano-române în Irak? Adică, SUA condusă de evrei, vrea să impună fiecărei ţări dictatura iudaică! Adică, „democraţie" anarhică în sânul rasei albe, destrămarea etniilor şi religiilor tuturor popoarelor, şi conservarea cu fanatism a iudaismului şi a poporului ce-l practică chiar cu riscul de-a nimici întreaga omenire. Acesta-i adevărul şi-l ştim fără a fi necesar să se fi deplasat acolo *mari jean* şi ceilalţi. Chiar aşa, ce caută acolo militarii români pe post de mercenari? Vor să lupte pentru „ţărişoară"? Nici o problemă! Basarabia este neunită cu România. Să lupte şi să realizeze unirea. Există români dincolo de Nistru... sunt oprimaţi de un regim criminal? Sunt! De ce nu se duce acolo „ziarista" *mari jean* să relateze despre persecuţiile şi încălcarea „democraţiei" de către Smirnov în detrimentul

românilor, să îi ia un interviu? Dar, de ce nu se duce în Bucovina de sub ucraineni, dar în Timocul românesc, dar în Grecia? Dar nu-i revoltată că zeci de mii de irakieni ne exploatează ca pe hoţii de cai în propria ţară, da' taică-su, senatorul nu protestează la Cotroceni că zeci de mii de haisani ne sug dolari şi euroi şi-i cară în ţările lor de origine, că falimentează întreprinderi româneşti şi aruncă în şomaj sute de mii de români, că pun la muncă româncuţe tinere, plodesc islamism în România, nimicesc ţara efectiv (Unde mai pui că prea învăţatul nostru prezidente ne lămurea la moartea acestui biet soldat Narcis Şonei că el „şi-a făcut datoria" luptând pentru „pace", pentru „ţară" sau ce a mai debitat? Că nu contează! Păi, bine, măi tovarăşe Băsescu, chiar ne crezi ultimele gioarse? Avem încă creieri în cap!). Pauză! Noi ne ducem să „luptăm contra terorismului" în Irak. Păi, aceia-şi apără ţara, cretinilor, de ocupaţia americano-iudaică. Îşi apără modul lor de-a trăi şi înţelege lumea. Îşi apără identitatea naţională, religioasă. N-au nevoie de „democraţia" iudaică pentru alţii. De ce nu te duci, tu, *mari jean*, să aperi „democraţia" în Israel, să combaţi fanatismul religios iudaic? Să denunţi „terorismul" contra palestinienilor, să plângi de grija acelor palestinieni scoşi de pe pământurile lor?

Altă „tiorie": dl Schipor şi alţi din ăştia umblă de căpiaţi pe urma trupelor române care au rupt alianţa cu Germania în 1944 şi au luptat alături de coaliţia sovieto-anglo-americană (condusă de iudei) pentru înfrângerea Germaniei şi – implicit – pentru trecerea României sub ocupaţie sovietică (adică iudaică, de orientare marxist-leninistă). Bravo, dle ofiţer şi restul de militari! Da', nu te duci matale şi de la Prut la Volga, Vorkuta, Cercul Polar, pe urmele românilor morţi pentru Basarabia, Bucovina? Da' pe urmele deportaţilor români din aceste provincii de către Poliţia lui Stalin? Nimic! Mucles! Pe urmele ofiţerului nostru (de la Săvârşin la Praga) o ia de căpiat şi fostul rege Mihai, vinovatul de capitularea a peste 120. 000 de soldaţi români şi de împuşcarea lui Antonescu! Ba, dl rege fu invitat de Putin la Moscova pentru ziua de 9 mai. Ce se sărbătoreşte acolo? „Victoria contra nazismului?" Contra Germaniei? Normal! Contra acelei Germaniei şi nu doar. Contra Germaniei de la Fichte la Hitler inclusiv, a acelei Germanii care periclita supremaţia iudaismului. Ce-a fost Uniunea Sovietică (şi implicit Rusia) în acel război? Un instrument! Şi-a făcut datoria şi a fost distrusă. Spre gloria lui Israel! Şi atunci ce „victorie" sărbătoreşte (sau comemorează) Putin? Reducerea Rusiei la graniţele din 1770 în urma înfrângerii Germaniei în 1945? Întreaga Europă este umplută de

monumente pentru comemorarea victimelor evreieşti făcute de regimul hitlerist în cei circa 3 ani de ocupaţie a unor ţări ale Europei. Nici un monument pentru victimele albe făptuite de regimurile staliniste populate cu torţionari iudei în aceleaşi ţări (Polonia, Lituania, Letonia, Estonia, România, Ungaria, Germania, Cehia; Slovacia, ţările iugoslave, Albania, Bulgaria, ţările Uniunii Sovietice), nici un monument pentru victimele yancheilor, conduşi de aceeaşi iudei, în ţările ocupate de dumnealor! Nimic! Unde mai pui birul ridicat de aceşti domni din spinarea poporului german, italian etc. Unde un monument pentru bombardarea Dresdei de bandiţii americani, crimele de pe pământ japonez făptuite de aceiaşi bandiţi? „Nazism" şi „nazism"! Da' stalinism, roosewelt-ism, churchill-ism nu? Păi, ăştia trei şi urmaşii lor şi aliaţii lor iudei sunt cei mai mari măcelari din istoria umanităţii, cei care merită să fie blestemaţi la fiecare slujbă bisericească pentru crimele comise la ordinul lor şi ca urmare – peste ani – a ordinelor date de aceşti criminali, Ce să mai vorbim de criminalii savanţi iudei ce i-au ajutat să producă arme distrugătoare, arme ce ameninţă să distrugă viaţa pe pământ. Nimeni nu-l blestemă pe banditul Einstein, Openheimer et co pentru iniţiativele lor criminale, pe bancherii şi sfătuitorii ovrei din preajma lui Roosewelt şi Churchill. Bine că-l înjură zilnic pe Hitler şi jupoaie bani de pe ţări precum Germania, Elveţia, România, Ungaria etc. Va veni ziua când şi Rusia va plăti bir la Ierusalim pentru „persecuţii antisemite". Uitaţi-vă la mine! Când se duse Putin la Ierusalim i s-a dat peste nas „pentru persecuţiile din vremea ţarismului". Putin n-a ripostat! N-a avut prezenţă de spirit, s-a temut? Probabil şi una şi alta! El trebuia să spună: „Nici Rusia şi popoarele ei nu vor uita persecuţiile la care au fost supuse de către ideologii, cekiştii şi enkavediştii de origine iudaică în peste 75 de ai de bolşevism!" De ce n-a făcut-o? Repet: de teamă şi lipsă de prezenţă de spirit. Însăşi vizita lui pentru beşteleală la Ierusalim (deci nu l-a Tel Aviv) a fost semnul clar al drumului canoasei la care a fost supusă chiar şi *mati* Rusia. Iar faptul că a înghiţit chestia cu „persecuţiile" fără să riposteze, tot semn de slăbiciune. Sclavia este grea prin însăşi condiţia ei, dar umilirea sclavului este marea durere sufletească, minciuna ce este silit să o înghită zilnic. „Democraţie capitalistă"! „Democraţia bogaţilor!" „Democraţia jecmănitorilor!" de neamuri. Planeta întreagă este aruncată în sclavie şi „ziariştii" nu fac decât să ne mintă şi să ascundă această realitate crudă, cruntă şi fără perspectivă pentru marea masă de sclavi.

Altă „tiorie": Zilele acestea (sf. lui aprilie) vietnamezii comemorează cele peste 2 milioane de victime ale bombardamentelor yankee. Îndemn (al aceloraşi „ziarişti", mass-media): „să se uite trecutul pentru a se construi viitorul!". De ce să se uite de către unii? Cum vine asta? Păi, iudeii îl blestemă de peste 2500 de ani pe Aman pentru o intenţie. Ba l-au şi spânzurat pentru intenţia lui şi i-au ucis şi fii şi au ucis şi pe cei care nu avuseseră nici măcar intenţie şi fac şi sărbătoare din această crimă, caz unic în istoria omenirii? Dar, „ieşirea din Egipt" ce este? Ce vină aveau întâi născuţii egiptenilor? Cum să sărbătoreşti aşa ceva, uciderea acestor prunci? Nu se revoltă nici un creştin (protestanţi, neoprotestanţi mai ales, baptişti) pentru aşa ceva? Deci pedeapsă pe poporul egiptean şi jaful de odoare şi vase de la acelaşi popor? Şi această ispravă se cântă şi-n bisericile creştine, în creştinism, într-o religie care este a iubirii şi nu a urii şi jafului, exterminării. Ce să mai zicem că este slăvit Josua pentru exterminările de caananei? Meditaţiile ar putea continua pe pagini întregi şi cu acelaşi rezultat în ceea ce priveşte îndreptarea stării noastre naţionale.

Un individ produce un film în care îşi propune să facă băşcălie dintr-o tragedie. Uită, netotul că subiectul a fost tratat cum se cuvine de Dostoevski în „Crimă şi Pedeapsă". Anume problema prostituţiei. O femeie nu devine prostituată „profesionistă" numai din viciu şi nici numai din naivitate şi nu doar pentru că a fost înşelată de un proxenet. Ea devine femeie care-şi oferă serviciile sexuale în primul rând pentru că nu are altă posibilitate de a-şi câştiga pâinea cea de toate zilele. Şi orice cretinoid de regizor şi creator de artă nu-şi poate permite să ignore această realitate. Prostituarea femeii pentru a avea ce mânca este un afront aruncat societăţii şi vremii în care trăieşte ea. Regizorul, scenaristul filmului „Italiencele" nu vrea să vadă în această tragedie decât ceea ce şi-a propus anticipat: batjocorirea unui loc sacru (Mănăstirea Pasărea), a monahiilor în special şi a goay-celor în special. BOR permite filmări cu prostituate în mănăstiri româneşti. Nu este o noutate şi vreau să semnalez aici o chestiune: Zilnic apar în milioane de exemplare reviste pornografice şi erotice. În ele este înjosită şi batjocorită femeia albă, adică femeia creştină. Este expusă, se expune amorului venal (anal, oral etc.), adică amorului condamnat de morala religiei căreia această femeie îi aparţine. A te împerechea este una şi a te exhiba contra firii este şi păcat pentru o creştină şi o pogorâre în vicii – fie şi pentru bani, alt viciu – pe care creştinismul le-a abolit. Vezi femeia musulmană, ovreică, negroidă în aceste reviste? Numai tânăra femeie albă, blondă sau brună. Cum este posibil ca

femeia albă să accepte să fie pozată în astfel de posturi animalice (nici măcar) şi sub faţa ei sau pe cap să i se scrie cuvântul „hustler" (curvă!). Adică, cea căreia poeţii mai din trecut ai rasei albe i-au dedicat imnuri şi i-au creat un cult, devenită astăzi militant pentru avort şi „feminism" şi „egalitate", acceptă sclavajul mediatic şi sexual şi nu se revoltă din această cauză. Că este numită „curvă" şi tratată ca atare. Bine că se revoltă contra concepţiei şi a bucătăriei! A suporta „fanteziile" sexuale ale unui negroid, musulman sau evreu, a se dezice de cultura ei creştină pentru culturi necreştine i se pare normal, iar a-şi conserva cultura, căminul, familia, rasa ei albă, anormal. Adică, preferă să fie tratată ca o vită de către profitorii stăpâni ai revistelor pornografice, ai producătorilor de filme erotico-pornografice, preferă să aducă venituri trusturilor de acest fel şi nu demonstrează contra banditilor ce o exploatează în acest fel, dar demonstrează contra clerului catolic sau ortodox pentru că le îndeamnă să nu se arunce în starea pomenită mai sus. Cum este posibilă o asemenea orbire la semenele noastre albe? Cum de li s-a putut rătăci astfel mintea? S-a putut! Iată dovada de ce este în stare mass-media şi moda, cum pot aceste două mizerii – bine manipulate – împinge la sclavaj în favoarea ştiţi voi cui a milioane de milioane de femei albe. Şi ele acceptă să fie numite „curve" şi să fie strigate pe stradă cu acest apelativ de bivoliţele negrese şi ele să nu protesteze, să fie răpite şi violate de haite de tineri negri şi justiţia „democratică" americană să nu-i condamne, să se facă propagandă pentru căsătorii dintre ele şi negri tocmai pentru nimicirea rasei albe (vezi episodul cu răpirea sabinelor). Cum vine aceasta? Să se prezerveze rasa neagră, minorităţi de buzunar; iudeii, ţiganii şi albii nu? De ce? Întrebaţii pe stăpânii mass-mediei şi ai băncilor şi ai guvernelor rasei albe!

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 94 – 95, mai – iunie, 2005, pag. 15, 16, semnat **Moise, Johsua, David, Samuel, Solomon et co.**)

POLITICĂ SUBŢIRE

1989 a fost anul care ne-a arătat nouă, românaşilor, că România este o ţară neînsemnată ca importanţă şi românii un neam bun de manipulat şi chiar dispreţuit şi bun de exploatat. Este adevărat că nu doar noi! Zeci de neamuri sunt în aceeaşi situaţie de sclavaj. Există o pătură profitoare care se întinde de-a lungul şi de-a latul planetei. Exista şi înainte această pătură. Doar că era alta la vârf.

Acea pătură formată din regi, nobili de sânge a fost înlăturată de la putere. A venit aşa numita epocă a „puterii maselor", a „demosului" care merge la urne şi-şi alege aşa numiţii „reprezentanţii" şi pe care „reprezentanţii" îi delegă să-l „slujească", adică să-i conducă treburile obşteşti, să-i administreze şi conserve fiinţa, credinţele, morala, identitatea etc. Indivizii care îşi oferă serviciile neamului respectiv poartă numele de politicieni, conducători. Cum ajung aceştia să capete o astfel de funcţie? Primul pas – azi – spre poziţia de şef este acela al afilierii aspirantului la un partid existent sau - de-l duc curelele – la crearea unui partid. Dar, oare este suficient aceasta? Uneori, da! În timpul marilor rupturi. Când o elită este – în vreun fel – deposedată de putere. Dar, în general lucrurile nu merg astfel. În astfel de epoci ţâşnesc la suprafaţă tot soiul de inşi şi, în timp scurt, acumulează mari averi. Acestea-i poartă şi-i menţin la putere pe generaţii întregi, sute de ani, milenii chiar. Există etnii care stăpânesc zeci, sute de popoare astfel, le exploatează, profită de ele. În România s-au petrecut multe astfel de rupturi. În 1944 a fost penultima ruptură. Cea din 1989 ultima. Aceasta din urmă este şi cea pe care o trăim din plin. Normal, te întrebi cum au, s-au acumulat aceste averi? Nici într-un caz din salariu! Sursa oricărei averi mari este jaful din patrimoniul neamului, al unui neam sau din munca unui sclav, a mai multor sclavi. Odată acumulată şi apărată de legi aceasta îi va permite posesorului să dispună de alţii semeni. Material, spiritual, sufletesc. Insul nu va întârzia să-şi exercite acest „drept". Pentru a-şi satisface mândria. Se crede un mic dumnezeu, un cineva superior celorlalţi. Şi dispune de cei supuşi la modul diavolesc. Adică, le iau ceea ce nu le poate da – viaţa. Desigur, rămâi stupefiat de impertinenţa acestora, dar nici nu mai poţi să te aperi de ei, să le ignori prezenţa. Chiar de o vei face tu... nu o vor face ei. **Diavolul când n-are ce face îşi cântăreşte coada**. Aşa şi cu cei ajunşi în postura de a dispune de alţii. Se înţelege, ei acţionează ca şi când ar fi nemuritori. Altfel n-ar avea neobrăzarea de a ne croi destinele şi a se erija în „slujitori" ai noştri. Ei, acum se pune problema astfel: există conducători folositori celor pe care-i conduc sau doar conducători – care prin ce mijloace au acumulat averi şi putere nu contează – care sunt numai servitorii propriilor lor pofte: avere, putere, satisfacţii de o natură sau alta. Înclin să cred că nu! Desigur, veţi da exemple. Să zicem X sau Y. Da, adevărat! Poţi găsi exemple când un ales a gospodărit bine un neam. Numai că n-a făcut-o uitându-şi grupul ce-l sprijină în a-i exploata pe ceilalţi. Toată problema este cine te

lansează pe orbită? Cine-şi pune mâinile pe capul tău şi te cooptează printre şefi! Acela este responsabil de înălţarea ta. În fine, cine-i dă dreptul unui muritor să dispună de viaţa mea? Nimeni! Şi iată că, totuşi, dispune şi nu mă pot apăra şi-i zic să trăiţi şi-i văd mutra hidoasă zi de zi prin mass-media, îi ascult panseurile şi vorbele de clacă, mă mir de nulitatea ajunsă - prin suficienţa-i – să se lăfăie şi să se creadă mai important decât mine şi nu doar să se creadă dar să şi acţioneze în consecinţă. Iată o *taină* greu digerabilă!...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 4-6 (91-93)/2005, An IX, pag. 1, semnat **Pişpialin Teodoresculici, fost mişcusondar... al rai(alei)cului di la Dunăre.**) Aşa am semnat inţial.

NEDUMERIRI! Şi nu doar!

∗ Este 23 mai 2005. Mi-am zis că nu voi scrie un rând despre această imposibilă şi insuportabilă gălăgie cu privire la cei trei răpiţi în Iraq + individul numit Munaf, exploatator al bogăţiilor amărâtei acestei ţări numită România. În sfârşit, cu avionul deşelat, au debarcat cei trei. Fără exploatatorul pe nume de Munaf. Ce am constatat? Am constatat că musulmanii arabi din România sunt o forţă economică şi biologică dominantă – la vârf – , aşa cum ştiam în România creştin-ortodoxă. Când doar puţin a fost încolţită a ieşit la suprafaţă şi şi-a apărat şi afirmat forţa. Toţi sunt bogaţi, agenţi acoperiţi, toţi şi-au tras neveste românce, blonde, toţi ne-au jefuit de mii de miliarde, toţi au câte 5-7 plozi cu româncele, îşi păstrează portul şi au trântit numai în Bucureşti multe şi frumoase moschei. Prostimea ziaristică românească îşi dă poalele peste cap şi se dă emoţionată nevoie mare. N-a fost post de TV în seara respectivei zile să nu organizeze „dezbateri" pe marginea problemei. Codiţî, Cristoiu, Popescu, Tănase, Roşca-Stănescu, Tucă, Mândruţă, Stoiceasca, numeroşi arabi făceau spume la gură comentând şi rezolvând, dându-şi cu presupusul. Ore nu obosesc mi-am zis? Când vor obosi? Ce-or mai putea spune? Din toată „problema" lipsea Munafu? Spikeriţele comentau: „Călăuza, Munaf, a fost reţinut la ambasada americană din Amann!" Ca să vezi, „călăuză"... „Călăuză" spirituală, sufletească, de iniţiere, „călăuză" pe rol de sponsor? Ce fel de „călăuză" este arabul? N-are rost să ne batem capul cu asemenea tâmpenii. Oricum, noi, muritorii de rând, nu vom afla nici o taină şi chiar de am afla-o cu ce

ne-ar spori înţelepciunea, lungimea vieţii? Cu nimic! Să-i lăsăm, aşadar, pe Codiţî, Cristoiu et co să-şi frământe limba pe această temă.

∗ 23-29 mai 2005: festivalul homosexualilor şi lesbienelor, în România. Nu suntem suficient de bătuţi de Dumnezeu cu inundaţii, sărăcie, jaful musulmanilor asupra averii naţionale, jaful rromilor, al altora de aceeaşi teapă, de invazia în mass-media a coloraţilor din Africa... ne mai trebuia şi acest „festival" al unor specimene bolnave şi care, bolnavi, vor să ne impună şi nouă celor relativ sănătoşi boala lor trupească şi sufletească. Dar, nu doar aceasta? Din bani publici ministrul Sănătăţii, Cinteză, alocă 700. 000 dolari acestor reprezentanţi ai Iadului. De ce, tovarăşe ministru? Cine te-a autorizat pe dumneata să ne cheltuieşti astfel banii? Ai parcurs, tovarăşe ministru, măcar odată, un chestionar ce ne interzice să ne împărtăşim? Măcar, aşa, de curiozitate? Ai văzut la ce categorie de mari păcate este încadrată homosexualitatea şi lesbianismul? Că păcatele acestea sunt canonizate cu canonul ce se dă ucigaşului şi vrăjitorului. Bine, dumneata poate nu eşti creştin. Care-i religia dumitale? Musulmană, mozaică, budistă, luterană? Că mozaică nu cred! Că, acolo, în Torra, se spune clar: „cine se împreună cu un bărbat ca şi cu o femeie să fie stârpit din poporul lui Israel!" Adică ucis! De ce crezi că a instituit Moisi acest precept de o asemenea duritate? Pentru a-şi proteja neamul de o asemenea bestialitate, bestialitate cu grave consecinţe trupeşti şi sufleteşti asupra individului şi a speciei în general. Numai neruşinatele noastre autorităţi, alese de noi, nu vor să priceapă gravitatea acestor vicii şi pericolul social şi biologic reprezentat de practicanţii şi practicantele acestor vicii, vicii care-i situează, pe respectivii şi respectivele, sub animale pe treapta evoluţiei regnului viu. Că între animale împreunarea îşi are rostul ei bine definit şi scopul ei: conservarea speciei respective. Socializarea omului nu înseamnă negarea acestui rol şi nici pervertirea lui şi ia, gândiţi-vă, că toată specia umană s-ar deda la aceste vicii respingătoare (împreunare în fecalele din anus) la ce s-ar ajunge? La dispariţia noastră în cel mult 30-40 de ani! Aşa ceva nu poate fi decât satanic. Şi nu cred să existe un om sau o femeie normal construită mintal care să se plieze diavolului. Poţi avea clipe de rătăcire... dar nu poţi milita şi manifesta pentru asemenea vicii. Ce anume vor să demonstreze ăştia? Noi, ceilalţi, facem zbenguiri pe străzi pentru a ne exprima orientarea sexuală? Ce înseamnă asta? Hai, să manifestăm pentru că ne hrănim cu cârnaţi sau doar cu legume, că avem ochi albaştri sau nu, că avem buze groase ca negri, piele neagră, iţari ca

arabii sau cârpe pe cap ca aceiaşi arabi, că bem lapte de capră sau de oaie, că nu mâncăm carne de porc sau mâncăm, că purtăm sandale sau bocanci, că ne spălăm de trei ori pe zi sau numai odată, că avem păr sau nu avem, mustaţă sau barbă şi pentru toate astea să ne exhibăm dosul plin de fecale sau organul genital mai mult sau mai puţin curat. Ca să le demonstrăm celorlalţi, ce? Că trebuie să fie ticăloşi ca noi sau mai puţin ticăloşi. Că o demonstraţie, un simpozion, un marş se întreprind cu un scop. Să forţeze pe cineva să facă şi să dreagă ce solicit eu sau să-l fac să mă urmeze în apucături. Dar, de ce vreţi voi să ne agresaţi psihic cu deviaţiile domniilor voastre? De ce să sufăr eu disconfortul prezenţei dvs. şi încă la modul ostentativ? De regulă, bolnavii stau în spitale (cei trupeşti). Cei cu probleme sufleteşti caută un duhovnic. Nu demonstrează pe străzi, nu comit simpozioane, nu umblă dezbrăcaţi pe stradă, în haite, pentru a-şi arăta dosul, nu-şi ţipă viciul contra firii. Noi, necurlangii, cerem să fim protejaţi de agresivitatea acestor nefericiţi şi bătuţi de soartă. Măcar atât! Să nu vedem asemenea hidoşenii ale naturii. Un şchiop este de compătimit şi ajutat. Un „şchiop" de natura homosexualilor şi lesbienelor, cu de la sine voie, este de condamnat şi societatea apărată de el. Astea-s valorile Europei mozaice, luterane, catolice, anglicane, baptiste? Nu ne trebuie! Că ei ne-au impus, pentru a ne primi printre ei, să ne aşezăm pe frunte şi în dos acest semn al Sodomei şi Gomorei.

* În luna iunie avem şi aşa zisa ziuă a copilului. Perfect! Cum o întâmpinăm? Făcând avorturi. Cât mai multe! Refuzând maternitatea şi uitând că prin aceasta ne condamnăm părinţii. Că nu ne-au avortat! Ei şi-au făcut datoria şi ne-au născut şi crescut iar noi refuzăm această datorie ce o avem faţă de noi înşine şi nu numai atât... îndemnăm şi pe semenii noştri să se sustragă de la această datorie sacră. Se înţelege, doar celor de rasă albă li se cere asta. De către cine? De cine le vrea distrugerea. Că viciile de mai sus şi avortul sunt „legii" doar în sânul rasei albe. Arabii şi negrii, mozaicii produc zeci de prunci şi n-au „legi" pentru încurajarea homosexualităţii şi avorturilor...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 4-6 (91-93)/2005, An IX, pag. 1, semnat **Moise cel ieşit din Egipt.**)

CIRCUL POLITIC CONTEMPORAN

Debarcările şi eliminările liderilor sau al membrilor de rând sau suspuşi din unele partide au (a) făcut deliciul acestei trecute primăveri. La fel cum şi „răpirea" celor trei şi a „călăuzei" în Iraq. De groază cu liota de musulmani pripăşiţi în România! Ăştia şi „rromii" o să ne mănânce sufletul, ne vor jefui şi ultima brumă de bogăţii ce le mai avem. Circ şi iarăşi circ şi uitatul la televizor. Sfârşitul lunii mai – începutul lunii iunie – a aruncat România în plin roman poliţist. Dar, ajunge! Gata, ne-am săturat! La TVR_1, circ (adică tolk-show), la ProTV, la Antena 1, Prima, B_1, DDT, OTV, Realitatea TV circ. Cristoiu, Popescu, Alexandrescu, Arachelian etc. comentau şi debitau fraze despre cei trei „răpiţi" în Iraq. Lipsea Pavel, Codiţă, Nistorescu şi Roşca Stănescu. Popularitate pentru „răpiţi", ieşire la rampă a afaceriştilor arabi din România. Cel puţin Cristoiu era superînverşunat contra preşedintelui Băsescu şi „demonta" cu „asinuitate" afirmaţiile făcute de acesta la conferinţa de presă din seara zilei de 06/06. 2005 şi apoi în ziua următoare la OTV. Ce inundaţie, ce sărăcie, ce lipsă de medicamente, ce depopularea României, ce românii plecaţi la munci la negru în Europa Occidentală, ce persecuţiile românilor de către regimul transnistrian, ce acapararea avuţiei naţionale de musulmanii din Siria, Iraq, Iordania, Liban, Palestina, ce pierderea Transilvaniei în favoarea minoritarilor unguri, ce retrocedările către evrei, ce bolile, avorturile (unde romăncele sunt pe primul loc în Europa), ce exploatarea populaţiei româneşti de minoritatea ţigănească, ce explozia preţurilor la nivel european şi salarii şi pensii la nivel african (50-100 euro), ce impozite pe sărac şi scutiri de impozite pe capitalistul musulman? Fugi tare! Vezi că eşti înapoiat... *Mari Jean, Ohanesian, Mişcoci, Munaf, Hayssam, Yasim.* Şi ... Mara Bănică. Până şi homosexualii au fost uitaţi. Musulmanii să trăiască şi să se îmbogăţească. Ei au acces direct la telefoanele preşedintelui României, sunt primiţi imediat la Cotroceni, primesc „misiuni speciale". Mai ceva decât ofiţerii serviciilor secrete româneşti. Circ, circ şi iarăşi circ. Ţine de foame, deturnează grija fomiştilor pentru maţ, îi face să uite că sunt jefuiţi de comercianţii chinezi, de marii ţepari musulmani, de marii patroni ţigani, de RADET, de DISTRIGAZ, de scumpirile interminabile a serviciilor şi utilităţilor, de scăderea dobânzilor la depozitele în bănci, de impozitele pe dobânzi etc.

Da, circul este tot ceea ce a mai rămas din amărâta Românie. Ţară deja trecută la rubrica „în curs de dispariţiei" din Europa. Ţară ajunsă

anexă a ceea ce numim UE, NATO şi SUA, ţară condusă de ziarişti şi târla de comisari şperţari din Europa Occidentală. Ţară fără politică externă, ţară adusă în starea de piaţă de desfacere a deşeurilor alimentare turceşti, chinezeşti, arăbeşti, greceşti şi evreieşti. Măsline putrede din Turcia sau Grecia, portocale supratratate cu pesticide din Israel, patroni de alimentare şi fabrici de pâine musulmani, alune râncede din Turcia, curmale stricate din cine ştie ce ţară musulmană din Orientul Apropriat, ţară ajunsă bantustan cu minorităţi, cu zeci de televiziuni, televiziuni pline de angajaţi tuciurii, cu vedete afro-asiatice, „vedete" ce ne pocesc limba şi ne învaţă cum să ne comportăm în lume. Nici în cele mai sinistre clipe ale lui decembrie 1989 nu ne-am imaginat că aici vom ajunge. Curând ne vom numi „Regatul minorităţilor naţionale"! Al „comunităţilor de minoritari". Românii înşişi vor deveni o astfel de minoritate. Conducerea centrală va avea doar un rol decorativ. Fiecare minoritate va încheia tratate cu alte ţări, va avea Parlament propriu etc. De exemplu: comuna Vinga, populată cu 50% bulgari, va încheia tratate de „bună vecinătate" cu satul Mănăştur, cu ungurii din comuna Mailat şi cei circa 10 sârbi din comuna Felnac, bulgarii din respectiva comună (Vinga) vor avea paşaport propriu şi Poliţie, Guvern, Parlament, preşedinte, bancă naţională, monedă şi steag propriu, stemă. Ce mai? Ţara Vinga... Românii nu vor avea astfel de drepturi. Pentru că aceasta ar însemna „discriminarea minorităţilor conlocuitoare". Curând Parlamentul aşa numitei Românii va fi un Parlament al minorităţilor de pe întregul mapamond, televiziunile de pe teritoriul geografic numit România vor fi televiziuni ale minorităţilor şi programele se vor numi „cu toţi împreună". Unde? În „Liga Islamică şi Culturală din România". Păi, dacă-i aşa, mai bine evreu. [Că eşti super privilegiat!] Da', poţi fi primit în comunitate?... [Nu toţi au şansa Judithei Schwartzenberg!]

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 96 – 97, iulie – august 2005, pag. 1, semnat **„Fost „Românaş cu trei turme de oi".**)

DOVLEACUL POLITICII!

Desigur, nu mă pot plânge că nu ştiu sfatul duhovnicilor noştri îmbunătăţiţi şi anume: „tăiaţi fără milă cablul televizorului!" Nu sunt un creştin ascultător şi, din când în când, deschid butonul la un post sau altul. Vai de mine şi de mine. Plin de fătuce, negrese, analiste, mucoase, abia ieşite din găoace, învârt dovleacul politicii mai ceva ca porcul pus la îngrăşat, pun la colţ un politician, îi anunţă că

„populaţia", „opinia publică" este extrem de „îngrijorată" de ce se întâmplă în Parlament, la Guvern, la Cotroceni, faimoasa sintagmă „ce se întâmplă acolo", Ramona, Andreea, Rodica, Mâmbo, Parpanghel curge din gura lui Dana, Andreea, Sandra etc. Imediat este întrebat Pârvulescu, Cristoiu, Horică, Sorin, Ion, Cornel, Stelică, Alina „ce părere au despre *ce se întâmplă acolo?"* Adică, prin cine ştie ce clădire unde se iau decizii de o natură sau alta. Este o orbire cum n-am pomenit. O diaree (scuzaţi!) verbală curge pe toate posturile de TV, radio, prin ziare şi, între timp, petrolul, ce a mai rămas din fabrici, bănci, telefoane, flotă, pământ, păduri trec în mâinile ungurilor, ţiganilor, evreilor, arabilor, turcilor, negrilor, milioane de români şi românce iau drumul ţărilor vestice pe posturi de salahori, proletari agricoli pe câmpiile Spaniei, Ungarie, Italie, Serbie, servitori în casele bogătaşilor din Austria, Germania. Locul lor este luat de populaţii diverse venite din Orientul Apropriat, Africa, India, Pakistan, Bangladeş etc. Este o iresponsabilitate la nivelul clasei ce ne conduce, şi la nivelul aşa numiţilor „făcători de opinie publică", dincolo de „bine şi de rău". Unde s-a mai pomenit ca gazetarul să pledeze pentru exploatarea muncii, pentru jaful patronal, pentru emigrarea compatrioţilor din ţara pentru a căror locuitori şi limbă scrie? Unde s-a pomenit ca un „făcător de opinie" să-şi etaleze averile dobândite, viloaiele, în timp ce 95% din compatrioţii lui trăiesc cu nici 70 de euroi pe lună. Din ce a dobândit el acei bani prin care şi-a cumpărat viloiul? Şi în numele cui şi cine l-a mandatat pe acest îmbuibat să vorbească în numele meu ca cetăţean şi etnic român sărac? Înţeleg să vorbească în nume personal, ca ziarist, ca reprezentant sau proprietar al ziarului, ca şef peste 200 de angajaţi ai lui şi atât. Nu! Insul (patron, director de publicaţie) este „reprezentantul opiniei publice", adică şi al meu, al dumitale, al „cititorului". De unde până unde ştie el ce opinie am eu, cititorul, sau dacă i-o împărtăşesc pe a dumnealui? Pot fi „cititor" şi să nu fiu deloc de acord cu „făcătorul de opinie" şi cu atât mai puţin să-l mandatez pe dumnealui să se tragă de şireturi cu cine ştie ce politician şi să-şi debiteze prostiile pe ecran şi să şi ia bani pentru asta şi să-mi reprezinte în faţa românilor „opiniile"?

Bun! De ce scriu acestea? Căci nu se vor schimba lucrurile şi nici domnii de mai sus nu vor renunţa la învârtirea „dovleacului politicii" pe ecran, a dării de sfaturi, a trăncănelii interminabile şi fără finalitate practică pentru naţiunea alcătuitoare de stat românesc. Căci aceasta ne interesează. Să fundamentăm bunăstarea şi dreptatea şi adevărul neamului nostru şi nu să finanţăm din bani publici interese şi

organizaţii şi „institute" contrare dezvoltării în viitor a acestui neam românesc.

Demersul meu de aici este pentru istorie. Finalitate imediată şi, probabil, nici în viitorul apropriat nu va avea.

Conştiinţa naţională a românilor este în plină disoluţie şi acest lucru se datorează în proporţie de 90% şi acestor palavragii şi ziarişti, directori de ziare, „făcători de opinie" ce-şi plimbă seară de seară, alături de spikeriţe boite, mutrele pe sticla televizoarelor.

Le dorim „făcătorilor de opinie" să-şi construiască noi vile şi să plimbe pe ecrane, ani mulţi, „dovleacul politicii"...

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 98 – 100, sept. – nov. 2005, pag. 1, semnat **Miki Esca-rescu Stănescu Tănase**)

ÎN PLINĂ DISOLUŢIE!...

Scopul tânărului român şi tinerei românce ar fi emigrarea, munca în ţări dincolo de Tisa. Este un „scop" al generaţiilor ajunse la maturitate după 1990, este o necesitate economică, este ceva inculcat de mass-media, de serviciile secrete a ţărilor ce vor dispariţia statului român, este chiar starea sufletească a acestei generaţii? Neefectuând sondaje sociologice este greu să chiar spun dacă este adevărat că generaţiile acestea pleacă din România din motivele enumerate mai sus. Ciudat este că mass-media prezintă aceste dorinţe ale acestor generaţii ca fiind benefice, ba chiar îndeamnă, prin o serie din reprezentanţi ai ei, tineretul să emigreze pentru „a se realiza", chipurile, în Occident. Ne amintim de bonjuriştii mult batjocoriţi de diferiţi scriitori, de liberalii anului 1900, de intelectualii anilor '20 cum imediat după ce-şi luau diplomele, la Universităţile apusene, se întorceau să muncească în România. Cum, România, chiar importa şi creiere din ţările din Vest. Acum, România oferă gratis Occidentului marfa cea mai preţioasă: materia cenuşie. Dar nu numai acest lucru îl face. Prin clasa conducătoare a ţării, prin presa acestei ţări, îndeamnă tinerii şi tinerele să părăsească România şi să contribuie la propăşirea Occidentului. Nu doar îndeamnă... Organizează centre de emigrare şi recrutare a forţei de muncă româneşti superior calificate. Şi, mai mult, prin salariile mici acordate absolvenţilor şi calificaţilor, sileşte tinerii şi tinerele să părăsească ţara. Cum este posibil – te întrebi – ca tu, stat român, să permiţi patronilor pârâţi, aduşi din Orientul Apropriat, Africa, Ungaria, India, China să preia pe dai boj întreprinderi

româneşti şi bănci şi să plătească salariaţi cu salarii tipice pentru ţări de talia Keniei sau nici măcar atât. Cum să-şi întemeieze familie, să-şi cumpere o locuinţă un tânăr absolvent ce primeşte un salariu de nici 80 de euro pe lună? Să nu ştie un prim ministru superbogat şi care umblă pe la întâlniri mondene, expoziţii de jeepuri, un preşedinte care a trăit în Occident, care declara neaoş că a făcut bişniţă pe când era vaporean, să nu ştie ce înseamnă aceea „să trăiţi bine?!" Chiar aşa? Să ai un premier care declară publică că nu mai contează etnia din care provine un conducător al neamului din care el face parte. Suntem pe punctul de a dispărea ca neam şi sate întregi din România au populaţie românească alcătuită din bătrâni şi bătrâne ce depăşesc 60 de ani. Să nu realizezi că fiecărei comune româneşti, cu o astfel de populaţie îmbătrânită, i s-a ataşat, s-au adus, o populaţie parazitară de rromi. Aceştia fură şi jefuiesc munca acestor bătrâni români, îi terorizează şi, dacă aceşti bieţi români îndrăznesc să se revolte, să-şi facă dreptate, pentru că autorităţile statului nu le-o fac, sunt pedepsiţi şi făcuţi rasişti de către acelaşi stat ostil românilor şi de către o mass-media duşmănoasă şi o UE la fel de ostilă şi nedreaptă. Şi mai grav este că majorităţile albe din întregul continent creştin european şi american sunt culpabilizate de o mass-media aservită unor rase şi triburi anti-albe şi anti creştine, este demonizată chiar de statele ce ar fi cică ale acestor albi. Albul este batjocorit în fel de fel de filme, producţii cinematografice, documentare cinematografice, piese de teatru, ziare, pe stradă, femeia albă este prezentată ca o desfrânată lipsită de cel mai elementar simţ moral, care trăieşte şi practică împerecheri animalice, este umilită de negri, musulmani şi un trib exclusivist ajuns la conducerea lumii. Miliarde de reviste porno-erotice prezintă femeia albă ca pe o curvă, milioane de bordeluri, mai mult sau mai puţin legale, o exploatează, milioane de producţii cinematografice o prezintă ca pe o depravată de care poţi să uzezi cum pofteşti, şi această femeie nu se revoltă că este astfel tratată, nu luptă pentru „drepturile femeii" albe ci pentru drepturile femeii musulmane sau negroide. Nu realizează starea ei, exploatarea şi batjocura la care este supusă în numele „libertăţii". Femeia negroidă, musulmană procreează zeci de copii, femeia albă, ajunsă marfă de exploatat, cere pentru ea, îndemnată de mass-media stăpânită de tribul exclusivist, „dreptul" la avort, la „amor liber", la muncă în uzină şi birouri, la practicarea prostituţiei, la traiul în concubinaj etc. Nu-i trebuie să fie doamnă peste cămin creştin, măritată cu un alb, ci slugă la patroni hapsâni, sclavă în bordeluri afro-asiatice, nevastă de

musulman şi negru, fotomodel de revistă porno, actriţă porno, practicantă de amor pervers etc. Te întrebi cum de a putut fi astfel pervertită mintea unor creştine albe? A bărbaţilor albi? Aşa cum mă întrebai mai sus cum este posibil ca mass-media din România, conducătorii ei să îndrume tinerii şi tinerele să-şi ia lumea-n cap şi să abandoneze neamul, ţara, menirea de a conserva această naţiune, tradiţia, ortodoxia? La aceste multe întrebării criminalii stăpâni ai mass-media pot da un răspuns. Dar, nu-l vor da niciodată. Ba, din contră, îl vor ascunde şi vor milita mai departe pentru răspândirea imoralităţii şi a non-valorii ca fiind moralitate şi valoare. De ce? Numai Domnul ştie.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 98 – 100, sept. – nov. 2005, pag. 16, semnat **Gigel ROMÂNUL.**)

„Persecutaţii" planetei pentru care se fac războaie

Oamenii preşedintelui SUA şi Bill Clinton, care, preşedinte fiind, s-au (s-a) aliat cu Israelul în războiul contra „terorismului"... Care şi cine sunt „terorişti"? Amărâţii care-şi apără ţările proprii cu mijloacele ce le au la îndemână sau cei care adună armatele rasei albe, supuse „poporului ales", şi bombardează irakieni sau afgani, sârbi? Vom vedea mai la vale...

De ce s-a aliat cu Israelul (şi nu cu România... de-o pildă!)? În timpul guvernării sale, cele mai importante funcţii în guvernul american erau deţinute, ca şi astăzi (2005, mandat Bush), de evrei. Astfel: secretar de stat, Madeleine Albright; secretarul Tezaurului, Robert Rubin; secretarul Apărării, William Cohen; directorul CIA, George Tenet; directorul Consiliului Naţional de Securitate, Samuel Berger; secretarul Agriculturii, Dan Glickman; preşedintele Comisiei Rezervei Federale, Alan Greenspan; directorul asistenţei medicale, Sandy Kristoff; directorul Vocii Americii, Eveline_Lieberman; subsecretar de stat pentru problemele Europei, Stuart Eisenstat; reprezentant comercial al Statelor Unite, Charlene Barshefsky; asistenta principală a Primei Doamne, Susan Thornases; directorul Consiliului Economic Naţional, Gene Sperling; directorul Politicii Naţionale de Asistenţă Medicală, Ira Magaziner; secretar de stat adjunct, Peter Tarnoff; secretar de stat adjunct pentru Afacerile Congresului, Wendy Sherman; membru al Consiliului economic, Alice Rivlin; consilier prezidenţial, Rahm Emanuel: consultant prezidenţial, Doug Sosnik; adjunct al Consiliului Naţional de Securitate, Jim Steinberg; director superior NCS pentru scrierea discursurilor, Anthony Blinken; coordonatorul Politicii Medicamentelor, Robert Weiner; director special pentru relaţiile cu Comunitatea Evreiască, Jay Footik; ***şeful personalului prezidenţial*** *(s. a.), Robert Nash; avocat prezidenţial, Jane Sherburne; expert cu problemele Asiei în Comitetul de Securitate, Mark Penn; asistent de comunicaţii, Robert Boorstine; asistent special al Preşedintelui, Jeff Eller; membru în Consiliul Naţional de Securitate, Judith Feder; secretar adjunct pentru problemele veteranilor, Richard Feinberg; consilier la Casa Albă, Steve Kessler; secretar adjunct al învăţământului, Ron Klein; directorul conferinţelor de presă, Margaret Hamburg; directorul Politicii Departamentului de Stat, Karen Alder; directorul corpului de pace, Dan_Shifter; adjunct al şefului de personal, Eli Segal; director adjunct al Administraţiei şi Bugetului, Jack Lew; subsecretar de stat, James P. Rubin; subsecretar al tezaurului, David Lipton; consilier special al Preşedintelui, Lanny P. Breuer; reprezentant special la NATO, Richard Holbrooke; directorul Securităţii Sociale, Kenneth Apfel; consilier adjunct la Casa Albă, Joel Klein: consilier special Primei Doamne, Sidney Brumei; directorul Administraţiei Alimentelor şi Medicamentelor, David Kessler; avocat general în exerciţiu, Seth Waxman; directorul Agenţiei prezidenţiale de sondare a opiniei publice, Mark Penn; reprezentantul special pentru Orientul Mijlociu, Dennis Ross; consilier general pentru FBI, Howard_Shapiro; consilier special la Casa Albă, Lanny Davis; Secretarul Administraţiei şi Bugetului, Sally Katzen; adjunctul şefului de personal, John_Podesta; Vicepreşedinte al Comisiei Rezervei Federale, Alan Blinder; Consilier-şef al consultanţilor economici, Jane Yellen; şeful de personal al Vicepreşedintelui, Ron Klain; şi alţii.*

Aceştia influenţează şi hotărăsc toate domeniile vieţii americane, de la asistenţă socială până la impozite, de la pace la război, de la emigrare până la justiţie. Este interesant că Preşedintele Clinton a creat postul de director special pentru relaţiile cu Comunitatea Evreiască. Nici o altă comunitate, cum ar fi cea irlandeză, germană, italiană, chineză, spaniolă etc., nu au fost tratate cu aceeaşi consideraţie ca a Poporului Ales. Comunitatea evreiască din SUA afirmă că oricine va ocupa Casa Albă, de acum înainte puterea lor va rămâne neştirbită. Evreii sunt convinşi şi acesta este un adevăr incontestabil, că nimeni nu va putea vreodată nici măcar să încerce să devină preşedinte al Statelor Unite ale Americii, fără a fi aservit puterii lor.

Hegemonia diplomatică evreiască a fost instituită de la Departamentul de Stat, unde puterea era deţinută de Madeleine Albright, şi până la nivelul reprezentanţelor diplomatice. Ambasadorii din cele mai reprezentative ţări din toată lumea erau evrei: Mexic - Jeffrey Davidow;

Canada - Gordon Griffin; Cuba - Michael G. Kozak; Franţa - Felix Rohatin; Belgia - John C. Kornblum; Germania - Alan J. Blinkin; Danemarca – Eduard R. Elson; Norvegia - David B. Hermelin; Suedia - Thomas Siebert; Elveţia - Madeleine Kunin; Polonia - Daniel Fried; Ungaria - Donald M. Blinken; România - Alfred H. Moses; Belarus - Kenneth Yalowitz; Turcia - Marc Grossman; Egipt - Daniel Kurtzner; Israel - Martin Indyk; India - Frank Wisner; Noua Zeelandă - Josiah Beeman; Maroc - Mark Ginsberg; Africa de Sud - James A. Joseph; Singapore - Timothy Chorba; Brazilia - Melvyn Levitsky...

Dacă actualizăm personajele, istoria se repetă, în Consiliul Naţional de Securitate al SUA, din unsprezece membri de rang superior şapte erau evrei. Bill Clinton îi plasase în cele mai sensibile angrenaje din administraţiile de securitate şi politică externă. Astfel: Sandy Berger era preşedintele adjunct al acestui consiliu, Martin Indyk - director superior însărcinat cu problemele Orientului Mijlociu şi ale Asiei de Sud, Dan Schifter - directorul superior al consiliului şi consilierul Preşedintelui însărcinat cu Europa de Est, Dan Steinberg - director superior şi consilier al Preşedintelui însărcinat cu Africa, Richard Feinberg - director superior şi consilierul Preşedintelui însărcinat cu America Latină, Stanley Ross - director superior şi consilier al Preşedintelui pentru Asia. Situaţia era asemănătoare şi la Cabinetul prezidenţial: procurorul general - Abner Mikve; manager de program şi organizare al agendei Preşedintelui - Ricky Seidman; adjunctul şefului de personal - Phil Leida; consilier economic - Robert Rubin; director de presă - David Heiser; director al personalului - Alice Rubin; secretar al Muncii - Robert Reich şi alţii, toţi erau evrei.

Poate crede cineva că cea mai mare putere a lumii, Statele Unite ale Americii, este umilită prin forţă, prin credinţă mozaică, prin aur? Nu! Aşa cum Rusia, imperiul lui Nicolae al II-lea - folosim expresia lui Churchill - a fost înşfăcată de păr şi bolşevizată de urmaşii lui Cain, şi Statele Unite au fost luate de păr şi francmasonizate de aceeaşi coterie. Ţara care se pretinde un exponent al democraţiei şi al creştinismului, înşfăcată de păr de urmaşii lui Cain, se complace într-o dulce letargie la picioarele lui Iacov.

De-a dreptul hilar, din când în când, în Statele Unite apare câte un scandal legat de spionajul israelian. Cum adică, se spionează evreii între ei?

Israelul, care conduce SUA, nu are nevoie de spioni!

Normal, că, deţinând o astfel de putere, în cel mai puternic imperiu al momentului de pe planetă, România „a ucis, a ucis" şi a făcut „holocaust", „antisemitism", „persecuţii antisemite", „facism", „România trebuie să restituie averile evreilor" (care evrei, din PCdinR,

naţionalizaseră în 1948 averile tuturor cetăţenilor români), normal că românii („România") trebuie „să plătească pentru un holocaust" inventat, trebuie să „vândă" ce mai rămâne, după „restituiri", evreilor („investitori strategici"), să le dea funcţii în statul român, să le ofere decoraţii, titluri, să-i mediatizeze pe toate posturile TV, să-i invite şi laude, în emisiuni slugarnice, moderatori de două parale.

Dar, n-au fost statistici, nu sunt locuri unde au fost holocaustizaţi, acte de naştere, de deces, de ce şi cum au decedat? Ţinea şi comunitatea evreiască o statistică paralelă cu cea a statului român? Unde este acea statistică?

Dar, comunitatea evreiască nu poartă vina şi nu plăteşte compensaţii naţiunilor holoucaustizate de membri ai acestei comunităţi ajunşi şefi în partidele comuniste şi organe de represiune ale acestor partide, membri ce au condus ţări precum Rusia (URSS), România, Ungaria, Cehia, Slovacia, fosta Iugoslavie, Bulgaria, Albania, fosta RDG? Bine că dau ochii peste cap şi predau „holocaust" în şcolile româneşti, da' să predea şi evreii în Israel „holocaustul" făcut de comuniştii evrei în ţările de mai sus, să predea şi „holocaustul" făcut de şefii evrei de mai sus ai SUA în ţările musulmane atacate după 1990.

Când va plăti SUA, sluga evreilor, indienilor „holocaustizaţi" şi le va restitui proprietăţile jefuite şi însuşite (prin şefii evrei de bănci) de evrei („de unii evrei"! Aşa ca să fim în ton cu cei prudenţi).

Ruşinea ruşinilor! Şi sclavia absolută a goy-lor („câinilor" albi, creştini).

---

* Pasajele cu litere înclinat sunt copiate după cartea dlui Ieronim Hristea „De la steaua lui David la steaua lui Rotschild"

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 98 – 100, sept. – nov. 2005, pag. 7, 15, semnat **pentru confirmare Costică Mocofică.**)

„DE SILĂ... BUCUROS!"

Sintagmă extraordinară şi se datorează tot păţitului neam românesc. Ce-mi aminti această sintagmă? Multele întâmplări cu urmări nefericite din istoria neamului nostru. Noi nu învăţăm nimic din istoria noastră şi nici din istoria altor popoare. Nu învăţăm sau nu suntem lăsaţi să învăţăm. Şi una şi alta. Despre ce este vorba? În 1989, ca orbeţii, manipulaţi şi ajutaţi de duşmanii neamului românesc,

ne-am avântat alături de Tokes să facem „rivoluţie". Imediat au ieşit la suprafaţă cine trebuia să iasă şi au intrat în pământ cine trebuia să intre. Nişte nefericiţi de copii, adolescenţi, militari şi civili. Lângă ei şi Nicolae Ceauşescu şi soţia. Ce se mai veseleau televiziunile, ce ne felicitau occidentali (ca în toamna lui 1938), ce mai jubilau ungurii (ca la 1601 pe Câmpia Turzii), ce fericiţi erau israeliţii, cum săltau la Universitate ţiganii. Ce nu vindeau ei, ce nu cumpăra românul prost? Chiar şi cărţi până atunci interzise. În ce cocină se transformase pasajul de la Universitate, dar pereţii acestei instituţii, dar împrejurimile... WC. public, cocină. Şi acum, după ce trecu o vreme, „de silă ... bucuros", românul se îndreptă spre capitalismul sălbatic. El credea că – pardon! – capitalism înseamnă beneficiile socialismului şi bogăţia şi luxul capitalismului + libertatea de a lătra şi înjura pe cine vrei, a petrece cu femei frumoase şi a munci circa 3 – 4 ore pe zi la patron şi a fi plătit bine, a avea case ca la Holywood şi iar a benchetui şi petrece. „De silă... bucuros" constată că nu pentru el se pregătise festinul. Ci pentru „foştii proprietari" şi „investitorii strategici". Furia îmbogăţirii rapide cuprinse un întreg popor şi-l aruncă în hăul jocurilor piramidale, a depozitelor bancare (făcute la bănci ce ofereau dobânzi spectaculoase urmate de falimente spectaculoase). „De silă... bucuros!" românul fu deposedat, sub conducerea celui mai zâmbăreţ preşedinte, de banii adunaţi la ciorap. Dar, ce a contat? Insul a rămas cel mai iubit preşedinte de către babe şi aşii serviciilor secrete româneşti. Strigau babele şi guiţau când îl vedeau pe omul nostru, mai dihai ca puştoaicele anilor 60 când îl vedeau pe Elvis.

Ne putem întoarce în istorie şi vom constata similarităţi. „De silă... bucuros!" românii intrară pe mâna fanarioţilor peste 100 şi ceva de ani. Oficial! Că grecii Bizanţului luaseră drumul Ţărilor Române încă de la căderea Constantinopolului. La 1600 erau bine înfipţi. Au trăit ăştia în Ţările Române mai ceva ca în Paradis. Proprietăţi imense intrară în mâinile lor, conace precum nişte fortăreţe, slugi („rumâni") din belşug, domniţe ale boierilor români le intrară în paturi, călugării şi preoţii greci acaparară cultul ortodox al românilor şi odată cu el întinse proprietăţi (păduri, terenuri, heleştee, munţi şi „rumâni"). Căruţe de pungi cu galbeni luară drumul Greciei. Ce viaţă roză duceau aceşti greci din Fanar şi insulele Mediteranei Orientale nici puteau visa „rumânii" locuitori în bordeie. Nici ăstora nu le trebuia armată naţională românească şi „de silă... bucuros" Ţările Române renunţară la aşa ceva. De nu era înaintarea rusă, de nu era invazia evreiască la începutul secolului XIX s-ar fi format încă un stat grecesc alături de

cel actual. Ruşii au sesizat ce doreau grecii şi cum interesul lor era să se lege de slavii sud-dunăreni le-au tăiat avântul. Dar cine să-i înlăture pe greci ca pătură superpusă, de negustori, boieri şi mânuitori de bani? Păi rivalii lor de mii de ani în ale acestui fel de a fi – evreii. Ruşii le-au deschis drumul. Din două motive: 1). Scăpau de surplusul de evrei kazari şi 2). Prin ei dislocau averile grecilor. Părăsind scena românească, boierii şi negustorii greci, stăpânii mănăstirilor, mai lăsară o pacoste pe capul românilor – ţiganii. Că ei îi aduseseră să le lucreze moşiile. „De silă... bucuroşi", românii îi acceptară alături de ei ca exploatatori. Întâi ca nomazi şi, mai cu seamă, după 1944, ca paraziţi la marginea oraşelor şi satelor româneşti. Trăind din furturi, cerşit şi munci ocazionale, ţiganii degradară tot ce mai rămăsese nepângărit la români (muzica tradiţională românească, limba, modul de a privi existenţa, concepţia despre viaţă). „De silă... bucuroşi", în 1940, românii pierdură 4 provincii şi se alăturară Germaniei şi nu taberei conduse de israeliţi, tabără botezată de ziariştii israeliţi „Aliaţi", „naţiunile unite". „De silă... bucuroşi", românii (vorba vine) – conducătorii lor – se alăturară în 1944 taberei conduse de evrei („Aliaţii"!). Adică, în mintea lor, a românilor, „americanilor". Pentru „rumâni" „americanii" ăştia erau un fel de zei generoşi. Veneau din cer cu avioanele lor, ne ocroteau să nu ne ocupe bolşevicii („ruşii") şi ne umpleau de dolari, nu-i lăsau pe „ruşi" să ciuntească „România Mare" şi ne mângâiau pe cap. „Americanii" (conduşi de evrei; lucru greu priceput de marea masă de „rumâni" şi astăzi în 2005) nu puteau lovi în „unchiul Joseph", „unchi" slujit de conaţionalii evrei în interesul lor. Aşa că „antisamiţi" români fură daţi pe mâna „samiţilor" veniţi pe tancurile „ruseşti" şi ele conduse tot de „samiţi". De data aceasta roşii. „Samiţi" le scoaseră pe nas „antisamitismul" românilor. Le luară bruma de averi (prin naţionalizare şi colectivizare) şi promovară mulţi ţigani şi unguri la conducerea României ciuntite. Telectualii români fură băgaţi de „samiţ" la zdup, marginalizaţi, făcuţi muncitori necalificaţi şi, care putură, o infimă parte, fugiră în partea de Terra stăpânită de evreii capitalişti. Marxişti în gândire şi capitalişti în fapt. Acolo li se permise să mănânce o coajă. Cu o condiţie însă: să-i înjure pe „comuniştii români". Că şi erau mulţi! „De silă... bucuroşi", marea masă a românilor – români etnic – se acomodară vieţii de „lagăr". Ba, sub îndrumarea ideologilor evrei, trecură la „construcţia socialismului" cu „faţă umană" sau cu faţă „reală" mai întâi. După circa 20 de ani stăpânii evrei părăsiră „lagărul" în favoarea altui „lagăr". Din noul lor „lagăr" începură să-i acuze pe cei rămaşi în „lagărul socialist" de

„antisamitism", „antiungurism", „antiţigănism", „xenofobie" şi la sfârşit de „holocaust". „De silă... bucuroşi", românii, prin conducători mai mult sau mai puţin zâmbăreţi sau broneţi, sau nu, înghiţiră hapul, făcură „comisie", dădură „ordonanţă de urgenţă" (cine nu gândeşte pe linie ca şi în „lagărul socialist" urmează să intre la başcă! „Democraţie", „democraţie"... da' numai până când este vorba de israeliţi), retrocedară ceea ce naţionalizaseră israeliţii şi mai puseră şi pe deasupra, făcură „institut naţional", dădură foştilor grofi unguri şi ce se nu li se luaseră, „de silă bucuroşi" deschiseră graniţele tuturor tipilor dornici să acapareze averi în România, restituiră şi ce nu li se cuvenea ţiganilor şi, „de silă ... bucuroşi", se făcură homosexuali. Ca să fie pe placul „europenilor".

Acu', „de silă... bucuroşi", oferirăm baze militare „americanilor". Din acelaşi motiv le-am oferit aşa ceva „sovieticilor", în 1944, şi mai înainte nemţilor, în 1940, mai demult turcilor raiale, apoi „consulate" altora după aceea. Că şi acum oferirăm la „consulate" ungurilor, ucrainenilor! Câte ne cerură şi ne cer. Ce rol au ele? De a spiona statul în care sunt înfiinţate şi de a conduce minoritarii de aceeaşi naţionalitate cu consulii. „De silă... bucuroşi", românii (conducătorii lor) se conformară urgent şi se puseră pe vândut ce nu le aparţinu (după 1990). Adică: bănci, spaţii comerciale, pământ, întreprinderi, păduri, heleştee, clădiri, telefoane, castele, desfiinţară armata, renunţară la pământul românesc ocupat de „ruşi", la suveranitate, la unitate naţională, la limbă oficială... „De silă... bucuroşi!" Asta-i!

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XIV, nr. 101, decembrie 2005, pag. 3, semnat **Gogu PINTENOGU'**)

PRIMĂVERII CONTRA FERENTARI – simptomul României contemporane

Nu ar fi fost cazul să mă avânt şi eu în acest spectacol mediatic – uciderea de către soţul bogătaşei Romanitza Iovan a amărâtului ce i-a încălcat proprietatea cu intenţia de a fura se zice. Individul, Iovan, posesor al unei puşti performante, i-a zburat creieri – în ce condiţii numai el ştie şi Dumnezeu – imprudentului. Dimineaţa, Iovan, apărea în faţa camerelor de luat vederi cu ochelari negri pe nas şi alături de consoarta legată la cap cu batic ţigănesc şi laţele curgând pe umeri. Modista poza şi chiar îi venea a râde. Acum, să se înţeleagă, de către cei ce ne vor parcurge textul: nu luăm apărare faptei săvârşite de hoţ (chit că nu ştim ce căuta acolo şi cum intrase, cum de excaladase atât

de uşor gardul ce împrejmuia vila, în ce împrejurări l-a ucis numitul Iovan pe om sau l-a executat). Sigur, n-avea ce căuta în casa soţului bogătaşei fudule (deşi am văzut că avea atârnată la gât o cruce mare de aur şi ar fi fost cazul să fie smerită sau măcar să se căineze pentru pedeapsa divină ce-i căzuse pe cap) şi care, probabil, crede că i se cuvine totul pe pământ, inclusiv ca soţul bronet să ia viaţa cuiva şi ea să-l privească admirativ. Cine este vinovat de uciderea tânărului Iancu sau dacă-i vinovat (penal), mortul, va stabili justiţia. Că nu m-a pus nimeni judecător peste cei doi. Cel ce s-a folosit de puşcă s-a erijat în judecător când l-a ucis pe nefericit. Şi va da socoteală prin urmaşi dacă nu personal. Eu vreau să-mi expun nişte opinii cu privire la cele văzute la TV şi citite prin ziare. Ce am constatat? Am constatat că există în ţara aceasta o haită de îmbuibaţi – în ce condiţii şi-au dobândit îmbuibarea ar trebui să stabilească fiscul – care numără circa 300-400 de mii şi că mulţi dintre aceştia (aşa numitele „VIP" – ca să vezi? Adică naţiunea trebuie să fie fericită că-i are pe îmbuibaţii ăştia) cheamă televiziunile să le filmeze opulenţa neruşinată. 98% din populaţie trăieşte în pragul sărăciei şi sub el şi nesimţiţii ăştia îşi etalează pe ecrane palatele, vilele, maşinile, râgâie de cât sunt de bogaţi, merg la împuşcat animale sălbatice, îşi depun euroii adunaţi în scurt timp prin paradisuri fiscale şi iar îşi arată mutrele la televizor şi-şi etalează zdrenţele de pe ei, aurăria, mobilele, petrecerile deşănţate, chiolhanurile etc. Ce plăcere o fi să îţi etalezi îmbuibarea în faţa unei naţiuni flămânde? Să debitezi propoziţii cinice, să-ţi araţi muşchii cum se zice, să te comporţi ca bogatul nemilostiv şi să fii chiar mândru de acest comportament, să nu-ţi pese. Stimate bogătaş şi bogătaşă... nu sunteţi nemuritori. Şi chiar de ar fi aşa, cu atât mai mare vă este responsabilitatea. Ori, nu-i cazul ăstora. Parveniţii României de azi sunt de-a dreptul ticăloşi şi atât şi îşi clamează ticăloşia. Da, sunt bogat, spun aceştia prin acţiunile lor, şi fac ce vreau şi nu am nici o responsabilitate. Te cumpăr şi te îngrop cu bani şi legea nu există pentru mine. Doar pentru tine există, sărăntoc! Mai ales cei doi mondeni: Pentru ei lumea era alcătuită din parade de modă, restaurante, poze, briliante, mobile, automobile, bliţurile aparatelor foto, camere de filmat, laude şi poze studiate. După ce soţul soţiei sale i-a tras câteva alice în cap acestui copil al străzii şi au început să curgă ştirile denigratoare, a constatat şi acest soi de cupluri că există o cu totul altă realitate decât aceea a recepţiilor de lux, a restaurantelor şi hotelurilor de lux şi cu chelneri serviabili şi înclinaţi la 180^0. Alta este realitatea, domnule şi doamnă, cu lovele în buzunare,

şi viloae cu zeci de camere. Cu totul şi cu totul alta. A venit timpul să luaţi cunoştinţă de ea. Şi voi şi alţi îmbuibaţi – de data aceasta ajunşi conducători de ţară. Cât o să mai continuaţi astfel?

Tot legat de acest caz de omor merită să continuăm să ne expunem opiniile şi cu privire la presarii care au mediatizat omorul, cât şi cu privire la avocaţii părţilor implicate in acest omor. Ce observăm? Observăm că în proporţie de 98% ziariştii condamnă „cu mânie proletară" (pardon, capitalistă) pe cel ucis. Aceasta înainte de a se pronunţa procurorul ce anchetează cazul şi cu atât mai mult înainte de a hotărî instanţa ceva. Mânia capitalistă este la fel de intolerantă – vedem – ca şi fosta mânie „proletară". Concomitent cu mânia ce şi-o exprimă acest soi de ziarişti, aceiaşi ziarişti, prezintă unei ţări flămânde, lovită de 7 inundaţii, cu zeci de mii de oameni fără case, cu recolte distruse, loviţi de gripă aviară, casele şi crăpelniţele guşterilor cu lovele. Mai cu seamă un cotidian din Capitală dă aproape zilnic, pe câte două pagini, poze cu mobila, tablourile, gablonţurile, păpuşile, trenţele damei modiste, preocupările foştilor „amici" (gen Columbeanu), câte milioane au ăştia-n conturi, la ce oră se scoală, câţi câini au, ce pisici scarpină sub coadă, în ce cartier rezidenţial locuiesc, câte arme au, câte gloanţe şi săbii ar trage şi ar băga ei în flămânzii care ar îndrăzni să le calce proprietăţile (în una din seri, un deputat – cred că era pe 14/11. 2005 – spunea: „2000 de gloanţe trăgeam în el... dar – a spus el concesiv – nu e bine să iei viaţa unui om!" Se înţelege, tipul, este bogat, are funcţii, este deputat şi râde zgomotos la camerele de luat vederi patronate de DD), cum sunt revoltaţi de îndrăzneala hoţilor obişnuiţi sau de lux. Nu se indignează de câte lovele au devalizat din bănci dumnealor – VIP-urile. La o emisiune au unui domn de la B_1TV o cotoroanţă se revolta indignată că prăpăditul recidivist îndrăznise să atace la vila „personalităţii" şi continua: „De ce l-am omorât pe Ceauşescu? Ca să avem proprietate, economie de piaţă"... şi acum vine Iancu Bogdan din Ferentari şi atentează la ea, adică vrea şi el câteva fărâme. E posibil, dom'le? „Bine că l-a omorât!" clamează atât ziariştii de doi bani, cât şi chiar organele de ordine. Cu adevărat suntem o societate cu mulţi oameni bolnavi. Păi, ce facem aici? Pledăm pentru ucidere, pentru omor, pentru cine pune primul mâna pe puşcă, pentru dreptul plebei avide de proprietăţi de a-şi ucide conducătorul pentru a-şi satisface acest apetit, pentru „dreptul" ofiţerului din Armată de-aşi încălca jurământul şi a-l împuşca pe comandantul suprem, pentru „dreptul" poliţistului de a declara în faţa rudei celui ucis că „bine a făcut" bronetul pilot că l-a

împuşcat... pentru că şi aşa statul cheltuia cu el la puşcărie. Da', ce statul acesta este proprietatea dumnealui, dumnealui este Dumnezeu, l-a pus cineva judecător? El este organ de anchetă şi de plinire a legii şi nu pronunţător de verdicte şi judecător. Apoi, ce să mai vorbim de cei doi avocaţi care apără cauza celui ce a omorât. Unul dintre ei (Cristian Sârbu), un veritabil mitocan (lucru sesizat de toţi telespectatorii), îşi închipuie că este singur pe lume, că nimeni nu are creieri în cap, că intimidează el pe interlocutori cu debitele verbale, insultele şi tupeul şi cu datul cu flitul, cu ironiile ieftine, de mahalagiu, cu strâmbăturile şi cu jignirile şi luarea la pertu a celor care au curajul să-şi expună opiniile în faţa „profesionistului". „Noi suntem profesionişti!" debita cu suficienţă agramatul. „Meseria de avocat este o meserie dură!" lansa el un panseu de Gâgă. Aşa, că, atenţie, la muşchii mei de „profesionist!" Celălalt – habar n-am cum îi zice şi nici nu contează – avea o doză de diplomaţie şi simţ al realităţii, realiza că se află în faţa camerelor de luat vederi şi acestea nu te iartă şi că, totuşi, contează ce firmă îţi faci. Problema este clară. Un ins – fie şi pilot – a omorât un om. Insul trebuia imediat arestat pentru omor, băgat la beci şi organele îndreptăţite să efectueze ancheta şi să prezinte raportul privitor la ce au constatat, adică în ce condiţii s-a săvârşit omorul. Că omorul s-a săvârşit! Există cadavrul, există arma crimei, există făptaşul. Restul sunt opinii. Şi nu mă poate opri avocatul, fie el şi Sârbu (ce coincidenţă de nume cu un alt Sârbu celebru), să-mi exprim nişte opinii despre acest omor. Şi ce-ar vrea acest Sârbu? Să stăm drepţi în faţa lui şi să aşteptăm să ne spună el, „da' cum e posibil aşa ceva"? Adică, să avem noi sau avocatul apărării alte păreri decât dumnealui şi să avem – culmea neobrăzării după dumnealui! – şi nesimţirea să şi ni le exprimăm în faţa „profesionistului". Troglloditul îşi permitea chiar să zică: „Alo, doamna Hossu-Longin, nu protestaţi?"... Desigur, doamna H-L putea să-i răspundă: „Alo, balamucul, vedeţi că e unul la OTV cuprins de delir?" Ce vrea să demonstreze individul ăsta opiniei publice? Că prin ironiile lui de derbedeu de mahala îi face un serviciu ucigaşului? Mai am văzut şi pe o insă boită (tot modistă) indignându-se că „eleva" ei este târâtă pe la Parchet. Vai, vai ce insultă nemaipomenită. Toţi scormonesc viaţa celui ucis şi-i află pete. Da', madama cu 8 avorturi, cu amanţi, cu viaţă total necreştinească, cu – spun unele ziare – ţepe de milioane de dolari, ce trecut are? De sfântă? Da', aviatorul, care şi-a părăsit soţia şi copilul, este uşă de Altar? Aud? Pauză! S-au găsit judecătorii?...

În fine, tânărul ajuns, nu se ştie în ce împrejurări, în bătaia puştii bronetului, zace sub pământ. Se înţelege... spre satisfacţia bogătaşilor şi a avocaţilor acestora (ziarişti sau *sârbi, paveleşti, dumitreşti* şi alţi servitori). Proprietatea este „apărată", slavă Domnului. Dar, să nu uite că „era un om bogat care se îmbrăca în porfiră şi în vizon" şi „a murit ... bogatul şi a fost înmormântat şi în iad, ridicând-şi ochii"... a văzut „şi pe Lazăr" cel „sărac"... Că aşa ceva era şi cel ucis de pilotul bronet. Şi va da socoteală pentru omor. Căci întâi se spune „să nu ucizi" şi apoi „să nu furi" şi nu invers...

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 7-12 (94-99) / 2005, An IX, pag. 1, 2, semnat **Rumaniţa Iubişor**...)

VREMEA ŞI VREMURILE

Desigur, trăim la sfârşit de vremi. Orice om avizat observă aceasta. Unii o spun şi scriu răspicat, alţii o sugerează, alţii o ignoră (Nu doresc să aibă „probleme!" „Să se lege la cap!" Ne comunică îngrijoraţi: „Am familie şi copii!" Alţii preferă să se amuze când sesizează realitatea. Râd şi dau din umeri cu aerul: „azi aici... mâine-n Focşani..." după cum ne învaţă „Conu Leonida".), altora nu le pasă, alţii vor s-o ducă bine azi, alţii fac pact cu Necuratul pentru a avea bani, glorie, o fărâmă de putere, plăceri sau numai pentru că aşa le este sufletul. Ciudat, când planeta – limitată în resurse, obosită deja de exploatarea omului – se îndreaptă cu paşi rapizi spre dezastru, fiara numită om îşi dă pe faţă toate apucăturile distructive. Colo vezi o haită de broneţi răzând cu drujba hectare întregi de pădure de pe un deal. Îi prinde Poliţia? Da! Le face ceva? Nu! Peste un an solul de pe dealul curăţat de pădure o ia la vale şi îngroapă căscioarele unor bătrânei şi bătrâne (români, evident). Abia acum apar şi reporterii lui Esca şi bagă microfonul în nasul unor babe care plâng că au rămas pe drumuri. În botul broneţilor nu-şi bagă râtul microfonului. Ar fi „ură de rasă", n-am fi „europeni", n-am şti „ce-i democraţia". Alta (tot de la tembelizor): Ni se arată o stradă plină de palate (pe lângă care palatul lui Ceauşescu este o bojdeucă) şi o haită de broneţi şi bronete ţipând, la poliţai, şi în microfoanele aceloraşi reporteri ai Escăi, de mama focului, ba, bronetele, îşi arată ostentativ ruşinea şi chiraie revoltate că „Ilectrica" nu-i mai lasă să fure curent („mânca-ţi-aş!"...). Apoi, o bronetă grasă şi cu o salbă de 3 kile de aur atârnată de gât îi spune „reporterului" că, „mânca-ţi-aş", „dă undhe bani? Că nhoi avhem

chopilaş dă crescut! Sunthem discrimânaţ şhî rumânii care ne ţânea în sclavie şî bâsarica nu-ş' cere iertare di la nhoi că ni-a ţânut robi..." Ce gogoriţă mincinoasă. Şi ce neruşinare... Să te prezinţi în faţa reporterului cu 3 kile de aur atârnate la gât şi să spui că n-ai bani pentru că te-a „discrâminat" Biserica Ortodoxă Română şi „romhânii". Românii erau iobagi, mânăstirile erau închinate grecilor şi bisericile aproape la fel. Mai departe: Foştii stăpâni din Transilvania cer să le dăm pământ, case, păduri, oraşe. Cică au fost ale lor. Le-au adus din Asia în spate. Când le zicem că ni le-au răpit, că noi suntem urmaşii dacilor, ne râd în nas şi ne contestă continuitatea de urmaşi... dar... în schimb cer să le-o recunoaştem pe a lor. Guvernanţii noştri – ai românilor – le recunosc tot ce le „tună prin cap" (vorba ardeleanului!). Românilor, care i-au ales în numele lor... nimic. Şi mai departe: un copil, un puşti, desenează pe un zid o svastică, o stea evreiască. Mamă... planeta şi mass-media (Esca numai ce sare cu fundul de pe scaun când ne comunică de pe prompter) iau foc, se roşesc microfoanele, Poliţiile şi serviciile secrete dau comunicate că-l vor prinde pe puşti şi-l vor beli, preşedintele României, primul ministru, ministru de Interne, de Justiţie, „clubul român de presă", „societatea academică" a madamei Pippidi iau foc de indignare, Pârvulescu apare la toate posturile tv, la fel CTP-ul. Toţi îşi pun cenuşă pe cap, prezintă scuze, se dezvinovăţesc, condamnă, împung aerul cu degetul, iau o figură crâncenă, ne fac imediat „antisemiţi", că „periclităm aderare la UE", iscăm al patrulea război mondial, blasfemiem „holocaustul", „nu ne dăm seama", suntem „anti-europeni", ceea ce s-a întâmplat ar fi consecinţa faptului că „suntem ortodocşi" etc. Şi mai departe: Nişte ziare din Occident caricaturizează profetul credinţei musulmane. Musulmanii – ca un om – se revoltă şi nu iartă ţările care au permis neruşinatului (probabil tot „samit" de-al lor) să-şi bată joc de profetul cu pricina. Logic! Şi corect! Cum ceri dumneata din partea mea drept la respect faţă de „holocaust" am şi eu acelaşi drept să-ţi cer respectul tău faţă de profetul meu. Nu vrei? Te tratez şi eu cu aceeaşi monedă! Şi încă mai departe: Un netot, o netoată, un regizor, scriitor, alţi de ăştia (de la Eco la Pippidoaica) îşi bat joc de Iisus, de Fecioara Maria, de sfinţii creştinismului (în scris şi prin filme, caricaturi, postere etc.). Toate acestea în numele „dreptului la libera exprimare" şi „opinie". La „opinie" faţă de „opinia" mea. Dar nu şi a mea faţă de a lui. El îşi bate joc de credinţa mea religioasă în numele „dreptului" dumnealui, dumneaei, la „liberă exprimare". De ce, cine-i dă acest supradrept? Îl ironizez eu pentru credinţele lui? Nu! Nici nu i le cunosc prea bine! Şi

atunci? Da', dar eu sunt creştin ortodox! Eu îl iubesc pe cel ce mă ucide şi pe cel ce-şi bate joc de mine (cel puţin aşa mi se recomandă! Şi o şi fac...). Biserica mea, slujitorii bisericii mele nu zic nimic, tineri teologi ai credinţei mele nu se revoltă pe blasfemiatori (fie chiar madam Pippidi), preferă să închidă ochii şi să îşi astupă urechile să nu audă. Totul le este permis ăstora... mie nimic! Pentru că eu sunt „ortodox" şi eu sunt „de la ţară" cum s-ar exprima broneţii Bucureştilor despre provinciali. Vreme şi vremuri... La fel am putea continua şi înşira „toate relele ce sunt / într-un mod fatal legate de o mână de pământ"... A fiarei, faţă de o altă fiară care nu-i de culoarea şi credinţa lui. Acesta este intolerant faţă de mine şi-mi cere mie să fiu tolerant faţă de intoleranţa lui. Că aşa, cică, se petrec lucrurile în UE şi SUA şi numai aşa este bine şi „modern". Chiar vor ăştia să ne ia doar de dobitoci?...

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 102-103, ian. – feb. 2006, pag. 1, 14, semnat **Mişulică OROPSITU'**)

Viaţă în doi peri... (sau despre o anume realitate)

Societatea românească post-decembristă mi-a oferit ceea ce nici în nenumărate vise n-am trăit. Posibilitatea de a face cunoştinţă cu o mulţime de javre apte de a se cocoţa în funcţii de conducere prin vreo instituţie sau alta. Pe cât de urâţi, pe cât de semianalfabeţi şi colţoşi la limbă şi la minte, pe atât de obraznici şi siguri de tâmpeniile ce le susţin public.

Martor îmi este Domnul că am plecat pe drumul activităţii publice doar mânat de profundul ataşament faţă de naţiunea mea. Şi nu din 1989, odată cu debarcarea prin asasinat a fostului preşedinte al RSR de la conducere, nu! Încă de la vârsta de 14-15 ani. Iar pasiunea mea pentru istoria neamului meu s-a conturat încă din clasa a IV-a. Era o tradiţie în familiile ardelene a dezbate teme de istorie naţională şi europeană. Ei bine, în perioada comunistă activitatea mea pe tărâmul activismului naţional s-a redus doar la a scrie poezii, studii, romane, teatru etc. legate şi de teme naţionale. După 1989 **s-a dat drumul la lătrat şi la dat din coate**. Hai, şi eu, printre din ăştia. Frustraţi, labili psihici, dezaxaţi, duşi cu pluta, muncitori prost instruiţi, tineri trecuţi sau abia ieşiţi din pubertate, interesaţi, mici profitori, femei şi fete rămase de căruţă, nemulţumite de starea lor biologică, se avântară în viaţa publică şi se dedară la militat prin tot soiul de organizaţii de o orientare sau alta. Chiar şi de nuanţă naţionalistă. Cei, cele, mai

periculoşi, periculoase, fiind cei, cele, fără **trecut**. Trecut de orice fel. Zelosul este cel mai periculos individ. El este în permanenţă mai catolic decât papa. Numai el este pe „linie", numai el este „drept", numai el este „amabil", numai el ştie „doctrina", numai el este „cinstit", numai el este „frumos", numai el „înţelege", numai el „activează", numai el „face" şi „face bine", **numai gura lui se aude**. El ştie şi simte cine este cel ce-i asigură parvenirea. Pe lângă el începe să dea din coadă, i se uită-n ochi şi îi face voile. Javra [1], are obrazul gros şi este, de regulă, când poate, şi nu-i dăunează, amabil. Când trebuie este câine. Muşcă pe oricine-i stă-n calea intereselor. Poate fi acela şi de 84 de ani. Ţipă la el, îl învaţă, dăscăleşte şi-l face „deviator", „mexican", îl scuipă între ochi şi mâine-i dă bună ziua fără remuşcări de conştiinţă. N-are ruşine să dea ordine unor inşi de două ori mai în vârstă ca el. Deşi nu-şi plăteşte – să zicem cotizaţia – îi ia la rost pe cei care întârzâie să şi-o plătească. El „urmăreşte" pe unul, pe altul cum îşi fac „datoria" şi raportează unde trebuie. Ştie cine are şi cine n-are merite. Este creştin, dar te face albie de porci numai de-l atingi cu un fulg. Într-un cuvânt... ştie să fie în centru. Nu-i bun de nimic, dar este „cel mai bun". El şi ai lui şi cei ce-i intră în voie şi-l recunosc de şef. Este atât de neruşinat că-ţi dă sfaturi, când este o ceremonie numai ce-l vezi că se echipează în uniformă de o culoare sau alta şi se bagă-n faţă. În locul unde poate fi pozat, dat la gazetă, în locul unde să ţină steagul. Îl vezi umblând de la unul la altul şi făcându-se util şi plăcut, dând cu clanţa (că doar nu-l costă nimic amabilităţile debitate din gură), periind pe un bătrân, ajutând o bătrână să bea apă. Nu că nu mai poate el de bătrâna cu pricina. Atitudinea lui dă bine la popor. Îi sporeşte popularitatea. El se trage de curea cu scriitori, cu profesori universitari, cu regizori, ziarişti, ba chiar cu „filosofi". Că şi te şi miri în ce domeniu o fi as de-şi permite o asemenea familiaritate cu astfel de oameni... Nu mai vorbesc de ştiinţa javrei de a se da pe lângă oameni cu trecut (foşti deţinuţi politici, foşti persecutaţi pe motive politice, ideologice, religioase). Numai ce te trezeşti că scoate carneţelul şi-i notează telefonul celui vizat, îi ia şi un interviu de este nevoie şi iese bine la „sclerozaţi" cum zicea nu de mult unul... Că te şi întrebi în calitate de ce? Javra ştie, formal, să facă tot ce trebuie pentru a fi apreciat ca indispensabil şi promovat. El chiar îţi spune că nu este el cel mai bun, dar altul mai bun nu este în momentul de faţă şi el este dispus să „lupte".

---

1).

Mie-mi spui? În fine, cred că am portretizat destul de succint jăvruţele şi guşterii de un sex sau altul şi este suficient câtă hârtie am prăpădit pentru astfel de specimene, câţi nervi mi-au mâncat. Greaţa mi-a umplut sufletul şi nu vreau decât să nu-mi mai amintesc niciodată de astfel de specimene, să nu-i mai văd şi nici să mai trăiesc printre ele, sau cât mai puţin cu putinţă.

Doamne ajută... vorba respectivului.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 102-103, ian.– feb. 2006, pag. 3, semnat **Gaigel PROSTU'**)

TV-reurile şi reclamele

Vreţi să urmăriţi un film, un documentar, o emisiune, ceva acolo? Pregătiţi-vă nu doar de răbdare... Mai întâi gândiţi-vă la consecinţele asupra creierului dumneavoastră. Emisiunile nu mai sunt emisiuni, filmele nu mai sunt filme, documentarele nu mai sunt documentare ci anexe la reclame. Reclame la pastă de dinţi, la ciocolată, lenjerie intimă, aparate de uz casnic, electronice, aparate de masat, maşini de lux, blănuri, ceasuri, brăţări, flori, supe, ciorbe, brânzeturi de toate calităţile, salamuri şi pateuri, vinuri, coniacuri, votci, faianţă sau vopsele... Nu am avea hârtie să înşirăm produsele şi serviciile ce ni se bagă pe gât în timpul emisiunilor de TV. Un om serios, care se mai şi ocupă de altceva, va renunţa să mai privească la TV-re. Sunt o grămadă de posturi, o grămadă de muieri, care de care mai înfipte, şi toate vorbesc, se strâmbă, dau ochii peste cap, şi iar vorbesc în neştire şi despre orice, întrerup interlocutorul, îi taie fraza la mijloc, răspund în locul lui, nu-l lasă să-şi ducă ideea până la capăt, să-şi dezvolte subiectul şi din cinci în cinci minute ne propun reclame. Că te şi întrebi de ce l-o mai fi chemat pe invitat din moment ce vorbeşte numai dumneaei (bineînţeles cât mai rârâit; că dă bine la proşti îşi închipuie mocofeata), fufa pe post de „reporter", „analist", „şef" etc. Când rulează un film tot aşa. Tocmai când amantul gelos se pregăteşte s-o strângă de gât pe „prietena" lui sau actorul american de origine evreiască *Maicăl Duglas* pregăteşte – îţi dai seama ce suspans! – să holbeze ochi între picioarele actriţei *Şaron Stone,* pentru a-i vedea intimitatea neacoperită de chilot, este „băgată" reclama despre brânza *hocland,* iaurtul *cu căpşuni danone* sau supa *de pui cu tăiţei* sau *pate bucegi.* Trebuie să ai nervi de oţel să suporţi tot acest mod de a trata privitorul. Ca pe un imbecil, ca pe un bou ce este ademenit cu otavă pentru ca acesta să tragă la jug.

Altă explicaţie nu există. Omului contemporan i se biciuiesc creieri pentru a fi împins să comită cumpărături. Şi dacă nu-i ajung banii să dea fuguţa la bancă (şi pentru a te împrumuta se fac reclame la TV-re) şi să ia credit pentru a cumpăra produsele cărora li se face reclamă zilnică în timpul emisiunilor şi programelor TV. De unde secolul XIX şi o parte a celui de al XX-lea reclamă se făcea în neştire ideologiilor stângiste, acum, în sec. XXI, reclamă se face numai produselor ce trebuie neapărat să le cumpărăm, creditelor de la bănci şi holocaustului. Şi la toate astea este – vorba unuia – „chestie de bani!" Banul este păcura ce unge osia pe care se învârte roata de la şareta care plimbă ursul ce poartă numele „progres". „Progres" spre ce? Spre unde? Care-i finalitatea acestui consumatorism? În locul omului naţional se vrea formarea omului consumator de produse ambalate, consumator de credite, consumator de filme pline de violenţă, consumator de ideologii minore şi ştiri în care dominanta este violenţa, derizoriul, viciul, spectacolul ieftin, analfabetismul, vorbirea deşucheată (că s-a ajuns ca artistele ce joacă în filme să vorbească mai scabros decât ţigăncile, deşelate de grăsimea adunată pe şolduri, şi, care, ţigănci, vând banane furate, din vagoanele de marfă, în faţa staţiei de metrou de la „Big" - Berceni) , prostituarea de orice fel şi lipsa verticalităţii de orice fel. Trageţi concluzia de ce se fac astea.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 102-103, ian. – feb. 2006, pag. 3, semnat **Floricel cel Buimăcel**)

„Căldărescu" - Marinelu' - „Malonescu" - Corut.

În ceea ce mă priveşte nu mi-am propus niciodată să polemizez cu cineva. Mi se pare o treabă inutilă şi o pierdere de timp. Dar, într-o dimineaţă de martie 2006, am deschis TVR_1 şi cititorul de prompter al respectivei instituţii ne informa că preşedintele Traian Băsescu în urmă cu doi ani mărturisise public că nu auzise „de Cărtărescu" („Căldărescu" al nu mai puţin celebrului primar al sect. 5 - Vanghelie), „dar - că! - a pus mâna pe carte şi"... s-a dumirit. Drept consecinţă a dumiririi domniei sale a urmat decorarea de către dumnealui a numitului „Căldărescu". Prezent la decorare şi mentorul şi lansatorul lui „Căldărescu" - Manolescu („Malonescu" în cercurile bohemei literar-cârcotaşe). „Căldărescu" a mărturisit – tot în urmă cu un an, doi - că şi el „este un susţinător" al candidatului la preşedinţie - Traian Băsescu. Ei, stimabile, îmi placi în mod deosebit. Mai vii de acasă.

Fiecare rege îşi avea scriitorul lui oficial, filosoful lui preferat. Aşa şi cu preşedinţii. Tot aşa şi cu foştii „secretari generali". Lenin se pare că-l iubea pe Gorki, Iosif Djugaşvili, pe Şolohov, Ana Pauker pe vreun ciudat din mahalaua Dudeşti , Ion Iliescu pe Suto Andraş, Traian Băsescu pe Mircea Cărtărescu. Şi noi care credeam că Mircea Dinescu este preferatul, sau Stelică Tănase. Ei, ne-am înşelat. Cărtărescu este preferatul... Insul cu pricina ar fi cel mai „vândut scriitor contemporan". Vai, vai, şi iar vai, ce eroare de eroare. Se poate asemenea lipsă de informaţie din partea preşedintelui şi a cititorilor de promptere! Cum este posibil? Nu dispune preşedintele de „alcătuitori de sinteze"? Amintiţi-vă că „Principele" lui Eugen Barbu era informat şi despre bârfele cerşetorilor de pe Podul Belicului, că Fouché (ministrul de Interne al lui Napoleon) se îngrijea să-l informeze pe împărat până şi de răutăţile mărunte ce se spuneau pe stradă despre el, despre „micul caporal" şi, uite, că şeful SRI din România nu-l informează pe preşedinte cine a fost, şi probabil este, cel mai vândut scriitor român contemporan. Vai, vai şi iar vai! Păi este chiar colegul de profesie („breaslă") al dlui. preşedinte - fostul marinar şi ofiţer de contrainformaţii militare Pavel Coruţ. Pe lângă fleacul de vânzare al titlului „îmi plac femeile", cărţuliile lui Pavel Coruţ s-au vândut în 3-4 milioane de exemplare titlul, în epoca de *bum* a acestuia. Anii 1996-2000. Şi nu l-a decorat nici un preşedinte şi nu l-a mângâiat pe cap nici un „Malonescu" şi nu l-a invidiat nici un Vanghelie şi nu l-a invitat nimeni să viziteze Israelul. Să nu ştie preşedintele de colegul lui de breaslă Pavel Coruţ? Să nu-l fi întâlnit pe coridoarele Institutului de Marină, la Marele Stat Major? Undeva, acolo? Să nu fie mândru că din breasla lui a răsărit cel mai vândut autor? Tragică eroare, fraţilor! Să nu se mai fi născut alţi scriitori după 1989? În 17 ani de iliescism-constantinescism-băsescism să nu mai fi răsărit alţi autori? Numai cei impuşi în „epoca de aur"? Să nu existe alte „autorităţi" în materie de scris decât băieţii de mingi ai acelei epoci? Iată că nu! Ce ne-am face fără Ceauşescu? Metroul s-a construit în epoca lui şi când „iarna nu-i ca vara" ne înghesuim în această ctitorie a „odiosului şi sinistrei", tot noi, „democraţii" de azi huzurim în „monstruoasa" clădire ridicată în vremea „odiosului şi sinistrei", în Palatul Cotroceni, amenajat tot de „odiosul şi sinistra", navigam pe canalul finalizat de „odiosul şi sinistra", vindem flota construită în timpul domniei „odiosului şi sinistrei lui soţii" şi, umilinţa umilinţei şi tragedia tragediei, n-avem scriitori şi critici impuşi în glorioasa noastră epocă „democrată" şi de prietenie cu Israelul şi trebuie să apelăm la cei impuşi în epoca

„odiosului şi sinistrei lui soţii" – adică la Nicolae Manolescu şi Mircea Cărtărescu. 17 ani de „democraţie" şi prietenie cu SUA şi Israel n-au produs nici un critic şi nici un scriitor demn de atenţia unui preşedinte postdecembrist. Nici un filosof al epocii, nici un scriitor... Jalnic! Numai de ăştia din epoca „sinistră". Vai, şi iar vai! Frate Vanghelie, iată-ţi-l pe „Căldărescu" dicorat. Deci: Dinescu, Tănase, „Malonescu", Vosganian, Cărtărescu... Lipseau Măria Banuş (a trecut la cele veşnice), nu era de faţă Nina Cassian, Saul Cârmel şi Norman Manea, ne-a părăsit Zigu Ornea, Ovid Crohmălniceanu şi Roller. În rest, toate bune şi frumoase. Şi când te gândeşti că Pavel Coruţ îl umple pe „Malonescu" de bani din timbru literar şi acesta nu-l propune la „dicorăţie" îţi vine să -ţi „bagi unghia-n gât dă năcaz", aşa cum ar spune golanii de cartier şi cei ce mâzgălesc WC. - urile publice cu „scrierile" lor. Fraţilor, este strigător la cer! Este revoltător, este chinuitor, este dată lumea asta-n 14-15, pleznesc pantalonii pe curul damelor ţapene, de năcaz, se revarsă silicoanele din cupele sutienelor unora, se scutură provocator ţâţele nesiliconate ale Roxanei Ionescu, ne bagă-n boală fusta Elenei Udrea (căsătorită Cocoş), se revoltă „analistul" Ion Cristoiu, *generalul* la apelul bocancilor, Codiţă, se dă de ceasul morţilor Radu Negru, îşi rupe pielea capului de atâta scărpinat Mircea Dinescu, Judhita Schwartzemberg cheamă încă 500. 000 de „geniali" la emisiunea ei („în familie" sau cum s-o numi?), mai trece odată la mozaism, adică de la universal la particular, cum ar spune *Hiegăl,* şi chiar Mona Muscă, admiratoarea criticului, s-ar apuca de scris opere de epistemologie (ca Ştefan Georgescu zis „ţiganu' "); de revoltă şi de câtă nedreptate s-a făcut unora dintre „geniali". De pildă: Ninei Cassian, lu' Norman Manea (da' ăştia poate or fi fost dicoraţ' şi nu ştiu eu) şi altora de acelaşi calibru valoros. „Urlă târgu'! , domnule!" Dă năcaz şi amor. Asta-i viaţa şi trebuie s-o suportăm! Bună, rea, cum e! Doamne ajută, şi, la mai mare! Bine că am devenit „land". Să ne fie de bine. Suficiente rânduri pentru nimic.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 1-3 (100-102) / 2006, An X, pag. 2, semnat ***Maicăl CĂLDĂRESCU DUGLAS* jr.**)

Problema „Ţinutului Secuiesc" în 2006

An de an românii se confruntă (ne-sângeros deocamdată!) mediatic şi în fapt cu minoritatea de limbă maghiară. Această minoritate de pe teritoriul României este compusă din secui de limbă maghiară, unguri şi maghiarofili şi români, ţigani, slovaci, nemţi maghiarizaţi. Ce doresc ei? Ţelul final este integrarea Transilvaniei în Ungaria. Acest scop evită - pe cât le stă în putinţă - să-l atingă printr-o confruntarea armată directă cu România. Dar nu evită să se comporte ca o minoritate alcătuitoare a unui stat propriu, stat ce se vrea şi este parte a statului ungar. Iar statul ungar se vrea un stat suzeran faţă de România. Adică, ne-a supus economic, îşi permite consulate pe teritoriul românesc, oficialităţile ungureşti îşi permit să se comporte în România cum se comportă în Ungaria. Adică, îşi ţin zilele importante, sărbătorile, festivalurile în România, ridică statui ale ungurimii pe teritoriul României, se prezintă cu steagul Ungariei la aceste sărbători ungureşti, cântă imnul statului ungar, îi obligă pe oficialii români să ia parte la tot soiul de comemorări jignitoare pentru români şi aceşti oficiali români - lipsiţi de mândrie - participă la sărbătorile şi comemorările ungureşti. Oficialii noştri, prin acest comportament de râme, distrug, terfelesc demnitatea românilor, îi împing în marasm sufletesc, în adânca disperare, în dezinteresul complet de treburile naţiunii române şi în silă de sine ca sine. Arătaţi-mi o ţară care permite unui vice-prim-ministru să poarte însemnele naţionale ale altui stat la o manifestaţie şi în acel moment eu mă duc şi-i sărut pantoful şi-i zic: „Frate, de doi bani... Dumneata, ţara dumitale este la fel de lipsită de demnitate ca şi a mea. Îmi pare bine că nu sunt singur şi ţara mea nu-i singura căzută atât de jos"... Ca şobolanul în gaură au tăcut oficialii României în 15/03. 2006. Dovleacul la cutie! Generic pe ecranele tv româneşti: „Secuii au sărbătorit paşnic ziua internaţională a maghiarilor"... în România! Mai jos de atât nu se poate cădea!

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 1-3 (100-102) / 2006, An X, pag. 2, semnat **Cătălin Automobilistu' - Tontuleanu şi pretenu' Teokeşulescu.**)

Putregaiul şi putregaiurile

Părintele Cleopa zicea către ucenicii întru nevoinţă că să ne bucurăm că am mai apucat o Sfântă Liturghie. Aş completa şi eu această idee cu alta: Să ne bucurăm că am mai apucat o Sfântă Liturghie a Învierii. Că ce este viaţa omului? Umbră şi fum! Şi mai zicea părintele Cleopa despre sine: „Putregai sunt! Eu sunt un putregai!" Aceasta o spunea de regulă când îl vizitau mărimi pământeşti, soiul acesta de guvernanţi falimentari, somităţi băţoase cu patalamale, inşi care ne decid cât salariu să avem, câte dări să dăm, ce să gândim şi ce nu, care dau ordonanţe de ce avem voie să spunem şi ce nu, decid ce ideologii avem voie să adoptăm, cărui popor să fim sclavi, căror etnii să le cesionăm averile noastre şi ce cultură să ne însuşim şi să promovăm şi, mai cu seamă, dacă avem voie să criticăm cumva vreun iudeu sau nu, sau ce funcţie să mai dăm vreunuia din ăsta. Apoi, sigur i-ar mai fi ocărât pr. Cleopa şi pe îmbuibaţii care-şi etalează pe ecrane palatele dobândite sau construite după 1990. Demoazele modiste, avocaţi şi politicieni gen Valeriu Stoica şi nevasta, care, nevastă ne lămurea cu aplomb despre maxima... latină *gnothi seauton* scrisă cu „litere latine" (operatorul, hoţ, a fixat camera pe inscripţia de pe peretele palatului şi tot prostul a putut vedea că literele gravate în perete sunt greceşti; o fi fost şi varianta în latină; n-am văzut)... Dragi cititori, eu, Doamne iartă-mă am terminat – spre ruşinea mea – o facultate de filosofie, m-am pus pe un râs devastator când am văzut-o pe madam Irinel Stoica, mare avucată, debitând cu suficienţă enormitatea de mai sus. Cucoană, maxima aceasta, îndemnul acesta era inscripţionat pe frontispiciul Templului lui Appolo din Delfi în limba greacă veche. Sigur, îndemnul are şi o variantă latină cunoscută de tot nătărăul, dar originalul era grecesc şi meşterul Socrate a insistat pe acest precept. Dar nu era al lui! Dar, ce înseamnă, de fapt, în practică acest îndemn? Îl poate omul realiza? Nu cred! Cunoaşte-te... Dar, cum? Aceasta-i problema. Şi oare poate fi aceasta preocuparea individului singular? Sau este vorba despre tine, omule, ca specie biologico-socio-culturală. Aşa ceva poate vroiau să zică preoţii când au pus să se graveze acea inscripţie. Cucuoană, Stoica? Omul, şi dumneata, este (eşti) putregai, ţărână... În plină inundaţie cauzată de Dunăre putregaiurile ce ne conduc şi îmbogăţiţii cu patalamale îşi etalează palatele şi debitează enormităţi. Putregaiurile astea cred că lumea aceasta, de azi, săracă, este alcătuită din analfabeţii epocii de piatră. Părintele Cleopa, când zicea

despre sine că este putregai, vorbea despre cu totul altceva decât putea să priceapă somitatea ce-l vizita. Numai că există putregaiuri şi putregaiuri. Ei bine putregaiurile din vârful societăţii româneşti, aceşti îmbuibaţi scârboşi stârnesc o ură pe măsura putorii ce o răspândesc, putoare de hoit şi nimic altceva. Doamne iartă-ne. Dar greu mai sunt de suportat.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 104-106, mart. – mai. 2006, pag. 1 semnat **Un sărăntoc păcătos**)

„Băieţii" de la filosofie ajunşi, din propagandişti bolşevici, şi secretari de partid şi lectori de „internaţionalism proletar" sau ofiţeri ai Securităţii, propagandişti ai „integrării în UE" şi ai „internaţionalismului capitalist"

Titlul este lung... dar n-am putut să-l ocolesc. Prin el am spus totul. Rămâne să dau doar exemple şi să mă minunez de neruşinarea şi obrazul gros al stimabililor şi să mă gândesc la George Orwel care mi-a luat-o înainte dibuindu-i sau la Dostoevski (că nu degeaba a scris el „Demonii"...). Ce m-a determinat să brodez acest articol al cărui ecou ştiu că va fi zero în amărâta societate românească (evident şi-n îmbuibata societate internaţionalistă ce ne stăpâneşte spre profitul ei şi-n defavoarea şi sărăcirea, sclavizarea noastră, degenerarea biologică, împuţinarea demografică)? O oarecare scârbă de neevitat. Orcum – când concep acest articol este Sf. Post al Paştelui Ortodox – sunt conştient de inutilitatea demersului meu. Deci, totuşi, scârba, pot zice, m-a determinat, să scriu articolaşul, decizia preşedintelui României de a-l numi pe Vladimir Tismăneanu preşedinte a nu ştiu ce comisie de „condamnare a crimelor comunismului" (nu a crimelor comuniştilor... Da' de ce nu şi a crimelor capitaliştilor?). Nu că acest Tismăneanu (de la mănăstirea Tismana adică) ar fi singurul cameleon devenit din comunist un înfocat capitalist. Individul cu pricina mi-a amintit de liota de colegii de ai dumnealui de aceeaşi structură sufletească (fie ei evrei, ţigani – pardon, rromi – , români – că pe unguri nu-i cunosc îndeajuns! –) ce s-au aventurat pe calea aceasta, cale ce le aduce numai profituri şi îi face pe cei ce-i ascultă şi le parcurg „operele" să-şi ia lumea-n cap de greaţă sau – de sunt creştini ortodocşi – să se retragă la mănăstire (ceea ce o şi doresc leprele astea neruşinate) şi să nu mai audă de „profesori", „conducători" şi

învăţători de „pablik releşân". Luna martie mi-am pierdut-o uitându-mă pe internet la o serie de biografii de cameleoni între 60 şi 35 de ani. Cei peste, nu contează (din coadă de câine... sită...), cei între 35 de ani şi 25 de ani n-au apucat să fie decât utecişti sau pioneri aşa că au mai puţină importanţă (aceştia sunt marcaţi doar de religia holocaustului. La asta se închină. Desigur, la fel de fanatic) şi decid mai puţin. Deci, Tismăneanu (fost Tismeninţki). Pionier, utecist, vicepreşedinte la CASC, membru al partidului comunist din facultate, producător de articole leşinate de marxism-leninism şi luptător contra „bestiilor legionare" şi „fasciste" (vezi articolaşele de prin „convingeri comuniste"), lector de propagandă comunistă pe la nu ştiu ce cabinet de partid şi, evident, „doctor" cu „şcoala de la frankfurt" sau alte „şcoli"(că băieţii ăştia tari în coate, toţi îs „doctori". Îşi fac referate unii la alţii spre hazul avizaţilor) a mirosit (că doar făcea parte din cei însemnaţi) că varianta sovietică a internaţionalismului va fi abandonată şi a tuns-o în America. Bineînţeles, conaţionalii l-au pus imediat în pâine. Una bună! Şi i-au zis: „Bă, băiete, tu până la 31-32 de ani ai mâncat pâine albă propovăduind „internaţionalismul proletar", „marxism-leninismul", „neomarxism-leninismul", „lupta contra antisemitismului", „lupta contra naţionalismului" şi variante de freudism-marxism... Bravo ţie! Acum, noi, îţi dăm o pâine şi mai albă dacă vei propovădui „internaţionalismul capitalist", „economia de piaţă", „societatea deschisă" şi vei „condamna cu „mânie capitalistă!" crimele comunismului", „antisemitismul", „naţionalismul" şi o chestie şi mai grozavă (asta pentru binele nostru, al *tismănenilor*): „naţionalism-comunismul". Evident, poţi ataca „facismul" şi „bestiile hitleriste". Şi, omul, ajuns la vârsta hristică, Tismăneanu adică (dar ne-urmând calea lui Hristos), s-a apucat de muncă. Şi ce-ar fi trebuit el să facă? De era cinstit sufleteşte s-ar fi creştinat şi s-ar fi dus la mănăstire. Ca şi conaţionalul lui Şteinhardt. Aş, ţi-a găsit! Tismăneanu şi cinstea sufletească. Poate credeţi că ar fi tăcut şi s-ar fi apucat de o meserie serioasă (tâmplar, bucătar, şofer, medic, fierar-betonist, gunoier, minier, marinar chiar). Ce, era prost? Nu, el s-a apucat să combată „comunismul românesc" şi pe liderii români ai acestuia. Bine, fie! Treacă de la noi! Dar, de avea minim de simţ moral îşi spunea: „Ia, să încep cu crimele lu' tata! Câţi catolici spanioli a ucis el în războiul civil din Spania? Să merg pe urmele lui? Câţi românaşi a nenorocit cu lecţiile şi articolele lui? Atâţia... Ia să-i despăgubesc moral şi pecuniar. Ce a făcut el în Uniunea Sovietică? Dar în România interbelică şi cea comunistă, da' eu ce am făcut, ce profit am avut, am trăit în vreo

cocioabă prin mahalaua Călăraşului? Să scriu biografia lu' tătuţu şi mămica şi a mea. Da' pă cinstite. „Pă bune şi fără mişto!" Cum zicea colegul lui de an de la fac. de filosofie (secţia sociologie) Văsălie Burtea. Nu, bre! El are ce are cu Dej şi Ceauşescu. Nu l-au pus în CC al UTC, în CC, nu i-au dat titlul de prof. univ. dr. la Ştefan Gheorghiu. Furios pe ultimul a întins-o în Vest. Mare fraier Ceauşescu. În Comitetul Politic Executiv al PCR trebuia să-l bage. Precis ar fi azi senator şi „luptător în revoluţia română". Ar avea „certificat de revoluţionar" ca Iliescu, pământ, magazine şi un cont baban în bancă. Amicul lui, Tănase, n-a fost decât director de casă de cultură şi uite ce vilă şi-a tras? Are emisiuni la toate posturile şi – ca şi amicul Tismăneanu – scrie cărţi contra lui Dej, Ceauşescu şi se distrează cu Dinescu la talk-şouri. Mai dă-o-ncolo de treabă... Ei, ca acest Tismăneanu sunt cu zecile şi sutele. Nu la „Ştefan Gheorghiu" au ajuns „doctori". Au fondat circa 10, cu filiale-n toate oraşele, başca „institute", „asociaţii", „fundaţii", chestii de „sondaje" şi „pablik releşân" şi edituri. „Profesionişti!" „Râsul curcilor" ar zice colegul lu' Tismeniţki (pardon, Tismăneanu) Mihai Grigoroşcuţă şi ar râde cu gura până la urechi acompaniat de Manea Livius zis „Teleorman" („profesore" şi el alături de „Marele Bul!" la fac. de sociologie). Doamne, ce troacă! Ce tărâţe, ce porcie! Ca Tismăneanu acesta sunt o târlă de „luptători". Ăştia s-au adunat prin 1992 şi s-au hotărât să devină ceea ce sunt, astăzi, „ profesionişti", adică mâncători de titluri, diplome, posturi, bani, producători de cărţi proaste şi prolixe, „consilieri" pe lângă marionete politice de orice culoare. Marionetele cu foloasele, dar şi cu ponoasele. „Profesioniştii" numai cu foloasele. De la toţi. Sug băieţii ăştia din toate părţile. Sunt şi alături de Ticu şi contra lui. Scriu cărţi şi cu Iliescu şi cu Băsescu şi cu Emil Constantinescu. Sunt „consilieri" şi la Iliescu şi la Băsescu şi la Constantinescu, şi la liberali şi la ţărănişti şi la PD şi la PNL şi la PSD şi, dacă-i cheamă, la Templul Coral (mai ales), au invadat ţara cu facultăţi şi din ele scot bani pentru ei, vile, cărţi şi pentru absolvenţi posturi de... şomeri şi pervertiţi la suflet şi la spirit. L-au încălecat şi pe Jiji Becali şi în curând şi pe bătrânii legionari. Dacă primesc învoire de la Templu. Este o plăcere estetică să-i priveşti de eşti un simplu estet şi ai bani la cont, la teşcherea. A scrie despre fiecare în parte este o pierdere de vreme. Şi, apoi, n-ai timp şi nici bani să-ţi poţi pierde anii şi viaţa urmărindu-i. Sunt de aceeaşi structură, au acelaşi calapod, aceeaşi biografie, aceeaşi mutră chiar, acelaşi mod tern de a se exprima, se urăsc şi se sprijină în acelaşi timp, se iubesc ipocrit. N-au

altă soluţie. Nici noi! Probabil de aceea îi şi suportăm. Totuşi, spre informarea amărâţilor de iubitori ai naţiunii române să le enumerăm numele câtorva acilea (n-avem pretenţia că îi ştim pe toţi): Tismăneanu, Tănase, Codiţă, Teodorescu, Borţun, Rîşnoveanu, Pavel, Târşolea, Şandor, Pascu, Pasti etc. Băieţii ăştia, harnici, vor păpa bani şi de la „Comisia de Condamnare a Comunismului" şi de la multe alte „comitete şi comiţii". Adică, „băieţii", în loc să „condamne" pe părinţii lor comunişti – părinţi care au omorât, manipulat, spălat creiere – şi crimele lor „condamnă comunismul" şi cer ca „poporul român să-şi asume trecutul". Păi, bă Tismeniţki, este trecutul lui? Este trecutul meu? Este al părinţilor voştri, papagalilor. Pe ei să-i condamnaţi cel puţin moral, pe ei, pe voi şi pe evreul Karl Marx, evreica Pauker, evreul Walter Roman, Iosif Chişinevski, Ghizela Vass, Silviu Brucan, iar pe români i-oi condamna eu – român – de oi avea chef. Dar condamnă-ţi tu cei din propria comunitate şi nu te îngriji de ai mei. Nu, el şi banda ce se întrunea la sala de la Senat sub patronajul lui Trăsnea prin 1992, au încălecat şi s-au abonat la mâncat. Dar, are rost să-mi pierd timpul cu ei? N-are! Şi uite, mi-l pierd. Aşa că închei...

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 104-106, mart. – mai. 2006, pag. 3, 12 semnat **Mitică BORŢUNACHE & Voinicel RÂŞNOVESCU**)

„Statul de drept" în România...

„Statul de drept! Statul de drept!"! urlă pe toate posturile şi prin toate ziarele reprezentanţii tuturor celor 18 minorităţi de pe teritoriul actualei Românii. „Statul de drept" pentru ei. Pentru români... nu! De pildă, rromii. Cohorte întregi de rromi trăiesc din furat. Fură recolta românilor de pe ogoare, fură orătăniile din bătătură, porcul din cocină, fură bătrânilor portofelele din genţi, tinerelor mobilele din buzunare şi cerceii din urechi, lănţişoarele de la gât, la poarta fiecărei biserici, cimitir, intersecţie, stadion, sală de spectacol, puradeii cerşesc, în pieţe fură de pe tarabe, ţigăncile subtilizează de la buticari mărfurile, rromii care se respectă răpesc fete, femei de român şi le vând, le violează şi le silesc să se prostitueze pentru a le umple buzunarele, soaţele lor sunt „peştioaice", adică sunt şefe de bordeluri clandestine, bande de rromi răpesc femei romănce şi le trec peste hotare în ţările din Balcani sau Europa Occidentală şi le obligă la prostituţie. Sunt sclavele acestor jivine. Oraşele României sunt terorizate de bande de

rromi recuperatori, de bande de rromi hoţi şi traficanţi de telefoane mobile, de droguri, de bande de rromi care iau taxe de protecţie de la vânzătorii de legume, fructe, produse alimentare, obligă ţăranii să-şi vândă produsele agroalimentare la subpreţ, bande de rromi taie pădurile trecute în proprietatea celor ce le aveau înainte de 1945 şi lemnul rezultat îl vând „pe bani buni" (vorba reporteriţelor de la diverse posturi TV) la cei interesaţi. Şi cine sunt vinovaţii? Românii! Îi discriminează! Vin tot soiul de „komisari" şi ne scot ochii că-i persecutăm noi românii. Simultan, cu aceste acuzaţi,i posturile de televiziune prezintă petrecerile sardnapalice ale unor rromi putrezi de bogaţi, rromi care trăiesc în castele cu zeci de camere, poleite cu aur, prezintă ţigănci care adună miliarde din vrăjitorie şi alte ocupaţii de acelaşi gen. Fiscul, legile nu ating astfel de bande de exploatatori şi jefuitori. Nu evaluează nici un fisc acele palate şi nu-i întreabă nimeni din ce bani le-au construit, ce profesie au, de unde au adunat kilogramele de aur, de unde au adunat lovelele cu care aruncă („Fără număr, fără număr!...) în petrecăreţii de aceeaşi etnie, ce muncă prestează de-şi permit să dea petreceri pantagruelice prin preajma lăcaşelor ortodoxe de rugăciune? De unde bani pentru sute de purceluşi fripţi, tone de carne la grătar, hectolitri de băuturi fine pe mese? Cine dă autorizaţii de construcţie pentru pagode indiene de maharajahi? Şi cum de nu-i întreabă nici o autoritate fiscală din ce venituri licite se construiesc asemene monstruozităţi? Că de unde şi din ce şi cu slugăreala cui s-au construit castelele grofilor unguri, bisericile aceloraşi unguri, ştim! Cu munca iobagilor români ardeleni. Da', averile acestor analfabeţi şi ieşiţi din grotă (vezi plimbările filmate ale unei maneliste cu bărbatul prin străinătăţuri) din ce au răsărit? Că nu sunt ciuperci! Cum îşi permite o rroamă cu zece puradei de diferite vârste să exploateze până la 50 de femei românce şi să le ia banul obţinut din prostituare, să le bată, să le umilească, prin gaşca de rromi ce-i execută ordinele de a le teroriza, a le bate, tăia, arde cu ţigara şi a se purta cu ele cum se purtau administratorii de sclavi cu sclavii. Ce „stat de drept" ne conduce în ţara aceasta? „Statul de drept" al rroamelor, rromilor? Suntem în „statul de drept" al regilor şi împăraţilor rromi? Femeile românce şi românii sunt neam în sclavaj? Primul ministru şi preşedintele sunt doar cu numele conducători peste neamul românesc? Care-i situaţia cu „statul de drept"? Există doar pentru ziarişti şi pentru rromi? Şi pentru musulmani, unguri, evrei? Am vrea să aflăm, totuşi!

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 104-106, mart. – mai. 2006, pag. 3, 12 semnat (**Sclavul rromilor din Piaţa de legume şi fructe**))

Cancanerii şi iarăşi cancanerii!

Toate tembeliziunile – aceste mijloace moderne de imbecilizare progresivă a maselor – prezintă zilnic şi la toate orele de „jurnal" (de orice natură şi din orice domeniu) interminabile ştiri despre ce porcărele mai fac „vedetele". „Vedetă" – în accepţia curentă a prezentatorilor de ştiri şi a şefilor acestora – este acea persoană care, mereu şi mereu, umple ecranul unui post de televiziune sau altul. Multe sunt aceste „vedete". Nici nu li se mai ştie de numărul. Una este cântăreaţă de mâna a şaptea. Nu contează calitatea ei de cântăreaţă, valoarea ei profesională cum s-ar spune, contează cu cine se împerechează, câte grame de silicon şi-a vârât în buze, în popou, şolduri, sâni, unde se îmbracă, ce maşină are, cum se strâmbă şi pe cine a înjurat şi cum. Altă „vedetă" este fotbalist. Important este câţi scuipaţi i-a tras în figură unui adversar de pe teren, câte amante a schimbat, câtă bere a băut, ce diamante şi-a cumpărat, cum şi-a înjurat antrenorul. Nici ziarele nu-s mai prejos în a ne prezenta astfel de evenimente „epocale". O altă „vedetă" este nu ştiu ce şef pe la un club de fotbal sau la o federaţie de fotbal şi dă cu declaraţii în populaţie, este putred de bogat, se plimbă de la un post la altul de televiziune şi îşi dă cu presupusul despre câte în lună şi-n stele şi trăncăneşte cu realizatorul de emisiune şi nici nu ştii de ce a fost invitat acolo, cine este invitat şi cine gazdă, cine le ştie pe toate – realizatorul sau invitatul. Realizatorul de tembeliziune îl întrerupe mereu la mijlocul expunerii, în mijlocul frazei, propoziţiei şi, la sfârşitul întrevederii dintre cei doi, constaţi că nici unul şi nici celălalt nu ţi-au comunicat nimic şi te-au făcut să pierzi timpul şi să te enervezi. Un altul este „vedetă" în ale comentariilor politice (tot putred de bogat şi ăsta). „Analist!" i se spune unui astfel de individ. Ca şi „vedeta" din alt domeniu nu pridideşte să alerge de la o tembeliziune la alta. Este atoate-ştiutor. Invitatul este de decor. Ca să nu vorbească individul de unul singur şi să zică privitorul că este dus cu pluta, săracu'! La fel, „vedeta" („analistul!") îl întrerupe pe interlocutor, debitează glumiţe, panseuri, se strâmbă, trage de urechi pe toată lumea şi este „democrat", „european", „contra legionarilor" şi lăudac (permiteţi!) al iudeilor. Acest soi de „vedetă" condamnă „cu mânie capitalistă" „naţional-comunismul", „ceauşismul" (că, deh!, promotorul lui a fost împuşcat şi nu poate să-i răspundă!), persiflează (vorba actoriţei din serialul celor de la „Divertis!") foştii voievozi ai românilor, pledează pentru emigrarea creierelor româneşti, o laudă pe Mona Muscă şi rânjeşte pe săturate la sticlă. „Vedeta" din acest domeniu, mai nou,

este femeie şi tipa confundă tupeul cu ştiinţa de carte şi expunerea toaletei sau a pulpelor cu valoarea. Adică, zice că este chiar un fel de Alexandru cel Mare în ale politicii... O alta este „vedetă" în a aduce pe ecran tot soiul de actori, sportivi, cântăreţi, politicieni etc. Îi aşează pe scaune ca pe copii la şcoală şi-i ia la purecat. Aceştia stau cuminţi şi deschid clanţa doar atunci când „vedeta", stăpână pe emisiune, s-a săturat de vorbit. Numai că „vedeta" cu pricina vorbeşte în neştire cu orele. Din 4 ore de emisiune vorbeşte 3^{30} şi invitaţii câte 5 minute fiecare în total şi cu întreruperile de rigoare din partea „vedetei" realizatoare + minutele de publicitate (minute care se succed în calupuri ritmice). „Vedeta" (realizatoarea!) schimbă rochiile, fustele de cel puţin 20 de ori în timpul emisiunii (că doar „bagă publicitate!"), acelaşi soi de „vedete" sunt şi prezentatoare de reclame la diferite produse cosmetice şi nu numai. „Vedetă" se numeşte şi cititoarea de promptere! Aceasta apare, seară de seară, sau dimineaţă de dimineaţă, sau la prânz sau din oră în oră şi toată baba care se respectă o recunoaşte, maică, şi o consideră un fel de profet al mileniului al III-lea. „Vedeta" deţinătoare a unui astfel de „post" are câteva propoziţii, îndemnuri, urări. De pildă, întrebarea cheie a „vedetei" este „ce se întâmplă acolo, cutare?" sau: „mai multe ne va spune de ce se întâmplă acolo, cutare!" Aceste două propoziţii se succed de la un reportaj filmat la altul. „Vedeta" de acest gen (de regulă femeie tânără) are şi o mimică gen starletele de la Hollywood. Adică, dă ochii peste cap, vocea îi este cântată în acelaşi stil, capul şi-l plimbă în sus, în jos, la stânga, la dreapta, zâmbeşte în contrasens cu ceea ce vrea să ne sugereze că ar fi comic, din când în când clipeşte semnificativ, şik, vocea şi-o modulează cum crede „vedeta" că ar plăcea privitorului (languros, învăluitor etc.). Când vrea să fie „profundă", „vedeta" pronunţă cu intonaţie cuvântul – cu pauză! – „dar..." şi urmează pauza cu subînţeles. Am putea continua umplând cel puţin un nr. întreg al revistei noastre despre „vedete" de pe micul ecran (Am uitat-o pe „vedeta" Bahmuţeanu-Prigoană. Aceasta este un ceva cu totul special şi „plenipotenţiar!" cum ar spune „băieţii de băieţi!" ai anilor '60! De aceea i-am şi pomenit numele. Specimenul a bălăcărit-o în una din nopţi pe sora celui ucis de Adrian Iovan, adică pe Mihaela Bălănel. Dumneaei era pentru omor în cazul că cineva-i calcă pe proprietate. Cică, „vedeta" este şi gazetar, gazetar care luptă pentru fericirea capitaliştilor... Ura! Halal „vedete!").

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 107-110, iunie. – septembrie. 2006, pag. 1, semnat **Politicianul Florinel**)

Ceva despre năzbâtiile bulangiilor şi bulangioaicelor din data de 03/06. 2006.

Încep cu reproducerea unui comentariu al unui „forumist" din „Ev. Z". pe tema bulangelii. Iată opinia dlui...

■► **Ovidiu Katz** [(o.....z@yahoo.de), 2006-06-04 01:40:54]: *Fecali nu va behăi niciunde decât a pagubă, nu va ajunge sus ca Hitler, fiindcă lumea de azi e vigilentă cu aşa ceva. Oierul şi ai lui îşi fac singuri antipropagandă cu hackenkreuzul şi cu soarele sfânt pe cer. Lozincile şi atitudinile legionare supără rău de tot o anumita minoritate, care e foarte puternică atât în România, cât peste tot în lume şi care are mare alergie la hackenkreuz, hitleri, antoneşti, codreni şi alte lighioane fasciste şi legionare. Comunitatea evreiască susţine scoaterea în afara legii a tuturor mişcărilor fasciste şi legionare, potrivit Codului Penal art. 317 şi a Constituţiei României, cap. III, art. 30, cu referire la interdicţia desfăşurării activităţilor naţionalist şovine, aţâţarea urii de rasă şi naţionale. Asta e, nici nu ştie oierul în ce s-a băgat!*

Mai este nevoie de vreun comentariu? Nu! În principiu! Totuşi: Ce legătură are crucea cu „ura naţională" şi cu „comunitatea" şi cu datul din buci pe stradă a bulangiilor, meştere Katz? De ce răstălmăceşti tu lucrurile în mod fariseic? Şi de ce nu eşti tu „vigilent" cu „lichidările selective" din Fâşia Gaza şi Cisiordania, „cu victimele colaterale" din Liban şi toate cele făcute de draga ta „comunitate"... Or fi homosexuali, probabil? Ca să vezi, „comunitatea"... se revoltă imediat ce câţiva bărbaţi şi câteva femei normali(e), din România, huiduie nişte bulangii. De când numai unii pot „demonstra" şi alţii nu? N-ar fi rău ca respectiva „comunitate" a dlui Katz să se transforme într-o „comunitate" de bulangii. Numai că, vezi mata, O. Katz, legea (Tora) lui Moise interzice aşa ceva în mod expres şi bulangeala şi lesbianismul (adică lingerea unei femei de către o altă femeie a părţilor exterioare a organului genital pentru obţinerea de plăceri) şi le pedepseşte cu moartea. Şi tu şti aceasta, măi Katz. Şi şti şi de ce. Pentru că în acest caz o „comunitate" mică ar dispărea biologic în circa 35 de ani prin ne-naştere de copii şi atunci de unde bulangii şi „di unde comunitate"? Dar, tu, Katz, eşti 'oţ. Ne iei de fraieri! Este drept că ai succes, dar nu chiar la toţi şi acolo unde n-ai succes ameninţi cu forţa „comunităţii". Măi Katz, du-te pe malul Iordanului şi n-ai decât să-ţi pui dosul la bătaie. Sunt destui arabi gata să ţi-l sature. Da' ai grijă să nu te vază un rabin, că **spurci** neamul lui Israel,

că poţi s-o-ncurci cu toată apartenenţa ta la „comunitate". Ca să vezi ce gândesc „forumiştii" şi cum le răstălmăcesc aceştia...

■► Un alt ins, care se face că nu pricepe, sau crede că dă bine dacă o ia şi el cu condamnarea celor ce purtau „însemne fascistoide", este numitul Cristian Diaconescu şi este senator PSD. Respectivul, ales, s-a arătat extrem de revoltat că a fost agresată „o minoritate" de cei din „zona extremist-politică". Individul este şi rău intenţionat şi mincinos. Ce „fascişti" a văzut dumnealui agresându-i pe bulangii în după amiaza zilei de 03 iunie 2006? Şi de când este crucea un însemn „fascistoid"? N-o fi şi Iisus „fascist", „nazist", „extremist"? N-ai curajul s-o spui, dle Diaconescu? Nu-l ai încă! Şi acesta ne crede imbecili. N-ai altă treabă, dle, decât să-i căinezi pe bulangii şi să propui ţinte de răzbunare?

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 107-110, iunie. – septembrie. 2006, pag. 3, semnat **Omul cu Ricşa**)

Mizeriile vremurilor postdecembriste

●► Put ziarele „democrate", televiziunile „independente", conduse de „reprezentanţi ai societăţii civile" de sintagme de genul: „minorităţi sexuale", „comunităţi sexuale", „proprietar de drept". Reporteriţe rârâite (precum o insă cu numele Dana Grecu de la „Antena 1" sau alta de acelaşi calibru) şi pledătoare pentru homosexualism şi lesbianism arată poporului prostit cum este primit „proprietarul de drept" (evreu, ungur, neamţ) de către primarul localităţi unde urmează să-şi primească acesta proprietatea şi cum, acela, cu nevasta de braţ sau odraslele, preia cheile şi adresează asistenţei câteva fraze într-o limbă sau alta (Nu românească!). Cam în stilul în care se adresau ungurii în Ardealul de dinainte de 1918, adică: „Te, bidoş olah... dé la o partem din cale meu!"... Iată s-au întors vremurile de dinainte de 1918; vremuri de umilinţă, de desconsiderare a românului, a ortodoxiei şi a scoaterii românilor din centrele oraşelor din România. Ne vine să ne dăm foc în pieţele publice. Ni se ia iarăşi ţara de către invadatori, ajungem iarăşi ca în perioada de dinainte de 1964.

●► Aceeaşi mass-media prin reporteri, sau prin stăpâni lor, sunt extrem de frământaţi pentru problemele sexuale ale homosexualilor, lesbieneilor, transexualilor, voieriştilor, gomoreilor, malahienilor. Când o privii pe o duduie ce prezintă ştirile pe TVR_2 cu cât interes chestiona pe o lesbiană şi cum aceea căuta să lămurească românimea că „ea nu este diferită de noi". Adică, de cei ce ne împreunăm normal şi nu ne

lingem în p...(prezint scuze cititorilor dar acestea sunt vorbele onorabililor), femeie cu femeie. Că mă-sa a făcut-o prin lingerea labiilor de către o altă femeie. La „Naşul", din seara zilei de 30/05. 2006, era invitat unul „Buhuceanu" de la asociaţia „Accept". Adică, ce să ***accept***, eu, privitorul? Să mă împreunez cu el în anus? Nu poate să-şi trăiască boală fără ca să mă agreseze cu demonstraţiile lui? Demonstrez eu pentru a-mi arăta orientarea sexuală? Sigur, mă-sa ar fi fost mai bine să-şi satisfacă poftele sexuale în anus (ca să fiu în termenii acestor bezmetici) decât să-l nască pe acest soi de nenorocit. Şi ce dorea să dovedească „naşul" de la invitat pe bietul rătăcit de la calea „adevărului şi a vieţii"? Ce „informaţie" dorea să-mi ofere bietul năpăstuit de Diavol, îndemonizat? Că trebuie să prefer acest cult al acestei soi de morţi. Moarte biologică, sufletească, morală, a refuzului Mântuirii. Acest refuz din urmă fiind, cu adevărat, **adevărata moarte, cea duhovnicească.**

●► Emisiuni pe săturate la posturile TV: „Pepe", „Teo", Judhita, „surprize" etc. Ce vedem aici? Vorba unei femei mai în vârstă din mahalaua unde-mi duc viaţa: vedem „ţâţe – cur, ţâţe – cur!" Mai putem adăuga: păsărici, silicoane din belşug, trăncăneală fără sfârşit şi iar ţâţe – cur , ţâţe – cur şi vorbe ţigănesco – bordeliste, glume deocheate, trăncăneală fără finalitate. Ce emisiuni sunt acestea, ce rost au, cât ne vor mai pisa la cap acest soi de realizatori de emisiuni? Când se va termina această poluare?

●► Tolk-show-uri politice pe toate posturile şi la ele se perindă pe săturate Cristoiu, Tănase, Dinescu, Moraru, CTP, Boda, Codiţă, Pavel, Pavelescu, Tucă, alţi de ăştia de parte bărbătească. Palavrageala acestora a ajuns la o asemenea dimensiune că nu mai înţelege nimeni nimic şi nici nu doreşte a mai înţelege. Indivizii aceştia ştiu tot ce se poate şti şi ceva pe deasupra. Sunt deja insuportabili! Când deschizi televizorul şi le vezi mutrele simţi imediat nevoia de a-l închide [de a-l sparge!]. Ceea ce spun aceştia nici nu mai contează. Sunt precum generalii lui Svejk. Au ajuns la stadiul ultim al perfecţiunii şi pot fi numiţi – cum spunea Svejk – „bese-n cizme!" Sintagma folosită de celebrul erou se potriveşte perfect acestui soi de indivizi. „Analişti!" Desigur, alături de aceştia trebuie să le aşezăm şi pe cucuoanele care se dedau la astfel de ocupaţii de „bese-n cizme". De la trăncănitoarele de profesie precum Judhita Schwartzenberg, Loredana Groza, Teo, Tatu, Marin la „analiste" gen Firea, Pippidi, Stoicescu şi terminând cu ştiriste gen Esca, Grecu sau alte rârâite al căror nume îmi scapă sau nu l-am reţinut. Acest soi de indivizi şi individe sunt servitorii „marelui

manipulator" cum ar spune un cunoscut profesor. Nu este lucru uşor să fii slugă! Şi încă o slugă zeloasă. Nu şi credincioasă. În sensul de nededublată. Adică, omul de tembeliziune, sluga, nu împărtăşeşte întotdeauna şi ideile stăpânului. Sluga este numai un tehnician. Un valorificator de directive, un „estet" cum s-ar spune.

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 4-9 (103-108) / 2006, An X, pag. 9, 11 semnat **Pedepsitul de Poliţiştii protejatori de homosexuali.**)

ŞTIINŢA (CULTURA) DIN AUZITE...

În „Unchiul Vanea", piesa celebră a lui Anton Pavlovici Cehov, un erou – sper să fi reţinut bine numele – Piscik se dă cult (dar nu asta-l interesa) şi, perfid, precum Wolland din „Maestrul şi Margareta", îl informează pe cel cu care dialoghează (Trofimov mi se pare), că, Nietzsche, acea „minte colosală", a zis că „ai voie să falsifici bani"... Ca să vezi, ar fi trebuit să zică interlocutorul? Mai deştept decât cititorii noştri de promptere de azi sau „analişti", Trofimov, îl întreabă dacă l-a citit el pe Nietzsche şi a găsit acea sintagmă astfel formulată. Pişicher, Piscik, zice că „de citit chiar, nu" l-a citit pe Nietzsche! Dar... i-a spus Daşenka (altă eroină a piesei). Ea l-a citit. Ei, astfel de inşi, inse, mişună prin presa audio-vizuală şi scrisă din România. Zeci de mii de scribari se dau în stambă, cu o furie pe măsura inculturii, pe micile ecrane, pe la radio, ziare, reviste ce se „pretand". Să dau numai exemplul cel mai cunoscut şi care a bântuit şi bântuie prin capetele semidocţilor: „dacă dragoste nu e... nimic nu e!" Numai ce auzi aceste cuvinte şi, imediat, gâsculiţa sau mocofetul ne anunţă că Marin Preda este formulatorul acestui precept. Oameni avizaţi le-au dat peste nas „culţilor" că este o formulare a Sf. Ap. Pavel şi este veche de 2. 000 de ani şi nu se referă la „dragostea" sexuală dintre bărbat şi femeie sau de altă natură vicioasă. Că, acolo, în vestitul cap. XIII, din Epistola I către Corinteni, este vorba despre dragostea ca virtute teologică a creştinului, adică este una din cele trei virtuţi şi ele sunt şi se iau împreună: credinţa, nădejdea, dragostea – care le uneşte pe toate. Despre asta este vorba când se zice celebra formulare „dacă dragoste nu e făcutu-m-am aramă sunătoare"... (adică „nimic nu e!"). Tu spui, tu auzi! Geaba! Mai departe... Asta n-ar fi nimic. Este greu. Mocofeţii şi mocofetele emit judecăţi asupra domnitorilor, politicienilor, personalităţilor istorice, contemporane, artelor, asupra oricărui domeniu întocmai ca acel Piscik. Din auzite! După cum circulă

zvonurile, informaţiile trunchiate, bârfele, neştiinţa de carte. Minţi puţine, anvergura aripilor mică, se pronunţă cu judecăţi şi bagă la apă personalităţi, doctrine, martiri, preoţi, ierarhi, biserici, călugări, pustnici, mari duhovnici, schimnici, nevoitori, popoare, devin inchizitori, acuzatori, condamnă, îşi înfig ochii şi întrebările inchizitoriale în interlocutor şi se dau ei instanţe de judecată şi condamnatori de oameni. Lucru drăcesc în capul lor! Adică, vezi, Doamne, inşii, insele sunt fără păcat. Nişte necreştini! Stăpâniţi de demoni, leninişti. Citiţi scrierile lui Lenin. Un vol. , două! Condamnări, acuzaţii, injurii, ironii, batjocuri, apel la violenţă contra persoanei, clasei atacate verbal, toate scrise de Lenin. Iisus, atunci când este îndemnat „de unul din mulţime" cu vorbele: „zi fratelui meu" să-mi dea din avere, îi răspunde: „Cine m-a pus judecător peste voi" întru treburi de avere? Când este îndemnat să o „judece" pe femeia adulteră, le spune pârăşilor: „Cel fără de păcat să ia primul piatra!"... Numai „analiştii" noştri (*turceşti, cristoi, tănaşi, codiţe, teodoreşti, firea* şi alţii de acest gen) şi cititorii de promptere judecă şi judecă şi dau sentinţe, „bagă cultură", acuză, blestemă, condamnă şi nu-şi văd bârna din ochi. Distrug vieţi, destine, „şi-şi trag banul!" Nici politicienii ce ne conduc nu sunt mai breji. Ba sunt şi mai păguboşi. Emit legi, ordonanţe, vând averea naţională, deposedează românimea de pământ, de păduri, de fabrici, de bănci, clădiri, avuţie lichidă, tolerează grupuri criminale, mafiote, emit legi care nenorocesc în viitor fiinţa biologică a neamului, sunt criminali în toată regula şi nu au frică să dea primii cu piatra şi o fac fără să-şi analizeze păcatele trupeşti, spirituale, duhovniceşti. Întocmai ca Piscik nu citesc, nu analizează, nu se **smeresc** şi dau sentinţe, verdicte, legi, poruncesc celor mai mici ca ei în funcţii fără să se gândească la consecinţele nefaste pe termen lung a poruncilor date de ei. Din auzite! Din păreri, din false opinii vânturate de ziarişti rătăciţi cu judecata sau „analişti" cu minţi de muritori ca şi noi, limitaţi ca durată a existenţei pe pământ. Nişte bieţi muritori plini de îngâmfare pământească, dornici de laude şi glorie lumească, dornici să fie arătaţi de lume pe stradă, să acumuleze averi, să poruncească unora pe care-i dispreţuiesc şi-i consideră animale în îngâmfarea ce le umflă pipota. Batjocoresc în scris defecte fizice ale adversarilor şi supuşilor, îi acuză de vicii şi uită că ei, acuzatorii, sunt stăpâniţi de aceleaşi patimi şi vicii, de aceleaşi pofte şi au aceleaşi defecte, au aceleaşi necesităţi fiziologice şi îşi satisfac aceste necesităţi în acelaşi mod ca şi cei pe care-i batjocoresc. Le numesc „curve", „beţive" pe unele femei din viaţa cetăţii şi, după câteva fraze,

se laudă cu cuceririle făcute în tinereţe (adică, se împerecheau cu curvele. Deci erau curvari... Şi atunci?). Cică aceştia ar fi politicieni, ar fi creştini! Nu mai vorbesc de liota de musulmani ce invadează deja ecranele unor posturi tv şi, pe faţă, ne condamnă religia şi îşi laudă propria religie, pe care o declară „adevărată", iar moderatorul creştin (?) nu-i pune la punct. Cum adică? Ne iei de fraieri, maistre musulman? Aşa, asta este, fraţilor cu „ştiinţa"... Grav!

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 111-112, iunie. – septembrie. 2006, pag. 1, semnat **Băiatul care adună mingile**)

Comentarii ale „forumiştilor" la moartea lui Ion Gavrilă-Ogoranu

- din ev. zilei coment. -

REABILITAREA LEGIONARILOR?
Ivan Turbinca (I.....n@lala.com), 2006-05-04 23:26:26
Daca asta îşi propune să facă comisia de studiere a comunismului s-ar putea sa ajungă să-şi da cu tesla-n coaie, pentru ca mulţi dintre acei aşa-zişi „luptători anti-comunişti din munţi" n-au fost altceva decât legionari sadea, unii având crime pe conştiinţă; aşa ca aveţi grijă monşerilor, ca s-ar putea sa va frigeţi, mai tare ca cu statuile lui Antonescu.

adevarul si nu cenzurati evz

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 01:33:51
Ogoranu a fost mardeias legionar inca din anii de liceu cand era membru al fratiilor de cruce legionare. repet a stat ascuns langa Alba Iulia pina in 1977 in casa unui comandant legionar care murise intre timp si traia cu sotia acestuia. femeie cu doi copii. a stat ascuns pina in 1977 si ar fi stat pina in 1990 desi se daduse amnistierea in 1964 de tovarasul Dej. A fost capturat in 1977 si a devenit informator al organelor de securitate imediat semnand un acord cu securitatea contrasemnat de generalul rom Plesita care ar fi dorit sa-l bage la puscarie dar faptele legionarului mardeias Ogoranu erau prescrise in 1977. asa ca a turnat pe toti care nu stiau ca are contract cu securitatea si a bagat la zdup sau li sau intamplat diverse accidente precum calcati de camion celor turnati de Ogoranu intre 1977 si decembrie 1989. la inmormantarea lui au participat peste 50 de mardeiasi legionari care au intonat "imnul legionarilor cazuti" adica a

ucigasilor legionari care au murit dupa asasinate. toti legionarii lau salutat apoi pe Ogoranu cu salutul hitlerist si cel legionar. intr-adevar organele de securitate nu au reusit sa-l prinda pe criminalul Ogoranu. ba la inmormantare a participat si securistul mascat numit IPS ANDREI ARHIEPISCOP DE ALBA IULIA CARE S-A RUGAT PENTRU SUFLETUL LUI OGOREANU. ca intre tovarasi informatori ce au fost. doar Bartolomeu Anania mai lipsea alt coleg. in rest cit s-a ascuns in munti cuidea turistii sa-i jefuiasca. la Padina legionarii din munti au acostat niste turisti si i-au omoritpentru haine, iar Lucia Hosu Longin ii prezinta ca mari eroi anti comunisti. in banda lor mai erau si femei cu care traiau si copii nascuti erau apoi ucisi in padure. doar cand membrii bandei au fost prinsi mai putin Ogoranu, o fetita abea se nascuse si a fost infiata de marele violonist rom Ion Voicu tatal lui Madalin Voicu voievodul nostru. sa ne traiasca.

Re: Re: adevarul si nu cenzurati evz

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 12:02:07

mare jeg esti tu. ca si mardeiasii legionari asasini iar vor rumanii sa creieze eroi cum era in epoca de aur plini de eroi. si spuneau ca rumanii nu au dus niciodata razboi de jaf si cotropire si nu au invadat alte tari. numai cadrilaterul in 1913 si Transilvania in 1916 si Bucovina in 1918 si au ciordit tranvaiele de la Odesa si fermele de la Odesa unde si-a facut criminalul Antonescu ferma si unde la rapit pe Zavaidoc punandu-l sa-i cante 3 zile in sir si amenintandu-l ca-l trimite in Transnistria pe el si pe familia lui.

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 12:03:59
ce vorbesti tovarase Daniel/faptul ca a fost legionar mardeias acest Ogoranu? faptul ca a fost turnator la securitate intre 1977 si 1989? verificati arhivele organelor de securitate. dar rumanilor le place acem ca a fost rezistenta anti comunista si vor sa-si creieze eroi inexistenti.

mezinu mihai romica (m.....a@yahoo.com), 2006-07-01 16:07:30
ha ha legionarii erau bieti copii. sau jucat ucigandu-i pe sefii politiei din Iasi si apoi pe prim ministrii Armand Calinescu si IG Luca.si pe rectorii universitatilor Iasi si Cluj Traian Bratu si pe celebrul Stefanescu Goanga. si pe Stelescu ciopartit cu topoare la spitalul

Coltea si pe Nicolae Iorga si Virgil Madgearu si multe alte somitati. ha ha antisemitismul nu il avea in vedere pe ovreiul de rind. spunele asta famililor celor 125 de ovrei impuscati de legionari la rebeliunea de la Bucuresti si celor 12000 ucisi la Iasi intre 28 si 30 Iunie 1941. si multor altora asasinati in Romania Mare.

= Reproducerile de mai sus sunt *ad literam* din respectiva publicaţie.

●► De unde au răsărit ticăloşii ăştia? Şi cum se face că au obrazul, ca sub tot soiul de pseudonime, să injurieze românitatea? Unul din ăştia nu condamnă criminali de mare anvergură precum Nikolski, Dulgheru, Pauker, Chişinevschi, Răutu, Brucan etc. (de la noi) sau mari lichidatori de clase sociale, de mii de preoţi precum banditii de aceeaşi naţionalitate cu Răutu din Rusia şi URSS. Că tot Kremlinul era plin de ei şi ei dirijau moartea şi viaţa a 180 mil. de ruşi şi alte popoare din imensa URSS. Un cuvinţel nu scot! Probabil că nu vor să-şi dea cu „tesla-n coaie" după cum ne informează „Ivan Turbincă" mai sus. Da', susţinătorii acestor monştri nu-şi văd lungul nasului. La fel, acest guguştiuc ce semnează **„mezinumihairomica"**. Individul este mereu apărător al minoritarilor, mereu ponegritor de „rumani". Aşa îi numeşte, jivina. Îl înţelegem! Bănuim că nu poate fi decât minoritar. Javra ne face invadatori în 1913 şi 1916, la fel 1918. Îl deranjează în mod deosebit pe marţafoi legionarii, preoţii ortodocşi şi eroii naţionali. Îl roade rău [fierea] pe netrebnic. Nu este indicat să arunci cuvinte grele asupra cuiva. Dar nu este cazul cu acest pseudonim. Tipul se dă ţigan pentru că pe Mădălin Voicu îl numeşte „voievodul nostru". Totuşi, mocofetul, se pare că ar fi iudeu. Cel puţin aşa şuşotesc cei informaţi. Mişună „forumurile" de astfel de indivizi. Se înfiinţează cu comentarii la teme de acest gen, sunt primii în a-i apăra pe ţigani când săvârşesc omoruri, jafuri, furturi, violuri, trafic de persoane, când atacă Secţiile de Poliţie, când ies pe stradă la atac cu săbii, furci, topoare, arme de foc, când aceste grupuri infracţionale – protejate mereu de organele de ordine – îşi fac singure dreptate. Interesant, Poliţia din România apare imediat după ce o haită de ţigani ucide un român, îl fură, după ce violează o tânără româncă etc. Şi nu ca să-l trateze pe javra de ţigan cum merită, ci pentru ca să-l apere şi să-l scoată din mâinile celor care vor să-l pedepsească după fapte. Şi de ce vor cetăţenii aşa ceva? Pentru că ştiu că odată ţiganul arestat este ca şi scăpat. Haita angajează avocat clănţău şi ţiganul ucigaş sau violator scapă cu câţiva ani în sentinţă şi cu câteva luni în

fapt. Iese şi se apucă de aceleaşi fapte şi ocupaţii: jaf, viol, omor, trafic de fiinţe umane, droguri şi este apărat prin ziare de un ticălos gen **„mezinumihairomica"**

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 111-112, iunie. – septembrie. 2006, pag. 3, semnat **Mezinu Mihai Romica jr.**)

La 68 de ani

Pe 29/30 noiembrie 2006 se împlinesc 68 de ani de la asasinarea, prin strangulare, a Şefului Mişcării Legionare – CORNELIU ZELEA CODREANU. Ce s-a ales de România de atunci până astăzi? A pierdut 3 provincii, a plătit despăgubiri de război fostei URSS, a acceptat jaful bogăţiilor naturale şi culturale, a muncii românilor de către aceasta, a acceptat tutela politică şi culturală a URSS, a suportat haita de iudei ce i-a fost trimisă pe cap, vestiţii comisari, jaful uraniului şi, mai cu seamă, torţionarii şi meşterii în torturi care i-au lichidat elita cultural-istorică şi au înlocuit-o cu o falsă elită compusă în mare parte din aceiaşi iudei, a suportat o dictatură de 45 de ani şi apoi jaful învingătorilor din 1989 şi, în final, desfiinţarea ca naţiune, identitate culturală prin intrarea în noua UERSS. 1989 a însemnat preluarea bogăţiilor economice, create în cei 45 de ani, de iudeii capitalişti, batjocora generalizată a moştenirii cultural-istorice a românilor, ridiculizarea ortodoxiei, desfiinţarea armatei naţionale şi înlocuirea ei cu mercenari, depopularea României de forţa de muncă instruită pe vremea comunismului şi după aceea, racolarea creierelor, punerea românilor la cheremul minoritarilor, umilirea demnităţii naţionale prin obligarea de a înghiţi minciuna holocaustului, interzicerea prin lege a discuta şi promova propria istorie, obligarea pentru a accepta pe teritoriul naţional a monumentelor criminalilor contra naţiunii române, obligarea românilor la restituiri de proprietăţi ungurilor şi aşezarea acestora ca stăpâni în România întocmai ca în evul de mijloc, acceptarea ca România şi românii să redevină slugi ale celor 4 privilegiaţi ai trecutului: unguri, iudei, greci, turci, ţara să devină loc de destinaţie a tuturor dezaxaţilor sexuali ai Europei Occidentale. Acestor rele, ca stăpâni, li s-au adăugat, celor patru naţii de mai sus, ţiganii şi musulmanii de orice extracţie etnică. Toate astea sunt opera unei serii de trădători ticăloşi perindaţi la conducerea României începând cu 1930 şi până astăzi. România de azi, CODRENE, este guvernată de komisari din Occidentul adorat de lichelele de la

conducerea României. Komisarii actuali nu poartă rubaşcă roşie ci albastră, urăsc crucea ca şi cei cu rubaşca roşie şi sunt infinit mai ticăloşi şi versaţi decât analfabeţii komisari din est. Ei sunt doar vârful aisbergului unor nenorociri apocaliptice.

Scopul lor: Să iasă banu'! Ţelul: depopularea rapidă a teritoriului României actuale. Noii komisari – plăcuţi Escăi – ne-au privat până şi de dreptul de a ne recupera provinciile pierdute graţie cârdăşiei lor ticăloase cu Stalin şi banda lui. România ciopârţită în 1940, confirmată ciopârţirea în 1947 şi 1989, s-a predat noilor komisari cu o plăcere masochistă. Nu cere nimic, doar oferă: bănci, fete tinere, drepturi minoritarilor şi străinilor, despăgubiri iudeilor, cinste aceloraşi iudei, monumente pentru iudei, unguri, fete la produs pentru ţigani, legi de ocrotire a hoţilor, dreptul poliţiştilor, vameşilor, funcţionarilor şi demnitarilor statului de a se îmbogăţi, cu neruşinare, din combinaţii cu hoţii şi „tunarii" de orice culoare, dreptul parlamentarilor şi organelor de decizie de a aduna prin mişculaţii financiare averi colosale şi a-şi perpetua puterea de a dispune de un popor de iloţi după bunul plac, de a-l ţine cu salarii cât o întreţinere la bloc pe o lună, de a-şi bate joc de pensionari cu pensii în medie de nici 90 de euro şi de a-şi populariza prin mass-media opulenţa şi neruşinarea luxului. Jivine precum Columbeanu, Prigoană, Iovan etc. , fufe ce dau din cur pe la televiziune, fotbalişti şi patroni de cluburi, ţigani fără profesie şi analfabeţi umplu ecranele cu mutrele lor patibulare înconjuraţi de lux de prost gust, kile de aur atârnat la gât, degete, urechi şi rânjesc la o populaţie – în proporţie de 90% - subnutrită şi bolnavă, deposedată de averea a cărei stăpână fusese. Ţara este pe punctul de a-şi lăsa şi credinţa şi biserica străbună în favoarea sectelor şi cultelor de extracţie orientală. Femeile românce trec cu uşurinţă la islamism, devin propagandiste a acestei religii. Nu le mai trebuie mini-jupe, cur, ţâţe, burţi şi burice dezvelite. Se acoperă din cap până în picioare cu văluri şi nu le mai trebuie „libertate"... Ca să vezi la ce degringoladă s-a ajuns...

Asta ai vedea – de ai învia – , Codrene, că s-a ales de ţara pentru care tu te-ai lăsat asasinat. Sunt sigur n-ai fi surprins. O prevăzuseşi de altfel.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 111-112, iunie. – septembrie. 2006, pag. 6, semnat **Leuşorul din Nemeea**)

Ioana STUPARU – OAMENI DE NISIP

Fiind subiectiv, atunci când este să emit opinii despre o operă literară, de regulă, mă feresc de o astfel de aventură. Aş vrea, adică, să-mi păzesc mintea. Nu de multe ori îl văd pe „critic" ca pe un fel de chibiţ sau pe unul care se dedă la o reclamă mascată. Chibiţul este acel ins incapabil să practice meseria pe care o practică cel pe care-l chibiţează. El este şi fanatic în a-l apăra s-au denigra pe cel care se află pe scenă. Aşa şi în ce mă priveşte. Am întâlnit critici, literaţi, cu o structură sufletească similară politicianului. Acesta din urmă are psihicul croit pe principiul: Eu am dreptate, adversarul nu!

Doamna Ioana STUPARU a tipărit recent trilogia OAMENI DE NISIP. Nu ştiu unde să încadrez cartea. Memorii, roman, studiu sociologic, monografie a satului românesc în plină destrămare. Toate la un loc? Ţin să precizez că valoarea literară m-a preocupat mai puţin când i-am parcurs volumele. M-a interesat tipologia, limbajul original (aşa cum se vorbea pe când autoarea era copilă şi adolescentă). Acest soi de limbaj, care, orăşeanului, i se pare stâlcit, din gât, dacic, mi-a trezit amintiri istorice şi ecouri de dincolo de epoca romană. Mi-a venit în minte ideea: oare există români dincolo de condiţia de ţăran, boier sau voievod? Nu cred! Ţăran, boier, răzeş, Domn! Unul şi acelaşi în mai mulţi! Român burghez, comersant, proletar, mi se pare un non-sens. *Chiriacii, tănase-scatii* nu mi se par a fi descendenţi din daci şi nici rude cu noi. Ţăranul făcea lucruri esenţiale, cosmice. Ara, creştea vite, semăna, planta pomi, îi îngrijea să dea poame, prăşea, secera grâul, orzul, secara, ovăsul, mergea la târg (nu să facă speculă cu produsele), mulgea vaca, oaia, capra, filosofa în bătătură, sub nuc, sub dud, sub cireş, vişin, mergea la horă *(joc!)* nu pentru exchibiţii. Îşi caută perechea. Deci, *realitatea* nu-i literatură. Ţăranul, de regulă, nu înjură ţigăneşte. El suduie, blestemă, se roagă, ţăranul autentic nu se distrează neapărat. El făptuieşte un ritual, duce la plinire lucruri esenţiale. Fata pe care şi-o ia este arzătoare, dar şi aptă să nască moştenitor pentru că ţăranul trebuie să aibă urmaşi – de regulă - masculini; întocmai ca împăraţii. Ei, în general, astfel de lucruri găsim în cartea Ioanei STUPARU. O creatoare mândră de originea ei oltenească. Orice oltean este mândru de locul de unde vine. Asta este în general valabil pentru fiecare din provinciile de unde se aciuează prin Capitală românii. Românul, de dinainte de 1944, era fălos cu văgăuna, dealul, coasta de deal de unde se trăgea. De unde-şi avea originea. Acea făloşenie pozitivă şi-a pierdut-o azi. Acum este la modă să batjocoreşti cu furie tot ce ţine de originea noastră.

„Acum, Europa, ne-a acceptat (turuia îmbătrânita prematur Esca la PROTV)! Să luăm notiţe după dictare, trebuie să ne şi schimbăm..." Adică, ce vrea să zică, nebuna, sluga? Ei bine, noi, nu vrem să ne ieşim din fire! [Condiţia de slugă oferită cu largheţe de diferiţi *eşti* şi *esca* ne repugnă profund! Lor nu!]

(REVISTA ROMÂNĂ DE VERSURI ŞI PROZĂ / PERIODIC AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂNI Nr. 10-12 (109-111) / 2006, An X, pag. 3 semnat **George URSA**)

Apocalipsa din noi şi dimprejur!...

Mă consider un om bătrân, foarte bătrân! Nu pentru că am o anumită vârstă... pentru că am conştientizat şi interiorizat sufleteşte o imensă experienţă de viaţă şi de cunoaştere. Cel puţin jumătate din ea am valorificat-o în opera literară pe care am publicat-o (opt vol. de poezie, proză şi teatru). În ea am prins şi zugrăvit majoritatea speciilor de derbedei. Doamne, şi câţi derbedei am întâlnit... O grămadă! Deberdeul – derbedeu. Cel mai inofensiv! Derbedeul, mitocanul, mitocana cu ambiţii politice (cel mai periculos! Cea mai periculoasă). Derbedeul literat, derbedeul cu veleităţi de „filosof", derbedeul cu aspiraţii didactice, derbedeul ce se dă politicos, cel care se vrea cu obraz subţire, de cuvânt, cu şira spinări, derbedeul care te învaţă carte, principii, derbedeul familist etc. Derbedeul – după mine – este acel soi de om care şi-a pierdut simţul ruşinii şi al smereniei. Cu sine şi, mai cu seamă, cu alţii, cu aproapele. Acesta este în stare să te înjure, să te bălăcărească, să te acuze de toate păcatele şi după ce te-înjure, să te bălăcărească, să te acuze de toate păcatele şi după ce te-a terfelit moral şi fizic, te-a jignit sufleteşte şi duhovniceşte, vine la tine, cu obrazul gros, şi care nu păleşte de ruşine, **şi-ţi dă mâna**, îţi vorbeşte de încredere, de iubire, de cinste, de bine şi frumos, de sinele-i pur şi este chiar în stare să te ia după umeri şi să simuleze bucuria de a te vedea şi întâlni, te asigură de camaraderia lui şi consideraţia ce ţi-o poartă, îţi cere să colaborezi cu el, să-i acorzi deferenţa, toate cele şi parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între tine şi el. Ei, eu nu înghit o astfel de lume. Umilirea mea de către cineva pe nedrept şi comportamentul acestuia cu mine, ca şi înainte de a mă umili, mi se pare **o stricare de comuniune care nu mai poate fi restabilită decât prin jertfă din partea acelui derbedeu. Căci şi unitatea omului cu Divinitatea s-a făcut prin jertfa lui Iisus. Asta nu vrea să priceapă şi să înţeleagă derbedeul şi să accepte.** Desigur, mai există şi derbedeul familiar cu tine. Ţi se

adresează la persoana a doua, pe nume, pe prenume sau se trage de şireturi cu tine de parcă aţi fost colegi de ţurcă pe maidan sau coleg la berică şi mici, ţi-a plătit o ţuică. Sau derbedeul cu idei dizolvante. El relativizează totul, demitizează pe ceilalţi, le micşorează meritele, le scoate în evidenţă slăbiciunile morale şi voliţionale şi nu se vede pe sine şi căderile sale la fel de „glorioase". Ei bine, contactele prea multe cu derbedeii de un fel sau altul m-au scârbit complet de activismul de orice fel şi de implicare printre activişti. Să-i suporte cine pofteşte. Eu i-am cunoscut, zugrăvit. Vreau să mai spun aici că nu l-am agreat pe Sartre... ca filosof al disperării stângiste. Literatura lui este însă de luat în seamă. Existenţialiştii (mai puţin cei creştini), trăiriştii – prima formă de existenţialism european – aveau un dar deosebit. Acela de a scrie literatură filosofică, parabole literare. Este drept cu finalitate atee sau absurdă ca soluţie. Totuşi, ştiau realiza şi portretiza derbedei cu pretenţii, disperaţi provocatori de tragedii în viaţa altora, în societate, în grupurile unde se întâmplă să-şi desfăşoare existenţa. Un alt maestru care prinde derbedeii în bucăţile sale este Friedrich Dürrenmatt. Derbedeul este un personaj care, din bravură de sine sau din intrinsecul rău al fiinţei sale, ajunge la crimă, provoacă crima, ucide pe unul sau altul din cei ce îi stau, din nefericire, în preajmă, nimiceşte oameni din colectiv, colectivităţi. Există şi soiul de derbedeu fanatic în „credinţa" sa. Ins extrem de periculos. Un Lenin cu banda sa. Acesta este un exemplu, dar nu că acesta ar fi etalonul. Tipul acesta de om este iresponsabil mintal, adică ori nu cunoaşte consecinţele acţiunilor lui [lucru grav!], nu le prevede, nu-l interesează rezultatele acţiunilor lui. Pe astfel de tipi îi interesează doar gloria pământească!... El cunoaşte – de unde? – şi aplică principii, le cunoaşte limitele până unde se întind şi pedepseşte pe cei care – din ştiinţă, din neştiinţă – le depăşesc prin înţelegere. Desigur, derbedeul a tras brazde sângeroase în secolul trecut şi continuă să tragă şi la începutul acestui secol. Derbedeul, normal, este şi politician democrat. În această postură el este de fapt o lichea. Reuşita carierei lui se datorează promisiunilor pe care le face plebei. Ştie că nu va oferi nimic celor ce le promite, ştie că aceste promisiuni sunt de decor, nu se aşteaptă să fie lăudat de plebe pentru promisiuni, nu-i pasă că va fi înjurat că nu le-a onorat. Ceea ce-l interesează este să fie „ales" într-o demnitate, de către „alegători", pe lista unui partid sau alianţe de partide. Este cu totul imun la sentimentul ruşini de sine şi de alţii, este un om puternic psihic, cu mult mai puternic decât un dictator. Derbedeii „democraţi" alcătuiesc

o grupare aparte a unei naţiuni şi se protejează între ei pentru că scopul lor este acela de a-şi aduna averi şi a le lăsa moştenire urmaşilor astfel ca şi urmaşii biologici să fie tot conducători. Derbedeii-dictatori n-au lăsat urmaşi biologici. A încercat bietul Ceauşescu şi s-a văzut sfârşitul. Mai rămâne să vedem ce se va întâmpla cu urmaşul lui Kim Ir Sen. Urmaşii derbedeilor „democraţi" nu mai au nevoie să fie derbedei de adevăratelea. (Desigur, derbedeii, sunt „de stânga", „de dreapta", „de centru-stânga" sau de „centru-dreapta", „anti-antisemiţi"(cei mai înverşunaţi derbedei), derbedei care se scuză zilnic şi pe toate tonurile că „nu sunt antisemiţi"; derbedei anti-iudei nu mai există; de frică! Există şi derbedei care îşi zic „legionari"... Şi am întâlnit suficiente exemplare de acest gen. De la primitivul Ilie Florian la „instruitul" FD sau CS) Ei sunt derbedei cu ştaif. Iau contact indirect cu plebea... Nu au ieşit direct din rândul ei. Au ieşit indirect! Una este *să te aburci* în clasa derbedeilor şi alta este *să te naşti* în clasa derbedeilor consacraţi prin avere moştenită de la derbedeii din prima generaţie. Derbedeul acesta are exerciţiul distanţei, plebea-l acceptă de la sine. El vine de la sine către plebe, vine din exterior, este consacrat cum s-ar spune. Prostimea îl ia în serios de la sine. Este bogat! Plebea crede că bogatul nu fură din avutul naţiunii, că se sacrifică pentru ca „treburile să meargă bine", că n-are nevoie să fure pentru că are. Prostimea crede că bogăţia se înmulţeşte de la sine, fără să i se dea câte un ghiont de încurajare din partea posesorului, prostimea crede că derbedeul bogat va împărţi averea cu ea. Crede că derbedeul de acest gen o să o imite pe Cuvioasa Parascheva sau pe Francisc de Assisi. Prostimea, se înţelege, va lua ţeapă cum spun derbedeii şi, resemnată, va trage încă o concluzie că ce s-a întâmplat se mai întâmplă şi se va mai întâmpla şi ei tocmai asta îi este sortit: să fie ţepuită de derbedei. Va scăpa prostimea de derbedei? Niciodată! Viaţa omului este scurtă. Derbedeii pot trage în piept prostimea de 3 – 4 ori şi le este suficient. Dacă urmărim scena noastră politică putem constata cu uşurinţă că în 17 ani aceeaşi derbedei sau perindat prin faţa ochilor noştri şi oricât ne-am zbătut nu i-am putut înlocui. Iată, am îmbătrânit cu 17 ani şi în afară de ţepe n-am luat de la derbedeii „democraţi" altceva. Credeţi că în partidele care n-au gustat Parlamentul, Guvernul etc. lipsesc derbedeii? Vă înşelaţi! Credeţi că Universităţile sunt lipsite de astfel de specimene (mă refer la cadrele didactice)? Nici pomeneală! Gem de derbedei. Derbedeu cu titluri! Un ţepar! El pregăteşte noi cohorte de derbedei care să călărească prostimea credulă (că, de, n-are ce

face?). Lumea este condusă de derbedei, de inconştienţi bogaţi şi care cred că sunt nemuritori şi deţinători de adevăruri ce le permit să comande şi să fasoneze umanitatea după capetele lor. Mai jignitor de atât nu se poate! Cui îi pasă, cine întreabă prostimea dacă doreşte să-i suporte şi să asculte panseurile derbedeilor? Mass-media este în mâna lor şi-i popularizează pe ei şi cohorta de dame de companie ce roieşte în jurul lor. Căci care-i plăcerea derbedeilor? Să fie în gura mahalalei, să se vorbească despre isprăvile lor, să se povestească despre ei, să le fie date pozele la gazetă, să isterizeze apariţia lor pe sticlă femeiuştile cu puţină minte şi corp frumos şi acestea să li se ofere.

În fine, cam mult am vorbit despre aceste specimene şi nu văd de ce aş continua să le portretizez mutrele, caracterele, faptele. Viaţa este cu totul altceva decât istoria derbedeilor... dar este şi acest lucru.

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Culturale Buna Vestire / an XV, nr. 113-114, decembrie 2006. – ianuarie 2007, pag. 3, semnat **Derbedeul Stelică Cogiţă Iliescu jr.**)

ADDENDA:

„Mitul" ştiristelor...

Mitul *andreelor* sparge toate barierele, rupe gura tuturor târgurilor din România. Fiecare post de televiziune are câte o *andree*; indiferent de numele lor real toate sunt *andree*. Ce este o *andree*? Este o tipă care citeşte ştirile, de la orele de vârf, la numeroasele posturi de tv. Poate să o cheme dana, mona, mihaela, carmen, miruna, florina (negresa); toate dau din ochi într-un anume fel, le turuie gura ca mitraliera, ca pistolul automat, se mişcă, din când în când, pe scaun, rârie preţios, se uită cu tupeu la cel intervievat, îl întrerup în aşa fel încât privitorul nu mai înţelege nimic din ceea ce spune invitatul ştiristei. Ştirista dialoghează, cu corespondenţii, cu invariabila întrebare: **„ce se întâmplă acolo, cutare"**...? Face pauze cu schepsis şi, apoi, scoate pe gură – cu schimbare de ton – cuvântul **„dar..."** şi urmează comunicare ştirii de rezonanţă galactică (că, de pildă, nu ştiu ce rroamă şi-a dat fustele peste cap şi le-a arătat camermanilor postului la care lucrează ştirista *obectul muncii*...). Ştirista, indiferent de ce ar spune un intervievat, de către ea, ştie ce trebuie să spună acela şi, dacă acela nu se dă pe brazdă, ştirista îl aduce la matcă şi-i taie macaroana dacă tipul nu înţelege grebla;

ştirista pronunţă întotdeauna cu gura plină (parcă ar mânca ceva foarte gustos) cuvântul „dolar", este pro-SUA, indiferent dacă poziţia acestei ţări este morală sau nu, ştirista este de o precauţie nemaipomenită când este vorba despre Israel şi minorităţi; doar aici nu are tupeu şi nu-şi dă ochii peste cap; îi lasă pe reprezentanţii respectivilor să-şi expună ideile, iar în cazul Israelului solicită pe cineva din ţara respectivă să-şi dea cu presupusul. Ştirista (andreea, de!) condamnă naţionalismul, tradiţionalismul, ortodoxia, românismul, tot ce s-ar părea a fi vorbirea de bine despre bietul român. Ea este avizată în privinţa finanţatorului, patronului postului şi-l laudă cu discreţie. Ştirista perie şi pe reprezentanţii finanţatorului, ea ştie ce dă bine pentru Vest. Ea are câţiva tipi bine văzuţi (iată-i: Stelian Tănase, Silviu Brucan, Cornel Codiţă, Adrian Cioroianu, Cristian Tudor Popescu, Adrian Păunescu mai nou, Bogdan Chireac, Ionuţ Popescu, toţi veritabili monştri de oportunism). Ştirista se pricepe la toate curentele politice şi le dă note bune sau rele promotorilor acestora. Ştirista este motorul – după capul nătărăilor – postului TV, ea este pozată din profil şi faţă, de pozari, cu fusta ridicată, în chiloţi, bust şi apare pe prima pagină (format A_3) a săptămânalelor, a cotidienelor, a revistelor ilustrate, îşi dă cu presupusul în toate problemele, îşi spune preferinţele culinare, ce băuturi gustă guriţa ei, ce chiloţi poartă, dacă se epilează, dacă se rade subsioară sau în alte părţi intime, ce „prieten" (amant adică) are, ce flori îi aduce, unde-şi petrece concediile şi la ce oră se culcă sau se scoală, de câte ori se împerechează pe săptămână cu „prietenul" şi ce simte, când dă petreceri, ce maşină are (de regulă de la 50. 000 dolari în sus), este pozată odihnindu-şi preţiosul dos pe capota maşinii recent achiziţionate, ea este visul tuturor amărâtelor de romànce, a tuturor bărbaţilor refulaţi şi obezi şi este invidiată de toţi cârcotaşii şi politicienii visează să o aibă de nevastă. Păi, cum!? Unde ne trezim? Ce scriitor, ce poet, ce om de cultură, ce cercetător? Fă-mă, Doamne, ştiristă în România. Dă-mi soarta *andreelor* din România, să mă întrebe şi pe mine reporterii şi reporteriţele ce prefer să mănânc, ce nr. port la chiloţi, sutien, căciulă, pălărie, mantou, palton, ginşi, ce maşină prefer şi alte alea de unde pare a decurge celebritatea. Unde mai pui că plebea – cu un salariu de 50 – 80 dolari pe lună – savurează prostioarele pe care le debitează ştiristele, le citează mai ceva ca pe Sf. Evanghelie şi consideră că supremul lucru ce ţi se poate întâmpla în viaţă este acela de a fi chestionat(ă) de o ştiristă cu privire la impozite sau coada la care trebuie să stai pentru aţi plăti impozitul

pe amărâtul de apartament şi pe biata Dacie. Ştirista creează valori, demolează cariere, este suficient să-şi arate colţii şi să emită o sentinţă pentru ca să cadă un Guvern, ştirista are privilegiul de a se trage de brăcinar cu şeful statului, de-al admonesta pe un istoric de mare valoare, ştiristei i se permite orice în România. Nici un post TV din România nu-şi poate permite ca, la ora 19^{00}, să nu aibă ştiristă. „Ştirista" este vedetă, este o divă, este însăşi raţiunea de existenţă a unui post TV. Fără întrebările ei mitraliate, fără întreruperile ei *nu se poate ezista*. Până şi rubrica „Meteo" trebuie să aibă o andree. Fără aşa ceva nu se poate nici măcar trăi. Ţara, femeile ei au nevoie de *andree*, de ştirista care să le clătească ochii, care să discute la pertu (cum ar spune golanii) cu miniştrii, savanţii, scriitorii, primul – ministru, cu preşedintele, să-l ia peste picior pe un biet scriitoraş, care nu este agreat de oficialităţi, care-şi permite să apere valorile tradiţionale, ştirista poate să-l tragă de sutană pe un preot, episcop, ba chiar pe ÎPFS Patriarhul. Ştirista este o valoare absolută a României contemporane şi ea este cea care răzbună frustările şi refulările tuturor amărâtelor bătute de bărbaţii lor, de amanţi, de peşti, de patronii arabi, de ţigani, ştirista a devenit tot atât de necesară în România ca aerul şi apa. Şi directorii şi patronii de posturi TV au înţeles cerinţele momentului şi s-au conformat lui. Orice ţi se iartă ca patron de TV, chiar şi datoriile către fisc. Absenţa ştiristei... nu. Ştirista este o insă care a avut cel puţin câteva burse „în state" (aşa se spune mai nou; „ai fost în state?"), a fost cel puţin de câteva ori în delegaţia, cu oficiali, la Strasbourg, a fost luată de Ion Iliescu în turnee prezidenţiale, de primul – ministru şi, ce mai, ştirista este o instituţie naţională. Poa' să fie tuta tutelor; odată ajunsă ştiristă toate păcatele i se iartă. Ştirista, în România, este oglinda eşecurilor noastre, este piatra pe mizeria şi groapa înfrângerilor noastre, este emblema unei ţări ajunsă colonie.

(**BUNA VESTIRE** / Periodic al Fundaţiei Române pentru Cultură şi Educaţie Buna Vestire / an XII, nr. 67 – 69, mart. – mai 2003, pag. 7, semnat **Gigica INVIDIOSA**)

Batjocura de sine

Nu este o noutate ideea că românul – mă refer la românul român şi nu la mancurţi sau corciţi sau minoritari – ar simţi o mare plăcere în a-şi bate joc de sine, adică în a se autobatjocori. De ce o face ne putem întreba? Aşa ceva n-ar face-o niciodată un sârb, bulgar, grec sau ungur. Ba, dacă ar cuteza un cineva (ne-ungur, ne-sârb etc.) să o facă s-ar trezi cu un cuţit în burtă în nici trei secunde. În Ardeal, în anii 60, am trăit multe momente când, într-un grup de oamenii, de diferite naţionalităţii, se făcea miştocăreală. Desigur, era şi majoritarul de faţă; şi era chiar majoritar şi-n grupul respectiv. Românii, întotdeauna, acceptau să fie ironizaţi şi, dacă unul dintre ei riposta, faţă de minoritarul obraznic, minoritarul sărea la bătaie şi, dacă românul nu era suficient de zdravăn pentru a se apăra şi a-l pune la punct, nici un român nu-l apăra şi era bătut măr. Niciodată nu se petrecea acelaşi lucru cu minoritarii. Aceştia se uneau imediat şi ripostau; noi nu. Judecaţi singuri! De ce cedează românul în faţa minoritarului? Răspunsul imediat ar fi: de frică. Dintr-un deficit psihic, din experienţa istorică. Cine n-a trecut pe aici începând cu Darius a lui Histaspe? Şi mai de dinaintea lui şi de după. Greci, persanii, macedonenii, romanii, celţii, germanicii de toate nuanţele, hunii, avarii, bulgarii, sârbii, tătarii, ungurii, polonezii, turcii, austriecii, ruşii, nemţii moderni, mai nou americanii, arabi, negri, evrei. Istoria, deci, ne arată clar nenorocirea de rigoare. Ăştia au fost invadatori. Dar sunt unii doar imigranţi, în grupuri mici, colonizatori de fapt: arabii şi negri, sârbii, slovacii etc. Unele din aceste minorităţi sunt numite „de buzunar". Cum este posibil ca ăştia să reziste în timp? Doar prin deznaţionalizarea altora. Închipuiţi-vă un mic cătun, o jumătate de sat, 800-1000 de femei, bărbaţi şi copii. În două generaţii nu mai există, nu se mai pot păstra ca etnie pură. Pe cine deznaţionalizează ăştia? Pe majoritari. Îşi iau neveste românce. Altfel n-ar avea cum supravieţui. Dar, de ce să înghiţim asemenea chestie, noi, majoritarii români? Şi majoritarii tuturor naţiunilor albe. Ei, aici este nebunia de neconceput pentru o minte omenească. Pentru mine este ceva de nepriceput fără victoria creştinismului asupra rasei albe. Numai astfel se pot explica cele de astăzi. Fără victoria creştinismului şi, subsidiar, astfel, şi a iudaismului lumea de astăzi ar fi de neconceput. Rasa albă s-a culpabilizat prin aceasta, vigoarea Imperiului roman s-a epuizat şi cu el şi ştiinţa conducerii lumii albe. Bizanţul creştin va moşteni ceva din această ştiinţă de a guverna – minus ştiinţa conservării rasei sau

naţiei, religiei. Dovadă: victoria islamului asupra ortodoxismului. Siria, Mesopotamia, Palestina, Egiptul, Africa de Nord, apoi însuşi Podişul Anatolian, cu Constantinopolul, sunt pierdute pentru totdeauna de rasa albă şi de creştinismul ortodox în favoarea lui Alah şi a supuşilor lui. Fii blând, fii iertător, nu te împotrivi, nu fi violent, iubeşte-ţi duşmanul. Da, aceasta este morala creştinului, dar adversarul – ca să nu spun duşmanul – n-are acelaşi cod moral. Ungurul, când vine din Asia, în nici un caz, nici evreul, nici arabul, nici negrul. Şi atunci? Cum mă apăr de el? Apărându-mi credinţa ortodoxă, inclusiv cu sabia. Azi n-o mai facem şi, de aceea, suntem năpădiţi de ţigani, de arabi, de negri, de tot ce mişcă. Fiecare la ţara lui, nici un fel de minoritate în sânul nici unei naţiuni albe; fiecare la casa lui, la patria mamă etc. Aceasta ar trebui să fie deviza şi nu talmeş balmeşul amestecului de naţii şi rase etc. Nu există provincie românească unde să nu avem probleme cu minoritarii: cu ţiganii în mai tot locul; în Dobrogea cu ruşii, tătarii şi turcii; în Transilvania şi Banat cu ungurii, secuii, sârbii, bulgarii, croaţii mai nou, slovacii, arabii (islamicii în general), ucrainenii (ăştia în 1945 era cât pe-aici să ne ia Maramureşul), în Moldova: ucrainenii, în Ţara Românească ţiganii au devenit o problemă de-a dreptul fatală. Nu este zi de la Dumnezeu să nu-şi dea cu presupusul pe la televizor de cum să ne conducem; au apărut şi italienii, neogrecii; nemţii se pare că nu ne creează probleme. Recensământul ne arată că toţi aceştia [toate minorităţile] depăşesc cu ceva 10% din totalul celor 23, 5 mil. de cetăţeni ai României. Rezonabil poţi zice. Numai că gălăgia acestora este atât de viguroasă că nici nu se mai aude glasul celor 89,8% români. Ţiganii cel puţin şi ungurii au devenit adevăraţi stăpâni aici. Şi râd de noi! Trebuie să-i angajezi, să le accepţi translatori, să le accepţi mârlănia ţigănească, să accepţi să-ţi uzurpeze şi numele. Acum ei sunt „rromanes" – adică romei, adică romani, adică români. De ce ne mirăm că francezi (negroidizaţi) ne numesc prin dicţionarele lor ţigani şi ilustrează articolele despre noi cu fotografii înfăţişând şatre de ţigani; dar aceiaşi francezi – dacă or mai fi francezi – nu privesc, totuşi, în propria bătătură; nu se îngrijorează că sunt năpădiţi de imigranţi ciocolatii, de semiţi de toate nuanţele, de turci; şi ei şi britanicii; de nemţi ce să mai vorbim? Şi, totuşi! Nu se arată umili cu adunăturile cum o facem noi. Nici unii din aceştia nu le acordă decât cel mult dreptul de a fi francezi sau nemţi, dacă vor să rămână în ţările lor, îi pun să dea examen de limbă şi istorie naţională şi, dacă nu şi le însuşesc corespunzător, nu primesc cetăţenie; rămân apatrizi fără nici un fel de drepturi politice.

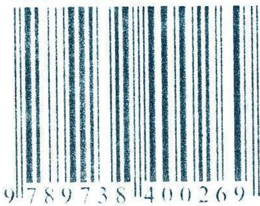
României nici prin cap nu i-ar putea trece o asemenea măsură. S-ar putea concepe un primar sau funcţionar în Germania să nu ştie limba germană? Acel funcţionar ar zbura imediat peste graniţă; s-ar putea concepe în Germania un vânzător, sau orice fel de ins, să nu-ţi răspundă în limba germană dacă-l întrebi ceva în această limbă? Nici pomeneală! Nici în Ungaria, Serbia sau Bulgaria nu s-ar putea concepe aşa ceva. Toţi aceştia au minoritari. Dar stau la locul lor... nu se aşează ca păduchele în frunte. Guvernele României sunt singurele guverne din lume care educă 10,2% din populaţia propriei ţări pentru alte ţări, respectiv: Ungaria, Turcia, Rusia, Ucraina, Serbia, Slovacia, Croaţia, Bulgaria, Italia, Grecia, Armenia, Germania, Ţigania. Există un neam mai umil pe pământ? Nu cred...

(BUNA VESTIRE / Periodic al Fundaţiei Române pentru Cultură şi Educaţie Buna Vestire / an XII, nr. 67 – 69, mart. – mai 2003, pag. 15, semnat **Gigi IOBAGUL)**

Cuprins

De acelaşi autor:

Poeme de sertar - poeme;
Spovedanie către Dumnezeu - poezii;
Noaptea scorpionului - poeme;
Îngerii roşii - proză;
Cronică din vremea tătarilor / Pâine şi mortar- proză;
Teme de meditaţie... eseuri;
Un model de românism... - eseu;
Turnul fulgerat şi alte povestiri... - proză;
Meseria de rege - teatru;
Doisprezece ani de luptă naţională - articole, eseuri;
Ce este filosofia? – eseu;
În contratimp – eseuri;
Sub domnia stelei - poeme, poezii, satire - (1966-2003);


ISBN 973-8400-26-0
9 789738 400269